КОЛЕКЦИЯ

Love bestsellers

Двамата не могат да бъдат по-несъвместими...

Закони на привличането

ДЖУЛИ ДЖЕЙМС

ДЖУЛИ ДЖЕЙМС
ЗАКОНИ НА ПРИВЛИЧАНЕТО

Превод: Маргарита Спасова

chitanka.info

Запознайте се с Джей Ди Джеймисън и Пейтън Кендъл. Неговото семейство е много богато, а нейната майка е част от активистка организация.

Той е републиканец — тя демократ. Той кара бентли — тя използва градския транспорт. Той живее в луксозен апартамент — тя има малък дом.

Но и двамата са всеотдайни адвокати, които нямат изгубено дело в кариерата си.

Вече осем години Джей Ди и Пейтън работят в една и съща адвокатска кантора и водят подлудяващо съревнование за надмощие и партньорство във фирмата. Докато голямо и важно за кантората дело не обединява усилията им и не ги принуждава да оценят професионалните си качества. За съжаление, примирието е само временно. Когато фирмата обявява само едно свободно място за партньор, войната помежду им избухва по-яростна и забавна от всякога…

„На война и в любовта всичко е позволено! А когато двама влюбени воюват, забавлението е напълно гарантирано. Очарователна книга!“

Нима пренебрежението към всички околни не е явният признак за пламенна любов?

Джейн Остин,
Гордост и предразсъдъци

1

Будилникът се включи в 5:30 часа сутринта. Пейтън Кендъл се пресегна сънено към нощното шкафче и се опита да изключи опипом кошмарния звук. Лежеше, сгушена сред меките възглавници, премигваше, събуждаше се. Наслаждаваше се на тези първи няколко секунди от деня, в който щеше да провъзгласи победата си. И тогава — сепната от една мисъл — тя скочи от леглото.

Днес беше денят.

Пейтън имаше план за тази сутрин — беше настроила будилника да я събуди половин час по-рано от обичайното. За това си имаше причина: тя беше наблюдавала неговата обичайна програма и предполагаше, че той пристигаше в офиса всяка сутрин към 7 часа. Той обичаше да пристига пръв в офиса, Пейтън знаеше това. Тази сутрин, обаче, тя щеше да го изпревари. Да го чака.

Пейтън беше разчертала всичко в ума си — тя щеше да се държи равнодушно. Щеше да бъде в кабинета си и когато го чуеше да влиза, „случайно“ щеше да отиде да вземе нещо от принтера.

— Добро утро — щеше да каже тя с усмивка. И без да се налага да казва нищо друго, той щеше да знае какво точно означаваше тази усмивка.

Той щеше да е облечен в един от своите дизайнерски костюми, които както знаеше Пейтън, бяха ушити на ръка специално за него, за да му стоят като излети.

— Този мъж *знае* как да носи костюм — беше дочула да казва една от секретарките, която клюкарстваше до кафе машината в стаята за отдих на петдесет и третия етаж. Пейтън беше устояла на импулса да се включи в разговора от страх да не разкрие чувствата си към него, които беше пазила ревностно в тайна.

— Пейтън пристъпи към сутрешните си ритуали. Колко по-лесно им беше на мъжете, помисли си не за първи път тя. Не трябваше да се занимават с гримове, преси за коса, бръснене на крака. На тези мързеливи негодници дори не им се налагаше да сядат, за да пикаят.

Само душ, една контра, фрас тряс и готово, за десет минути. Въпреки че, както подозираше Пейтън, *той* влагаше малко повече усилие. Тази съвършено небрежна, чаровно разрошена коса несъмнено изискваше някакъв стилизиращ продукт. А съдейки по собствените си наблюдения, той никога не повтаряше една и съща комбинация от риза и вратовръзка два пъти в месеца.

Не че Пейтън не полагаше усилия за външността си. Един съдебен експерт, с който беше работила по едно изключително сложно дело за полова дискриминация, й беше казал, че съдебните заседатели — без разлика дали бяха мъже или жени — са по-благоразположени към привлекателните адвокатки. Въпреки че Пейтън оценяваше това като жалък сексизъм, тя все пак го прие като факт и си наложи никога да не се появява на работа неглиже. Още повече че по-скоро би се обесила с главата надолу, отколкото да позволи *той* да я види в недотам изряден вид.

Пътят до службата беше спокоен, малцина пътуваха толкова рано сутринта. Градът тъкмо започваше да се събужда, докато Пейтън вървеше по крайбрежната улица на Чикаго на път за адвокатската кантора. Утринното слънце блещукаше по повърхността на реката, покривайки я с меко златно сияние. Пейтън се усмихна сама на себе си, прекосявайки лобито на сградата; беше в прекрасно настроение.

Вълнението й нарасна, когато асансьорът се изкачи до 53-я етаж. Нейният етаж. *Неговият* етаж. Вратата се отвори, откривайки тъмния коридор. Секретарките щяха да запристигат чак след два часа, което беше добре. Ако всичко се развиваше по план, тя имаше да му казва няколко неща и сега щеше да може да говори свободно, без да се страхува, че някой може да ги чуе.

Пейтън закрачи уверено по коридора, а куфарчето се полюляваше до бедрото й. Неговият кабинет беше по-близо до площадката на асансьора; щеше да мине покрай него на път към нейния. Бяха изминали осем години, откакто двамата се бяха нанесли всеки в своя кабинет на етажа. Тя можеше да си представи до най-малки подробности табелката с името му пред вратата.

Джей Ди Джеймисън.

Боже, как самото споменаване на това име караше сърцето й да препуска…

Пейтън свърна зад ъгъла, сияеща от нетърпение, мислейки си какво щеше да каже той, когато…

Тя замръзна на място.

Лампите в кабинета му бяха включени.

Но — как така? Това не можеше да бъде. Тя беше станала в този безумен час, за да дойде първа в кантората. Какво щеше да стане с нейните планове, големите й планове? Небрежното отиване до принтера, уверената усмивка и подхвърленото, „Добро утро, Джей Ди?“

В този момент тя чу зад гърба си познатия баритон.

— Добро утро, Пейтън.

Пулсът й се ускори до краен предел. Беше безсилна да овладее въздействието дори само на гласа му върху нея. Тя се обърна и се озова лице в лице с него.

Джей Ди Джеймисън.

Пейтън го обгърна с поглед. В този момент той изглеждаше по обичайния начин, вече свалил сакото и останал по тъмносин раиран панталон с класическа кройка и да, онази безупречно елегантно разрошена светлокестенява коса. Имаше лек слънчев загар — сигурно беше играл тенис или голф през уикенда — и я удостои с една от неговите усмивки с бисерно бели зъби, облягайки се небрежно на шкафа зад него.

— Казах „добро утро“ — повтори той. И Пейтън направи онова, което правеше винаги когато видеше Джей Ди Джеймисън.

Намръщи се.

Гаднярът я беше изпреварил в службата.

Отново.

— Добро утро, Джей Ди — отговори тя с онзи саркастичен тон, който пазеше само за него.

Отбелязвайки пристигането й, той погледна часовника си, след това театрално огледа коридора надлъж и нашир.

— Я виж ти, да не съм пропуснал обедната почивка? Вече обед ли стана?

Пейтън наистина *мразеше* този човек.

Не идвам на обяд, понечи да отговори тя, но успя да удържи езика зад зъбите си. Не. Тя нямаше да падне до неговото ниво и да се впусне да се оправдава.

— Може би ако прекарваше по-малко време да ме дебнеш кога влизам и кога излизам, Джей Ди, и посвещаваше малко повече време на делата, нямаше да висиш в кантората по петнайсет часа, за да свършиш работа за десет часа.

Пейтън видя със задоволство как нейната реплика изтри самодоволната усмивчица от лицето му. Туш. С добре отработена небрежна самоувереност, тя се завърти на токчетата си и прекоси коридора към кабинета си.

Каква глупост, помисли си Пейтън. Това безкрайно състезание между нея и Джей Ди. Този мъж несъмнено прекарваше прекалено много време да следи какво правеше тя. Нещата стояха по този начин, откакто… хъм, откакто можеше да си спомни.

Слава богу, че тя стоеше над такива дребнави глупости.

Пейтън стигна до кабинета си и затвори вратата зад себе си. Остави куфарчето върху бюрото си и седна на отъркания кожен стол. Колко часове беше прекарала в този стол? Колко безсънни нощи беше изкарала в него? Колко почивни дни беше пожертвала? Всичко това в стремежа си да покаже, че е достойна да стане съдружник в кантората — че тя е най-добрият старши юрист в своя клас.

През стъклената врата тя виждаше кабинета на Джей Ди от другата страна на коридора. Той вече беше седнал на бюрото си, забил поглед в компютъра, потънал в работа. Разбира се, той движеше толкова важни дела.

Пейтън извади лаптопа от куфарчето си и го включи; готова да започне деня. В края на краищата, тя също си имаше своите важни дела.

Като започнем с това как щеше да стане в 4:30 часа сутринта утре.

2

— Виждам, че си счупила собствения си рекорд.

Пейтън надзърна иззад компютъра и видя Ирма да влиза в кабинета й, размахвайки графиците за отработено време, които тя й беше дала по-рано сутринта.

— Потискам се само, докато въвеждам тези отработени часове в дневника на кантората — продължи секретарката с раздразнение.

— Сериозно, трябва да ме зачислят към някой друг юрист. Някой, чиито отчети за отработено време не са дълги колкото „Ана Каренина“.

Тя вдигна вежди, поемайки купа отчетни формуляри от секретарката.

— Чакай да отгатна — това да не е поредното препоръчано четиво от Опра?

Ирма я изгледа с онова изражение, което подсказваше, че Пейтън е навлязла в опасна територия.

— Това ми прозвуча като подигравка.

— Не, в никакъв случай — увери я Пейтън, като се помъчи да сдържи усмивката си. — Сигурна съм, че е прекрасна книга.

Най-малко четири пъти в годината Ирма предприемаше поклонничество до Уест Луп, за да седи сред публиката в „Харпо Студиос“[1] и да попива присъствието на Нейна Светлост Опра Уинфри. Ирма приемаше всички препоръки на телевизионната менторка — за лайфстайл, литература и всичко друго — като божа истина. Всякакви негативни коментари от страна на Пейтън или който и да е друг бяха абсолютно табу.

Ирма седна от другата страна на бюрото, чакайки Пейтън да подпише попълнените отчетни формуляри.

— Страхотна книга. За една жена, която е изпреварила своето време.

— Звучи обещаващо — подхвърли разсеяно Пейтън, преглеждайки бързо разпечатките за отработените часове, изготвени от

секретарката й.

— После тя се влюбва в неподходящ мъж — продължи Ирма.

— Това е клише, не мислиш ли? И този Толстой се слави като велик писател? — Пейтън подписа светкавично последния лист и върна купа на Ирма.

— „Този Толстой“ е ненадминат познавач на любовните взаимоотношения. Сигурно можеш да научиш това-онова от него.

Пейтън се престори, че не е чула забележката. Двете с Ирма работеха заедно от години и между тях се бе създала близост и взаимно доверие и тя беше научила, че оптималният начин да преглътне недотам деликатните забележки на секретарката си по отношение на личния й живот беше просто да не им обръща внимание.

— Видяла си доказателството за моята липса на свободно време — отбеляза Пейтън, махвайки към отчетните формуляри. — Опасявам се, че докато не приключа с това дело, Толстой ще трябва да почака. — Тя вдигна пръст. — Но ако Опра случайно знае за някоя книга, посветена на отговорите за призовки за корпоративна документация, към нея бих проявила сериозен интерес.

Виждайки предупредителния поглед на Ирма, Пейтън вдигна ръце с невинно изражение.

— Просто казвам.

— Слушай — каза Ирма. — Аз ще дочета книгата вместо теб. Защото в края на месеца, предполагам, че ще можеш да си дадеш малка почивка. — Тя смигна.

Пейтън се вглъби отново в монитора. Въпреки постоянните опити на секретарката й да я въвлече в обсъждане на тази тема, тя не желаеше да разговаря открито за нея. В края на краищата, Пейтън не искаше да урочаса нещата. Затова си направи оглушки и се престори на равнодушна.

— Какво ще се случи този месец? Не съм чула.

Ирма изсумтя.

— Моля те. От осем години насам това е първият месец, който е оцветен в яркожълто в електронния ти календар.

— Не знам за какво говориш. И престани да ровиш в календара ми.

Ирма се изправи.

— Добре, добре, знам, че не обичаш да обсъждаш тези неща. — Тя се отправи към вратата, после спря и се обърна към Пейтън. — За малко щях да забравя — обади се секретарката на господин Гулд. Пита дали имаш възможност да отидеш в кабинета му в един и половина.

Пейтън бързо прегледа програмата си.

— Свободна съм. Кажи й, че ще бъда в кабинета му в уречения час. — Тя понечи да запише срещата в дневния си график, когато чу гласа на секретарката си от вратата.

— Хм, Пейтън — само още едно нещо?

Пейтън вдигна поглед от екрана на компютъра си.

— Да?

Ирма се усмихна окуражително.

— Ти ще успееш, така да знаеш. Заслужи си го. Затова престани да се терзаеш.

Пейтън не можа да скрие усмивката си.

— Благодаря, Ирма.

Когато секретарката й излезе, мислите на Пейтън се заиграха за момент. Тя погледна календара върху бюрото си.

Оставаха четири седмици. Решенията за приема на нови партньори в кантората щяха да бъдат обявени в края на месеца. Честно казано, тя беше изпълнена с голяма доза надежда за шансовете си да я повишат. Беше се потрудила здраво — работейки извънредно, никога не отказваше възложените й задачи — и сега беше на финалната права. Финишът вече се виждаше.

Пейтън почувства как пулсът й се ускори, когато тя се поддаде на вълнението за един кратък миг. Тогава, без да допуска да се увлече от фантазиите, тя се успокои и както винаги, се залови за работа.

Няколко минути преди 13:30 Пейтън събра записките си и подреди резюмето на делото в папката, готова да се срещне с Бен. Тя не знаеше каква точно беше целта на срещата, но предполагаше, че беше свързана със съдебния процес, който започваше следващата седмица. Като шеф на отдел „Съдебни дела“, Бен следеше всички дела, които стигаха до съда, дори онези, в които той не участваше пряко.

Както обикновено, Пейтън се чувстваше леко нервна, докато се приготвяше за срещата с шефа си. С Бен човек никога не знаеше какво

да очаква. Въпреки че той никога не й беше намеквал, че не е доволен от работата й — напротив, неизменно й даваше най-високите оценки на ежегодните атестации — на моменти Пейтън чувстваше някаква неловка недоизказаност в общуването им. Тя не можеше да каже какво точно не беше наред, но от време на време долавяше странни настроения. Бен ту се държеше приятелски, ту охладняваше рязко; понякога беше дружелюбен, друг път изглеждаше някак… скован. Надут. Отначало Пейтън беше помислила, че това е част от характера му, но впоследствие го беше видяла да се шегува с лекота с всички нейни колеги. Интересно, с всички колеги мъже. Тя беше започнала да подозира, че Бен срещаше известни затруднения в общуването с жените. Това не беше някакво потресаващо откритие. Климатът в много адвокатски кантори беше старомоден и за съжаление жените в тази професия все още трябваше да се примиряват с „мъжката солидарност“.

Все пак, тъй като Бен оглавяваше нейната група — и следователно беше ключов фактор в решението дали да я направят партньор в кантората. — Пейтън беше твърдо решена да установи истинско разбирателство помежду им. В края на краищата, харесваше й да се мисли за относително отстъпчив човек. С едно изключение (но него никой не го броеше, нали така?) тя се гордееше, че се спогаждаше добре с почти всички колеги в кантората.

Пейтън взе една химикалка и тефтер, напъха ги в папката, която вече беше приготвила, и тръгна към вратата на кабинета си. Бюрото на Ирма беше точно пред кабинета й и тя понечи да каже на секретарката си, че излиза. В този момент едва не се сблъска с някой, който вървеше по коридора.

— О, извинявай! — възкликна Пейтън, като отскочи встрани, за да избегне сблъсъка. Тя вдигна глава и… видя Джей Ди.

Смутеното изражение на лицето й тутакси беше заменено от раздразнение. Тя въздъхна. До този момент денят се беше развивал толкова добре.

И тогава Пейтън усети: ох — имаха публика. С бърз поглед към Ирма, тя бързо залепи на лицето си най-чаровната си фалшива усмивка.

— О, здравей, Джей Ди. Как си? — попита тя.

Джей Ди също стрелна с очи работещите наблизо секретарки. С артистизъм, който по нищо не отстъпваше на изпълнението на Пейтън, той прие същото дружелюбно изражение.

— Ох, колко мило от твоя страна да попиташ, Пейтън — възкликна радостно той, приковавайки я с очи. — Добре съм, благодаря. А ти?

Както обикновено, Пейтън се подразни от високия ръст на Джей Ди. Тя мразеше да го гледа отдолу нагоре. От друга страна, Джей Ди несъмнено се наслаждаваше на това положение.

— Добре съм, благодаря — отвърна Пейтън. — Отивам в кабинета на Бен. — Тя съумя да задържи приятната си усмивка.

Мерил Стрийп може и да имаше една торба Оскари, но можеше да научи едно друго от Пейтън. В категорията „Най-добре престорена симпатия към противен колега“.

Джей Ди присви леко очи при отговора на Пейтън, но продължи да играе шарадата.

— Каква приятна изненада, аз също съм се запътил към кабинета на Бен — каза той, сякаш беше безкрайно зарадван от току-що чутото. След това направи галантен жест към Пейтън. — *След теб.*

Тя кимна, завъртя се на пета и закрачи надолу по коридора към ъгловия кабинет на Бен, Джей Ди вървеше с лекота успоредно до нея. Пейтън трябваше да прави по две крачки за всяка негова, за да не изостава. Не че му позволяваше да го забележи.

След като вървяха заедно в мълчание няколко минути, Джей Ди се огледа за свидетели. И като видя, че наоколо нямаше никой, той скръсти ръце на гърдите си в жест, който според Пейтън беше неговата запазена марка.

Излъчване на превъзходство.

— Видях името ти в „Чикаго Лойър“ — започна той.

Пейтън се усмихна, знаейки, че коментарът нямаше да свърши тук. Изпита задоволство, че Джей Ди беше видял статията в последния брой на списанието. Тя се беше изкушавала да му изпрати един брой с вчерашната вътрешна поща, но реши, че би било по-добре, ако той открие това сам.

— „Четирийсет опасни под 40“ — каза тя, имайки предвид заглавието на статията и горда от постижението.

— „Четирийсет опасни жени под 40“ — наблегна Джей Ди. — Кажи ми, Пейтън, има ли основателна причина, поради която представителките на твоя пол изпитват такава потребност от сепаратизъм? Може би се страхувате от малко конкуренция от страна на противоположния пол?

Пейтън се опита да сдържа смеха си и отметна косата си назад. Не се получи.

— Ако представителите на моя пол се колебаят да се съревновават с твоя, Джей Ди, то е само защото ние се страхуваме да паднем до твоето ниво — отговори сладко тя.

Вече стояха пред вратата на Бен. Джей Ди се облегна небрежно на вратата и скръсти ръце на гърдите си. След осем години Пейтън познаваше този жест добре — той се канеше да се впусне в поредната си снизходителна лекция. Беше сигурна, че той щеше да започне с един от неговите помпозни реторични въпроси, на които не възнамеряваше да й позволи да отговори.

— Нека ти задам един въпрос — започна той.

Бинго!

— … какво според теб щеше да стане, ако списанието публикуваше статия, озаглавена „Четирийсет опасни мъже под 40“? — След което си позволи волността да отговори вместо нея. — Ти и твоите малки приятелки феминистки биха обявили това за дискриминация. Но нима това също не е дискриминация? Нима на нас, мъжете, не ни се полагат такива класации?

Джей Ди отвори вратата и й кимна да влезе. Мимоходом Пейтън забеляза, че Бен го нямаше в кабинета, затова се настани пред бюрото му. Когато Джей Ди седна на стола до нея, тя се обърна към него с непоклатимо самообладание.

— Намирам за много интересна тази ситуация — мъж, възпитаник на Принстънския университет и Харвардския юридически факултет, седи до мен, облечен в костюм на Армани и има наглостта да твърди, че *той* е жертва на дискриминация.

Джей Ди отвори уста да отговори, но Пейтън го накара да замълчи само с пръст. Показалец, не среден пръст. Тя беше дама все пак.

— Въпреки този факт — продължи тя, — напомням, че вие, мъжете, си имате вашите така наречени „класации“. Всъщност, в тази

кантора съществуват няколко такива. Наричат се Изпълнителен съвет, Управителен съвет, Финансов съвет, голф клубът в кантората, вътрешният отбор по баскетбол…

— Явно искаш да те включат в баскетболния отбор? — прекъсна я Джей Ди, а в сините му очи проблясваха дяволити пламъчета.

— Говоря илюстративно — отвърна Пейтън, като се облегна отбранително на стола.

— Какво е илюстративно?

Гласът накара Пейтън да се изопне като струна. Тя погледна към Бен Гулд, шеф на отдел „Съдебни спорове“ и главен партньор в кантората, който влезе уверено в кабинета си и седна зад бюрото си. Той прикова Пейтън с любопитство в тъмните си, изпитателни очи. Тя се помести на стола, опитвайки се да не се чувства като на разпит.

Джей Ди отговори на Бен, преди тя да си е отворила устата.

— О, нищо особено — каза той и махна небрежно с ръка. — С Пейтън просто обсъждахме решението на Върховния съд по делото Ледър срещу Арканзас и коментирахме, че становището илюстрира непреклонната неохота на съда да пипа правата на щата.

Пейтън изгледа косо Джей Ди.

Умник.

Обаче трябваше да му се признае, че мислеше бързо.

Гадняр.

Бен се засмя и бързо прегледа бележките, които беше оставила на бюрото му секретарката.

— Вие двамата никога не спирате.

Пейтън удържа порива да вдигне вежди. Бен нищо не подозираше.

Джей Ди се възползва от моментното разсейване на Бен и се наведе напред на стола си. Вдигна ревера на сакото си към Пейтън и прошепна.

— И между другото, не е Армани, а *Ерменеджилдо Дзеня*. — И й намигна.

Пейтън го прониза със свиреп поглед, изкушена да му каже къде точно може да си завре въпросния костюм на *Дзеня*.

— Извинявайте, че ви повиках толкова спешно — каза Бен. — Но както сигурно знаете, заведено е дело срещу веригата дрогерии „Гибсън“ по обвинение за полова дискриминация.

Пейтън действително беше чула за делото — вчера всички национални вестници, както и телевизиите MSNBS и CNN бяха отразили подаването на жалбата във федералния съд във Флорида.

— Жалбата беше подадена вчера, разпределена е на съдия Майерс от Южна Флорида — побърза да каже тя, за да покаже на Бен, че нищо не й убягва.

— Жалбите са подадени по Дял VII[2] — 1,8 милиона служителки на компанията твърдят, че са системно дискриминирани при наемането на работа, заплащането и достъпа до кариерно израстване — добави Джей Ди, като хвърли кос поглед към Пейтън. Той също си беше подготвил домашното.

Бен посрещна техния ентусиазъм с усмивка. Облегна се назад, въртейки в ръце химикалката си.

— Това е най-голямото колективно дело за дискриминация, завеждано някога. Това означава огромни пари за правната кантора, която ще защитава „Гибсънс“.

Пейтън забеляза искрата в очите на Бен.

— И коя би могла да бъде тя?

Бен сплете пръсти и забарабани с тях по кокалчетата си като злодей от филм за Джеймс Бонд.

— Интересно е, че питаш, Пейтън… Директорът на „Гибсън“, Джаспър Конрой, все още не е решил коя кантора ще защитава компанията му. Но е избрал трите водещи кантори в Щатите и възнамерява да проведе срещи с тях.

Джей Ди се ухили.

— Ще си позволя един изстрел в тъмното: нашата кантора е в тази тройка.

Бен кимна, горд както винаги, че неговият екип от пледиращи адвокати неизменно присъстваше в класациите на най-добрите защитници по света.

— Позна. Тази сутрин ми се обади самият Джаспър Конрой. Бен посочи Джей Ди и Пейтън.

— И така стигаме до вас двамата. Джаспър беше категоричен какъв екип от защитници търси. Той иска по-свеж облик за лицето на компанията, а не сковани старци в костюми като мен. — Бен се подсмихна, напълно наясно, че на 49 години той всъщност беше твърде млад, за да оглавява най-важния отдел в такава престижна

кантора. — Аз лично — продължи той — смятам, че Джаспър просто се опитва да избегне плащането на солените хонорари на съдружниците.

Като лоялни колеги, Пейтън и Джей Ди се засмяха на шегата му.

— Както и да е… — продължи Бен, — казах на Джаспър, че нашата кантора разполага с идеалните адвокати за него. Двама много опитни, много отракани адвокати. Вие двамата.

През мъглата на изненадата, Пейтън не можа веднага да осмисли думите на Бен. В стомаха й зейна огромна пропаст, тъй като разговорът поемаше в много опасна посока.

Ако някой я накараше да се закълне при кръстосан разпит — нещо повече, ако самият Джак Бауър[3] я подложеше на пълния набор от похвати за разпит, с които боравеха в Отдела за борба с тероризма — Пейтън не би могла да каже как точно бе започнала войната й с Джей Ди. Честно казано, тя се водеше толкова отдавна, че се беше превърнала в неизменна даденост.

Но без да разменят нито дума, тя и Джей Ди се бяха договорили да запазят в тайна взаимната си неприязън. Водени от непоколебима амбиция, те разбираха, че адвокатските кантори бяха като детска градина: не беше добре да ти поставят черна точка в графата „умение да играе с другарчетата“.

До този момент се беше оказало сравнително лесно да разиграват етюда за колегиалните отношения. Въпреки че бяха в един отдел, те от години не бяха работили заедно по общ казус. Причините за това бяха няколко: първо, по принцип делата в отдел „Съдебно производство“ се възлагаха на екип от един съдружник, един старши адвокат и един или двама младши юристи. Като колеги с еднакъв ранг, нямаше основания Пейтън и Джей Ди да работят по един и същи случай.

Второ, и вероятно по-важно, те двамата се бяха специализирали в много различни области на правото.

Джей Ди беше адвокат по колективни искове. Той поемаше дела с много ищци, от много региони. Пейтън, от друга страна, беше специализирала в трудово право, по-специално в дела за расова и полова дискриминация, завеждани от един ищец. Нейните дела обикновено бяха по-малки от гледна точка на исканите обезщетения, но по-значими в обществен план и предизвикана публичност.

Досега — дали по чиста случайност, или късмет — почти нямаше застъпване в нишите на съдебната практика, които тя и Джей Ди си бяха завоювали.

Тоест, до този момент.

Пейтън остана безмълвна, докато Бен набираше скорост, опитвайки се да не даде израз на нарастващото мрачно предчувствие. Погледна крадешком Джей Ди и го видя да се помества нервно на стола. Доколкото можеше да прецени, той изглеждаше не по-малко недоволен от този развой на събитията.

— В комбинация, вашите умения са идеални за казуса — обясняваше Бен. — Джаспър заяви, че няма търпение да се срещне с вас двамата.

— Това е чудесна новина, Бен — заговори Пейтън, опитвайки се да не се задави с думите.

— Да… чудесна. — Джей Ди приличаше на човек, който току-що беше глътнал буболечка. — Какво се иска от нас да направим?

— Джаспър и главният юрисконсулт на „Гибсънс“, заедно с няколко от техните вътрешни адвокати, пристигат в Чикаго в четвъртък — каза Бен. — Искам вие двамата да се сработите и искам *да ги убедите* да ни възложат защитата — наблегна той, като почука с пръст по бюрото. — Смятате ли, че можете да се справите?

Пейтън и Джей Ди се измериха с поглед внимателно, и двамата с една и съща мисъл в главата. Дали наистина можеха да се справят?

Знаейки какви са залозите, напълно съзнавайки правилата на играта, двамата се обърнаха към Бен.

— Абсолютно — изрекоха едновременно те.

Бен им се усмихна, виждайки в тях бъдещето на кантората. Облегна се на стола и се разнежи. Несъмнено при мисълта за огромните приходи, които щяха да му донесат.

— Ах… осем години — изрече той с умиление. — От осем години ви гледам как израствате в тази кантора, как се превръщате в страхотните адвокати, които сте днес. Толкова се вълнувам от възможността да ви видя да работите в тандем — вие ще бъдете великолепен екип. И моментът е идеален, защото скоро и двамата ще бъдете съ…

Той замълча рязко.

Джей Ди и Пейтън седяха почти на ръба на столовете, надвесени напред, за да уловят последната дума на Бен.

Явно осъзнал, че е казал повече отколкото беше възнамерявал, Бен замаза положението с хитра усмивка.

— Е, да не прибързваме. Защото сега трябва да се приготвите за арената.

Виждайки, че Бен беше привършил с деловите разговори, Пейтън се изправи да си върви. Но вместо да я последва, Джей Ди остана на мястото си. Пейтън се поколеба, объркана.

— Има ли нещо друго, за което трябва да поговорим, Бен? — попита тя.

Бен поклати глава.

— Не, това беше всичко, Пейтън. Искам да обсъдя нещо друго с Джей Ди, нещо, което не те засяга. — Той я отпрати с категорично кимване. Ето пак — само допреди миг се беше държал толкова дружелюбно, след което беше станал хладен и делови.

Пейтън кимна на свой ред и излезе от кабинета. Когато излезе в коридора, тя дочу гласа му.

— Е, Джеймисън — подхвана весело Бен, — носят се слухове, че този уикенд си играл у Бътлър. Всъщност, по какъв дивеч стреляш?

Докато вървеше към кабинета си, Пейтън се опита да не се огорчава от факта, че Джей Ди винаги се спогаждаше с лекота с шефа им на лично ниво. А нейните опити да установи подобна връзка с Бен се бяха оказали до голяма степен безплодни. Филми? Той не гледаше филми. Телевизия? Бен веднъж я беше попитал дали Зайнфелд[4] беше „онзи шишкав юрист, който постоянно виси покрай автоматите за кафе и закуски“. Когато Пейтън се беше разсмяла, мислейки, че Бен се шегува, той я беше удостоил с празен поглед и умълчаване. От този момент, тя си бе дала дума, че докато не се усъвършенстваше дотолкова, че да коментира дали размяната на един звезден играч с друг е добър или лош ход от страна на еди-кой си отбор, вероятно би било най-добре да сведе до минимум разговорите с Бен по теми, различни от правото.

Отборът на Джеймисън отбеляза още една точка, помисли си Пейтън на влизане в кабинета си. Той притежаваше едно автоматично предимство пред нея: представяше си го как седи с Бен, като първи приятели, как се смеят по мъжки, гърлено, от сърце, докато обсъждат

кои са най-добрите сервизи за поддръжка на порше, мерцедес, ролс-ройс или други луксозни коли.

Не че тук имаше място за конкуренция. Нищо подобно.

Това, че Джей Ди, също като Пейтън, беше посветил последните осем години от живота си на кантората (вероятно единственото общо нещо между тях) според нея нямаше никаква връзка с въпроса дали тя лично заслужаваше да стане съдружник. Въпреки че бе имала известни опасения в това отношение на времето, когато постъпи в кантората, тревогата, че ще я сравняват с Джей Ди бяха отшумели през годините.

— Тук няма квоти или таван — неведнъж я беше уверявал Бен при ежегодните атестации. — Всеки адвокат се преценява сам по себе си. — И съдейки по наблюденията на Пейтън в другите отдели, това твърдение беше вярно: всяка година адвокатите с най-висока атестация бяха повишавани до съдружници, независимо от общия брой кандидати за съответната година.

Така че от позицията на Пейтън, нейните шансове да успее бяха доста добри, също и защото тя и Джей Ди бяха единствените двама пледиращи адвокати в техния отдел. Според нейната приятелка Лейни, която също работеше в кантората, но с по-ниска квалификация от тях, това не беше случайно: сред по-младите юристи се носеха слухове, че Пейтън и Джей Ди бяха прогонили другите членове на своя отдел, които не бяха съумели да издържат на тяхното темпо и да работят от тъмно до тъмно като тях.

Което обясняваше защо те двамата не бяха съперници.

Честно казано, Пейтън щеше да ненавижда Джей Ди независимо в кой отдел работеше. Просто нещо в нея я дразнеше страшно много.

Пейтън влезе в кабинета си и седна на мястото си. Провери компютъра си и установи, че беше получила трийсет и две нови съобщения за краткото време, което беше прекарала в кабинета на Бен. Въздържа се да не изохка от раздразнение.

Още четири седмици, напомни си тя.

Преглеждайки имейлите, тя стигна до един от Изпълнителния съвет на кантората. Заинтригувана, Пейтън го отвори и остана приятно изненадана от съдържанието:

> В отговор на своя ангажимент към политиките, разработвани от Комисията за насърчаване на жените, кантората има удоволствието да съобщи, че е заложила за следващата година целево увеличаване на броя на жените съдружници с 10 процента.

Пейтън се облегна на стола, прочете отново съобщението и се замисли за неговите мотиви. Честно казано, беше крайно време кантората да предприеме нещо — славеха се като фирмата с най-нисък процент на жените съдружници в целия град.

Тя посегна към телефона, за да се обади на Лейни, която сигурно щеше да се зарадва на новината. Тъкмо набираше номера, когато погледна към коридора и видя Джей Ди да се връща от своята среща с Бен за укрепване на мъжката солидарност. Пейтън затвори телефона и проследи как Джей Ди влезе в кабинета си — тя трябваше да види това.

Джей Ди седна зад бюрото си. Също като Пейтън, той моментално се зае да проверява имейла си. Докато тя тръпнеше в сладко очакване, очите на Джей Ди се разшириха — той четеше съобщението, което несъмнено беше имейлът от Изпълнителния съвет. После той се хвана за сърцето, сякаш получаваше инфаркт, след това вдигна слушалката на телефона върху бюрото си и светкавично набра някакъв номер.

Неговият приятел Тайлър, предположи Пейтън. Ако тя беше хазартен тип, щеше да се обзаложи, че Джей Ди не беше чак толкова развълнуван от новината от насърченията за жените в кантората, отколкото бе тя.

Една точка за отбора на Кендъл, помисли си Пейтън.

Не че те двамата бяха съперници.

Нищо подобно.

---

[1] Йагро Productions Inc. е мултимедийна продуцентска компания, основана от Опра Уинфри (името „Харпо“ е „Опра“ написано на обратно). — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за Дял VII от Закона за гражданските права от 1964 г., който забранява дискриминация в сферата на заетостта по

признаците раса, цвят на кожата, религия, пол или националност. — Б.пр. ↑

[3] Измислен герой от телевизионен сериал „24“ (в ролята е Кийфър Съдърланд). — Б.пр. ↑

[4] Главният герой в едноименния английски сериал, носител на три награди „Златен глобус“. — Б.пр. ↑

3

— Това е пълна простотия!

Джей Ди изпита известно удовлетворение, когато фрасна с ракетата топката за скуош. Цял ден беше в гадно настроение, от момента, когато беше видял онзи абсурден имейл от Управителния съвет.

— *Десет* процентно увеличение на жените съдружници! — беснееше той, задъхан от физическото усилие. Тази вечер играта не му вървеше.

Тайлър дори не се беше изпотил, докато Джей Ди — по принцип по-добрият играч (както сам скромно признаваше) — тичаше нагоре-надолу по корта да гони топката.

Тайлър върна с лекота удара на партньора си.

— Така ще станат 28 процента — отбеляза добронамерено той.

— Ти какво, да не си Глория Стейнъм[1]? — Джей Ди изгледа свирепо приятеля си за дързостта да спомене нещо в защита на новата политика за насърчаване на жените в кантората. — Това е тяхно решение, Тайлър — продължи той. — Отдавна няма стъклен таван — тези жени избират да напуснат света на бизнеса и кариерата по своя собствена воля.

— Ах… гласът на равенството кънти като камбана.

Тайлър се разсмя.

— Хей, аз подкрепям равенството — възкликна Джей Ди и фрасна яростно топката. Равнодушното отношение на приятеля му спрямо оповестеното решение на Изпълнителния съвет наистина го вбесяваше. Тайлър също работеше в кантората и въпреки че не се готвеше да стане съдружник тази година, и неговият ред скоро щеше да дойде. — И всеки друг, който твърди, че подкрепя равенството, също трябва да се възпротиви на тази политика — продължи той. — Това е дискриминация спрямо мъжете.

Тайлър не се хвана на тази въдица.

— Решението за десетте процента е просто проява на добра воля. Какво значение има?

Чашата на търпението на Джей Ди преля. Той улови топката с ръка, прекъсвайки рязко играта. След това насочи ракетата си към Тайлър.

— Ще ти кажа какъв е проблемът.

Тайлър свали ракетата си и се облегна на стената.

— Усещам, че ще трябва да свикна с това положение.

Джей Ди игнорира сарказма му.

— Теренът не е равен — това е проблемът. Ти може да приемаш това, но аз не го приемам. Знаеш не по-зле от мен, че в наши дни, ако един мъж и една жена притежават равностойна квалификация за дадена позиция, назначават жената. Такива са правилата на нашето социално-либерално, политически коректно общество. Мъжете трябва да са два пъти по-добри в занаята, за да останат конкурентни на работното място. За жените е достатъчно да не изостават.

Тайлър го изгледа скептично.

— Наистина ли вярваш в това?

— Без никакво съмнение — заяви Джей Ди. — Поне в нашите среди е така. Всичко е заради бройките. Защото в процентно съотношение твърде малко жени остават в големите адвокатски кантори, отново по свой избор — побърза да подчертае той. — И когато някоя що-годе компетентна жена кандидатства да стане съдружник, със сигурност ще я приемат. Но дали мъжете като теб и мен могат да разчитат на същото отношение?

Тайлър отвори уста.

— Прав си, нас никой не ни чака с отворени обятия — довърши вместо него Джей Ди. — Никой от отдел „Човешки ресурси“ няма да препоръча на Управителния съвет да увеличи процентът на белите мъже, които стават съдружници. Затова ние с теб — той посочи с пръст първо Тайлър, след това себе си — трябва да се пазим от сянката си, за да не им дадем извинение да ни изпързалят.

Тайлър вдигна ръце.

— Добре — просто не се впрягай толкова. Знам, че напоследък си подложен на голям стрес…

— Просто казвам, че всеки човек трябва да се преценява според *заслугите* си. Без „плюсове“ и благоприятстващи фактори като пол,

раса, националност или…

— … за предстоящото оповестяване на решението за новите съдружници и всичко останало, аз разбирам, че си изнервен…

— … така че всеки човек да има равен шанс… — Джей Ди замълча. Беше чул само последните думи на Тайлър. — Чакай — ти мислиш, че се притеснявам дали ще ме направят съдружник?

Тайлър го изгледа преценяващо.

— Ти да не казваш, че не се притесняваш?

— Ти да не казваш, че имам *основание* да се притеснявам?

Джей Ди се огледа и понижи гласа си до шепот.

— Защо, какво си чул? Знаеш ли нещо? Чакай, няма значение — не ми казвай. Не, честно — какво знаеш?

Тайлър се засмя.

— По-спокойно, приятел. Не съм чул нищо. Изпълнителният съвет няма навика да посвещава простосмъртните юристи с шестгодишен стаж в кантората в детайлите на изборната процедура.

Джей Ди издиша с облекчение.

— Да, прав си. — Възвръщайки фасадата на самообладание, той хвърли топката към Тайлър.

— Ти бий сервиса.

Двамата играха в мълчание няколко минути, единственият звук беше ритмичното тупкане на топката, която летеше ту наляво, ту надясно.

Накрая Джей Ди наруши мълчанието.

— За твое сведение, аз не смятам, че съм притеснен. Но в името на спора мога да приема, че съм малко изнервен, това е съвсем естествено. Тук съм от осем години. Толкова труд съм положил. Това е…

— … единственото нещо, което си правил някога без помощта на баща ти и не искаш да се провалиш на финала — намеси се Тайлър. — Разбирам те.

Джей Ди се закова на място. Топката прелетя край него, удари се в стената зад гърба му и затупка по корта. Той изгледа приятеля си в ледено мълчание. Тайлър се усмихна невинно.

— Опа — това да не е едно от онези неща, които не бива да се изричат на глас?

Джей Ди продължаваше да мълчи. Като негов най-добър приятел, Тайлър много добре знаеше, че темата за баща му определено беше забранена територия.

— Но аз си мислех, че с теб укрепваме връзките си — продължи Тайлър. — Нали знаеш, като двама потиснати бели мъже.

Джей Ди го изгледа ядно.

— Много остроумно. Смей се сега, но ще видим дали ще се смееш след две години, когато се кандидатираш за съдружник и те изритат на улицата с едно „благодарим за отделеното време“. — Той махна към корта. — Е, ако си приключил с малките си лични прозрения в душата и главата ми, дали е възможно да поиграем малко скуош?

Тайлър се поклони благосклонно.

— Дадено.

Двамата подновиха отново играта. Безмълвни. Съсредоточени. Джей Ди тъкмо влизаше във форма, когато Тайлър подхвана още една тема за разговор, която той не искаше да обсъжда.

— Днес следобед те видях да минаваш покрай кабинета ми заедно с Пейтън — отбеляза Тайлър. — Двамата се шегувахте, както винаги.

Джей Ди се хвърли към топката и я изпусна на косъм. Изруга тихичко, надигна се от пода и тръгна след топката. Той знаеше, че Тайлър отново го подкачаше, но той нямаше да му достави удоволствието да го извади от равновесие за втори път днес.

— Повикаха ни в кабинета на Бен — отговори равнодушно той. И хвърли топката към Тайлър.

Играта продължи, Тайлър също.

— Е… ти поздрави ли я за статията в „Чикаго Лойър“?

Джей Ди се усмихна, припомняйки си разговора си с Пейтън по-рано същия ден.

— Всъщност, да, поздравих я. По моя си начин.

— Знаеш ли, може би трябва да й изложиш концепцията, че „жените напредват, като просто не изостават“ — подразни го Тайлър. — Тя сигурно ще има какво да добави.

Джей Ди се намръщи.

— Моля те, пет пари не давам какво ще каже Пейтън. Какво, ще направи, ще ми се фръцне ядосано? — Той отметна въображаемата

дълга коса от рамото си с преувеличен жест. — Слушай, някой ден ще я хвана за опашката и… — Той направи жест сякаш извиваше нечий врат.

Невъзмутимо, върна сервиса на Тайлър. Двамата продължиха да си разменят топката, съсредоточени в играта.

— Насилието винаги ли присъства в твоите сексуални фантазии? — подхвърли Тайлър.

Джей Ди се обърна сепнат:

— Сексуални…? — И в този момент летящата топка го удари в лицето. Той се просна по гръб с разперени ръце и крака на игрището.

Тайлър дотича и размаха победоносно ракетата.

— Това е страхотно. Трябва да си говорим така по-често. Джей Ди се пресегна, грабна топката от земята и я запрати към Тайлър.

Джей Ди си тръгна по-късно тази вечер, все още замаян от удара на топката. Той не знаеше кое го болеше по-силно — лицето или егото. Като много нахъсан играч, той не можеше да повярва, че бе допуснал Тайлър да го разсее толкова лесно. Да му се присмива за Пейтън, беше толкова… елементарно. Но какво можеше да каже той? Както винаги, тя вадеше на повърхността най-лошото в него. Очевидно дори когато играеше скуош.

Честно казано, в този конкретен случай умът му беше зает не само с Пейтън Кендъл. Докато паркираше колата си в подземния гараж на високия жилищен блок на Голд Коуст, където живееше, Джей Ди се почувства изморен. Много изморен. Сякаш всички тези дни, в които беше работил по деветнайсет часа през последната година, изведнъж се бяха стоварили върху него със страшна сила.

Джей Ди закрачи към асансьорите в гаража, натисна дистанционното още веднъж, за да провери за по-сигурно, че наистина беше заключил вратите на колата. Той знаеше, че проявяваше прекомерна загриженост, но да бъдем реалисти — кой не би го направил? Веднъж той се беше пошегувал с Тайлър, че карането на бентли те изпълваше с желание да пътуваш по-дълго до работа. Тайлър се беше засмял на шегата, но бащата на Джей Ди не беше посрещнал шегата по същия начин. Всъщност, именно сребърното Бентли

Континентал Джи Ти беше предизвикало раздора, епичния скандал между него и баща му преди две години.

Бащата на Джей Ди, уважаваният съдия Престън Д. Джеймисън, отново се беше опитал да каже на Джей Ди как да живее живота си.

— Трябва да продадеш тази кола — беше заявил категорично баща му в деня след погребението на дядото на Джей Ди.

Джей Ди беше изтъкнал, че дядо му, знаменитият предприемач Ърл Джеймисън, беше оставил автомобила на Джей Ди като изрична клауза в завещанието си. Този аргумент беше ядосал още повече баща му, който определено не беше „автоманиак“ и който открай време ревнуваше от близостта между Джей Ди и дядо му.

— Но ти не можеш да караш тази кола през седмицата — съдружниците не искат да виждат как някакъв редови адвокат кара кола за сто и петдесет хиляди долара! — Баща му се беше опитал да атакува едничката слабост на Джей Ди — неговото желание да успее в кантората. Но за първи (и към днешна дата, единствен) път, Джей Ди имаше други приоритети — а именно че тази кола означаваше за него много повече, отколкото си представяше баща му.

Той се беше усмихнал леко уморено на баща си. Дните около погребението на дядо му бяха дълги и тежки.

— Всъщност, татко, тази кола струва сто и деветдесет хиляди долара — с хромираните спортни джанти и облицованото купе. И да, аз мога да я карам през седмицата, без проблем, всъщност — ето, виж, минавам по Лейк Шор Драйв на юг и завивам по Вашингтон стрийт…

Забележката не се видя никак смешна на баща му.

— Знаеш ли какво ще кажат хората? — беше се възмутил той. — Срамота е съдия от федералния апелативен съд да има за син някакъв разглезен плейбой, който се перчи с лъскава спортна кола!

Джей Ди се опита да скрие гнева си и да не удостои коментара с отговор. Вярно, той беше ерген и излизаше с различни жени, но „плейбой“ беше малко преувеличено. Прекарваше твърде много време в службата, за да води нещо повече от умерено здравословен светски живот. Освен това той знаеше какъв беше истинският проблем — репутацията на баща му, а не неговата. Представяше си как баща му щеше да добави този аргумент към списъка с другите разочарования от сина си: той не беше редактор на „Харвард Лоу Ривю“, не беше женен и накрая — най-лошото — беше избрал да работи в „Рипли и Дейвис“,

една от двете водещи адвокатски кантори в града и пряк конкурент на кантората, където беше работил баща му и беше станал старши съдружник, преди да го изберат за съдия.

Но онова, което притесняваше Джей Ди много повече от разочарованието на баща му или тревогата за неговата професионална репутация (на трийсет и две години, той отдавна бе свикнал да живее под сянката на тези неща), беше фактът, че баща му беше проявил дързостта да го нарече разглезен. Вярно, семейството им беше състоятелно, дори много заможно, но това не омаловажаваше факта, че Джей Ди се беше съдрал от работа, за да стигне там, където беше сега. Това именно беше причината да реши да не постъпи в старата кантора на баща си, не искаше специално отношение заради фамилното си име.

При други обстоятелства Джей Ди би подминал отказа на баща си да признае постиженията му, но в онзи ден, в емоционалната покруса след погребението, той просто не се сдържа. И изрече някои неща, с набиращ сила глас, а след това и баща му каза някои неща и насред спора Джей Ди заяви, че не иска повече нито грош от попечителския си фонд. От този ден нататък, закле се той, щеше да оцелява сам.

И от този ден насам, той наистина оцеляваше сам.

Е, в интерес на истината, това не беше непосилна финансова задача. Като адвокат с шестгодишен стаж в кантората по онова време, Джей Ди печелеше най-малко 300000 долара на година, в това число бонуса. Но все пак беше дяволски малко в сравнение с издръжката на всеки един член на чикагската фамилия Джеймисън от близката история. И по тази причина Джей Ди се гордееше със себе си.

Както се гордееше и с бентлито. То не беше само сантиментална връзка между него и дядо му, то се беше превърнало в символ в неговата лична Декларация за независимост от коловозите на баща му. И освен това той изглеждаше страшно готин, когато го караше.

Докато се изкачваше с асансьора до своя апартамент на 44-я етаж („Не е ли мансарда?“, беше попитала майка му с ужас, когато я беше поканил за първи път), Джей Ди се замисли над коментарите на Тайлър по време на скуоша. Въпреки че не си признаваше, той се изнервяше все повече с всеки изминал ден, докато чакаше да съобщят официално решението за избор на нови съдружници.

Въпреки че определено, мислеше си Джей Ди, докато вървеше по коридора и отключваше входната врата, срещата с Бен този следобед беше прогонила всички досадни съмнения, които го тормозеха през последните няколко седмици. Той беше чул недоизречените думи на Бен, за това, че Джей Ди и Пейтън скоро щяха да бъдат съдружници. Джей Ди беше забелязал, че Пейтън също не ги беше пропуснала — беше видял блясъка в тъмносините й очи.

Очите й сигурно бяха заблестели по същия начин, когато беше прочела имейла от Изпълнителния съвет, предположи Джей Ди. Той захвърли куфарчето си и спортния сак върху дивана в хола, който гледаше към най-хубавото нещо в апартамента: френски прозорец с изглед към прочутата Великолепна миля от Мичиган авеню и към синята шир на Мичиганското езеро. („Поне има гледка“, беше изсумтяла неохотно майка му.)

Да, наистина, Джей Ди не се съмняваше, че имейлът от Изпълнителния съвет беше култовият момент в деня на Пейтън. Тя беше умна — никога не играеше директно женските си карти пред съдружниците в кантората, но също така никога не пропускаше възможността да заяви феминистката си позиция. Например като споменаването й в статията „Четирийсет опасни жени под 40“. Единствената причина, поради която я беше попитал за нея, беше да й отнеме удоволствието, което би й доставило да спомене сама за успеха си и да му натрие носа.

Не че между тях имаше конкуренция.

Пейтън Кендъл можеше да присъства в десет статии, ако искаше, можеше да завърти на малкия си либерален феминистки пръст цялата кантора — той изобщо нямаше да се трогне. Джей Ди знаеше, че беше добър адвокат, много добър и щом станеше съдружник (дори и тя също да станеше съдружник), и поемеше пълен контрол върху делата си, той щеше да направи всичко възможно повече никога да не работи заедно с Пейтън.

Е, само ако успееше да се справи с делото на дрогерии „Гибсънс“…

Джей Ди си взе бърз душ. Беше късно, а на другата сутрин той трябваше да стане рано. Пейтън едва не го беше изпреварила в службата днес, а той не биваше да допуска това.

Не че те двамата бяха съперници.

Нищо подобно.

---

[1] Американска журналистка, политически и социален активист, икона на втората вълна от феминисткото движение през 60-те и 70-те години на XX век. Неин прочут цитат гласи „Ако жените имат малки деца, те са на един мъж разстояние по-далеч от благосъстоянието“. — Б.пр. ↑

4

Пейтън прегледа програмата за срещата с изпълнителните директори на „Гибсънс“ още веднъж. Беше меко казано недоволна.

Тази седмица беше затънала до гуша в работа, тъй като се подготвяше едновременно за привличането на „Гибсънс“ като техен клиент и за едно дело за съдебен тормоз, което започваше следващата сряда. На всичкото отгоре Джей Ди я беше сварил в един особено неподходящ момент, отбивайки се в кабинета й вчера, за да обсъдят плана за срещата на лека вечеря с по чаша вино с Джаспър Конрой и юристите от неговия правен отдел. Пейтън цяла сутрин беше спорила с адвоката на ищеца относно добавянето на документи в списъка с вещественитe доказателства в последната минута. Когато бе затворила телефона, тя беше видяла Джей Ди облегнат до вратата и беше усетила, че сутринта щеше да пропадне окончателно. Но вместо това, в рядък изблик на привидна услужливост, Джей Ди й беше предложил да поеме инициативата и да подготви лично програмата за срещата с „Гибсънс“.

И в също толкова рядък момент на отзивчивост към всичко свързано с Джей Ди, тъй като телефонът й започна да звъни на пожар и тя видя познатия номер на защитника на другата страна върху дисплея, и осъзна, че я очакваше пореден рунд с него, Пейтън прие предложението на Джей Ди.

Голяма грешка.

Стиснала листа с програмата в ръка, Пейтън погледна секретарката си със смесица от неудовлетворение и тревога.

— Наистина ли това е програмата? — попита тя.

Ирма кимна утвърдително.

— Секретарката на Джей Ди току-що ми я остави.

— Добре. Благодаря, Ирма.

Пейтън се престори, че продължава да пише на клавиатурата и Ирма излезе от кабинета й. Тя видя как секретарката й седна зад

бюрото си, изчака още една-две минути, след което стана спокойно и се отправи към кабинета на Джей Ди отсреща.

Той надникна иззад бюрото си, когато чу чукането на вратата.

— Може ли за секунда? — попита учтиво Пейтън. Никога не се знаеше кой ги гледа.

— Пейтън, за теб — винаги. С какво мога да бъда полезен? — попита той.

Пейтън влезе в кабинета му и затвори вратата зад себе си. Двамата мигновено свалиха маските и захвърлиха ролите си. Тя вдигна обвинително листа с програмата.

— Ти ми каза, че ще вечеряме с директорите на „Гибсънс“ утре вечер.

Джей Ди се облегна на стола и посочи програмата.

— Ще вечеряме, както виждаш.

— Но ти ще играеш с тях голф по-рано същия следобед. Аз защо не съм поканена?

— Ти играеш ли голф?

— Не, но ти не знаеше това.

Джей Ди се ухили.

— Всъщност, знаех. Чух те да споменаваш пред Бен миналото лято.

Стъписана от явната подигравка, Пейтън понечи да, отговори. Стисна юмрук, търсейки подходящ отговор, някаква обида, каквото и да е, и измина минута, после още една… и нищо. Джей Ди се засмя победоносно.

— Слушай какво — защо не помислиш известно време? Върни се, когато измислиш нещо добро. — След което той избута Пейтън от кабинета си и затвори вратата зад гърба й.

Тя остана в коридора. Изправена лице в лице с онази глупава табелка с името му, Джей Ди Джеймисън, която сериозно се изкушаваше да изтръгне от стената и да запрати право в лицето му.

Вярно, тя не знаеше нищо за голфа; никога не беше хващала стик в ръка. Но той нарочно я беше елиминирал. Пейтън имаше особено мнение за този спорт и по-точно за онези, които го практикуваха.

Пейтън обмисли възможностите си. От една страна, тя не искаше да позволи на Джей Ди да я победи. И тя наистина не би искала да се

изтъпанчи като непохватен новак и да играе голф пред Джаспър и юрисконсултите на „Гибсънс“.

От друга страна, мисълта да я изолират за цял един следобед никак не й допадаше. В светлината на предстоящото решение за избора на нови съдружници, Пейтън трябваше да се увери, че участва във всеки един ход от привличането на „Гибсънс“ за техен клиент. И тя просто не си представяше, че можеше да понесе да играе ролята на малката женичка, която си седи в офиса, докато мъжете обсъждаха деловите въпроси около двайсет и петата или която и да е друга дупка.

Така че Пейтън нямаше избор.

Въпреки факта, че вече се тревожеше как щеше да смести един експресен въвеждаш урок по голф тази вечер, тя влезе уверено в кабинета на Джей Ди.

Той вдигна глава от монитора при отварянето на вратата, изненадан от внезапното й появяване.

— Много си бърза. — Той се облегна на стола си и махна с ръка. — Добре, дай да го чуем, Кендъл. Срази ме с най-добрия си изстрел.

Пейтън видя телбода в единия край на бюрото и изпита силно желание да последва предизвикателството.

— Ще го направя — заяви тя. — Брой ме за партията голф утре.

Джей Ди изглеждаше слисан.

Пейтън кимна в отговор на мълчанието му.

— Добре. Значи се разбрахме. — Тя се обърна да си върви, а умът й вече препускаше в сто различни посоки. Трябваше да си намери комплект стикове; може би Лейни можеше да й заеме нейните. И разбира се, стоеше въпросът с екипа — дали трябваше да обуе шорти? Трикотажна блуза с якичка? Весела шапка с козирка, може би? Трябваха ли й специални обувки? Подробностите около това събитие бяха…

— Не можеш да дойдеш.

Думите на Джей Ди я заковаха на място точно когато посягаше да си отвори вратата. Пейтън се обърна с лице към него.

— Не говориш сериозно. Не може да искаш толкова отчаяно да останеш насаме с екипа на Гибсън, нали?

— Не, не е това — побърза да отговори Джей Ди. Той се поколеба и за част от секундата го обзе смущение, Пейтън можеше да

се закълне в това. Тя постави ръка на хълбока си, очаквайки той да довърши.

— Тогава каква е причината, Джей Ди?

— Ще играем голф в Бътлър — каза той.

— Бътлър? — О… разбира се, *Бътлър*, помисли си Пейтън с немалка доза сарказъм. Името не й говореше нищо.

— Е, и? — попита тя.

— Национален голф клуб Бътлър? — каза Джей Ди, явно смятайки, че така тя щеше да се досети.

Пейтън поклати глава. Нищичко.

Джей Ди се помести неловко.

— Моето семейство членува там. Бен го предложи, защото е игрище с много висок рейтинг. Обаче е *частен клуб*. — Той натърти върху последното изречение.

Пейтън пак не видя какъв беше проблемът.

— Но щом можеш да вкараш хората от „Гибсънс“ като гости, не виждам защо аз да не мога да дойда.

Джей Ди се покашля сконфузено. Размърда се на стола, след това я погледна в очите.

— Там не се допускат жени.

Думите увиснаха неловко във въздуха, очертавайки строга граница между тях.

— О, разбирам. — Тонът на Пейтън беше рязък и изразителен. — Е, в такъв случай, приятно прекарване утре, момчета.

Тъй като не искаше да види самодоволното изражение по лицето на Джей Ди, което добре си представяше, тя се обърна и излезе от кабинета му.

— Ще прозвуча ли като пълна ревла, ако кажа, че не е справедливо?

Лейни потупа приятелката си по ръката.

— Да. Но все пак го кажи.

С ядно пръхтене, Пейтън отрони глава върху ръцете си върху плота на масата в кафенето, където бяха влезли преди няколко минути.

— Мразя го — изрече тя, приглушено. Вдигна поглед към Лейни. — Това означава, че той ще прекара два пъти повече време с

представителите на „Гибсънс“.

— Затова ще трябва да си два пъти по-добра, когато се срещнеш с тях за вечеря — възрази Лейни. — Забрави за Джей Ди.

— Майната му — съгласи се Пейтън. Тя видя как Лейни се огледа притеснено към съседните маси.

— Така, де, не стига, че си разиграва козовете със съдружниците — продължи Пейтън. Тя понижи глас в нескопосна имитация на мъжки глас. — „Хей, Джей Ди, трябва да се отбиваш от време на време в моя клуб. Чувам, че си отбелязал страйк.“

— Това май се отнася за боулинг.

— Няма значение.

Пейтън вдигна показалец за повече убедителност.

— Проблемът е, че убеждаването на клиента е част от бизнеса. Това е някакъв мъжки ритуал: „Хей, какво ще кажете за тези стикове“. — Тя отново преправи гласа си на мъжки: — „Хайде да поиграем голф, да изпушим няколко пури. Ето го моя пенис, дай да видим твоя — да, изглеждат горе-долу еднакъв размер — добре, значи ще работим заедно“.

Когато жената на съседната маса им хвърли неодобрителен поглед над грамадното си капучино, Лейни се наведе към Пейтън.

— Предлагам да казваме наум думата, която започва с буквата „п“ — смъмри я шепнешком тя.

Пейтън си направи оглушки и отпи от ваниловото си лате.

— В света на бизнеса какъв е женският еквивалент на това да излезеш с клиент?

Лейни се замисли. Пейтън се умълча. Никоя от тях не можа да измисли нищо.

Колко потискащо.

Пейтън въздъхна и се престори на примирена.

— Е, това е то. Явно ще трябва да спя с тях.

Лейни скръсти скромно ръце на масата.

— Чувствам се неудобно от този разговор.

Пейтън се разсмя. Стана й хубаво — откакто се бе видяла с Джей Ди тази сутрин, тя беше в сприхаво настроение; не можеше да повярва, че той беше успял да я изолира от следобедната среща с представителите на „Гибсънс“, отвеждайки ги в клуб, където не допускаха жени. Я чакай малко: това, което наистина не можеше да

повярва, беше, че все още имаше клубове, в които не пускаха жени. След като съществуването на такъв клуб беше факт, тя лесно повярва, че Джей Ди беше неговият Почетен председател.

Но стига толкова за Джей Ди. Пейтън реши да не му позволи да й съсипва деня още повече. Освен това, тя видя чудесна възможност да въвлече Лейни в един от техните „дебати“.

Двете бяха пълна противоположност в своите социални и политически възгледи. Като дете на самотна майка, някогашна хипарка с доста радикални убеждения, но все пак в рамките на закона (поне през повечето време), Пейтън изпитваше искрено възхищение от превзетото благоприличие на Лейни. Намираше го за необичайно освежаващо.

— Нямах намерение да те карам да се чувстваш неудобно, Лейни. Предполагам, че тъй като си консервативна, ти не вярваш в свободата на словото — подразни я Пейтън.

— Не подхващай пак либералната песен. — Вярвам в свободата на словото, разбира се — възпротиви си Лейни, играейки си с медальона във формата на сърце, който висеше на шията й.

— В такъв случай мога да казвам всичко каквото искам, нали? Дори думата „пенис“?

Лейни въздъхна.

— Трябва ли да го правим точно сега?

— Ти също трябва да опиташ да я казваш понякога.

— Ще пропусна, благодаря.

Пейтън сви рамене.

— Твоя воля, но според мен ще ти подейства разкрепостяващо. Всеки има полза от един хубав „пенис“ от време на време.

Лейни се огледа притеснено към съседните маси.

— Хората ни слушат.

— Извинявай, имаш право. Това е добро правило: ако ще казваш „пенис“ на обществено място, трябва да бъде тихо. Иначе привлича прекалено много внимание.

Жената на съседната маса ги гледаше възмутено.

Лейни се наведе към нея.

— Извинявам се от името на приятелката ми. Понякога тя се държи така. — Тя понижи гласа си до шепот. — Синдром на Турет[1], толкова е тъжно.

Жената кимна съчувствено, после се престори, че набира някого по мобилния си телефон.

Лейни се обърна отново към Пейтън.

— Ако си привършила с урока за Първата поправка[2], сигурно можем да се върнем на темата за Джей Ди. Защото аз имам предложение как да разрешиш проблема.

Пейтън се наведе нетърпеливо напред.

— Супер — казвай. Отворена съм за всякакви предложения.

— Добре. Моето предложение е… — Лейни замълча драматично. — Да се научиш да играеш голф. — Тя изчака думите й да бъдат осмислени. — Смятам, че повече никога няма да имаш този проблем.

Пейтън се облегна на стола си, играейки си с чашата.

— Ъм, не. — Тя отхвърли предложението с непреклонно махване на ръката. — Голфът е толкова, не знам… снобски.

Лейни я изгледа остро.

— Знаеш, че когато станеш съдружник, ще трябва да свикнеш да общуваш с хора, израснали в охолство.

— Това не ме притеснява — възмути се Пейтън.

— О, да, вярвам ти. Не мислиш ли, че тъкмо затова си толкова непримирима към Джей Ди?

— Не мога да търпя Джей Ди, защото той е гадняр.

— Вярно, права си… — изрече замислено Лейни. — Вие двамата провокирате най-лошите си черти един у друг.

Един у друг!

— Надявам се да не твърдиш, че аз по някакъв начин провокирам държанието на Джей Ди — сопна се Пейтън. — Защото ако е така, наистина трябва да насочим разговора в разумна посока.

— Просто е странно, защото Джей Ди притежава много качества, които ти обикновено харесваш в мъжете. Мъжете, които може би не са толкова, нали разбираш… — Лейни описа някакво мъгляво движение с ръка и замълча.

— Толкова какви? — настоя Пейтън.

— Богати.

Пейтън завъртя очи.

— Моля те, както казах, мен това изобщо не ме вълнува. А и какви са тези хипотетични други „качества“, които притежава Джей

Ди?

Лейни помисли внимателно, преди да отговори.

— Той е много умен.

Пейтън се начумери и изсумтя недоволно.

— Размислих — не искам да разговаряме за това. — Тя взе менюто с десертите и се зае да го изучава съсредоточено.

Преструвайки се на недочула, Лейни продължи да изброява списъка с хипотетичните качества на Джей Ди.

— Освен това той страстно обича правото, интересува се от политика — макар да има коренно противоположни убеждения. Което, интересно, не те притеснява в мен.

Пейтън надзърна над ръба на менюто.

— Ти имаш чар.

— Вярно е, имам.

— Обаче започва да се изтърква.

Лейни продължи невъзмутимо.

— И Джей Ди работи усърдно, също като теб, и умее да бъде забавен и саркастичен…

— Възразявам! — прекъсна я Пейтън. — Твърдението не е обосновано — кога Джей Ди е казвал нещо смешно?

— Не сме в съдебната зала.

Пейтън скръсти ръце пред гърдите си.

— Добре. Пълни глупости — така повече ли ти харесва?

— О, извинявай, Пейтън, нямах намерение да те карам да се чувстваш неудобно — подхвърли с лукава усмивка Лейни. — Повече няма да продумам.

Лейни взе второто меню от масата.

— Я да видим… какво ще си харесаме? Онази шоколадова торта без брашно, която си разделихме последния път, беше божествена. — Тя погледна приятелката си. — Още само едно нещо по въпроса за Джей Ди: той е адски готин.

Точно навреме, мъчейки се да сдържи усмивката си, Лейни вдигна менюто, за да се предпази от летящата към лицето й салфетка.

— Готин? — почти извика Пейтън. — Този подмазвач, който е ходил на частни уроци и се кипри с розови, ушити на ръка ризи, който е получил кариерата си на сребърен поднос? — Тя скри устата си с

ръка. — Е, добре, признавам си — може би имам известен проблем с парите.

Лейни кимна окуражително, сякаш да каже, че бележат напредък.

— Но теб съвсем скоро ще те направят съдружник. Разбирам защо си била предпазлива в миналото, но сега вече ти си успяла жена. Не е необходимо да полагаш такива усилия да доказваш, че не отстъпваш по нищо на мъжете.

Пейтън остана слисана.

— Наистина ли мислиш, че се държа резервирано?

— В службата понякога си… малко дръпната — изрече внимателно Лейни. — Например по отношение на Джей Ди.

Пейтън се помъчи да прецени дали трябваше да се обиди. Но колкото и да не искаше да признае, част от нея знаеше, че казаното от Лейни не беше напълно неоснователно.

— Предполагам, че това „нещо“ с Джей Ди е станало малко неуправляемо — изсумтя неохотно тя. — Ти имаш право, трябва да се държа по-възпитано. — Тя се подсмихна. — Едва ли ще е толкова трудно, в сравнение с Джей Ди. — Тя улови погледа на приятелката си. — Точно както би казала Рязката Пейтън, но Новата Пейтън няма да бъде заядлива.

Лейни придърпа доволно чашата си.

— Браво на теб. Да пием за Новата Пейтън.

— За Новата Пейтън.

Пейтън чукна чашата си в тази на Лейни, питайки се с какво се захващаше.

---

[1] Наследствено неврологично заболяване, при което пациентът страда от множество тикове. В миналото синдромът е бил свързван предимно с неволни ругатни и неуместни коментари, които страдащите от него произнасят натрапчиво. — Б.пр. ↑

[2] Гарантира правото на свободно изразяване. — Б.пр. ↑

5

Бъди топката.

Джей Ди се съсредоточи максимално. Очите му не изпускаха стъпалото на стика. Бъди топката.

Той се наклони назад, после замахна и хоп! Ударът му беше безупречен.

Вдигнал ръка над очите си, за да ги предпази от силното слънце, той проследи как топката се приземи на зелено на 220 метра по-далеч, на няколко сантиметра от дупката.

Джей Ди се усмихна. Боже, колко обичаше този спорт.

Чувайки одобрителните подсвиквания и пляскане зад него, той се обърна към другарите си.

— Хубав удар — извика Джаспър с характерния си южняшки провлечен говор. — Мъж, който работи по 3000 часа годишно не трябва да има време за такава техника. — Тримата мъже, юристи от правния отдел на „Гибсънс“, закимаха в знак на съгласие.

Джей Ди отиде при тях и взе бирата, която му подаде Джаспър.

— Да разбирам ли, че говорим за работа?

Джаспър се засмя. Имаше дръзката усмивка на човек, който се чувства съвсем удобно с властта, която притежава. Той зарея поглед в красивия зелен пейзаж на осмата дупка.

— Слушай какво ще ти кажа. Почакай до петнайсетата дупка. Тогава ще говорим сериозно.

Следвайки примера на Джаспър, Джей Ди потъна в синевата на лятното небе, любувайки се на реката в далечината. Той наклони леко бутилката си към Джаспър.

— По-добре на седемнайсетата.

Джаспър се подсмихна.

— Мъж на място. Но сигурен ли си, че искаш да чакаш? Чух, че последните девет дупки на това игрище могат да ти извадят душата.

— Зависи от мъжа, който носи душата, Джаспър.

Джаспър се разсмя от сърце на този отговор.

— Харесва ми твоят стил, Джеймисън.

Джей Ди се засмя и отпи глътка бира. Засега следобедът с хората от „Гибсънс“ преминаваше много добре. Той се чувстваше комфортно тук, беше в стихията си — което несъмнено беше една от причините Бен да го избере за тази задача.

Джей Ди беше израснал покрай мъже като Джаспър и плуваше в свои води сред „добрите стари момчета“ от заможни фамилии. Той разбираше техния език, правилата на играта, ролята, която трябваше да играе. Бен искаше малко да се изфука — затова беше помолил Джей Ди да доведе представителите на „Гибсънс“ на това голф игрище. Той се опитваше да ги впечатли, но не искаше да изглежда така, сякаш се опитваше да ги впечатли. Фактът, че Джей Ди „случайно“ членуваше в един от най-елитните клубове в Съединените щати беше идеалният начин за постигането на тази цел.

Следобедът се помрачаваше единствено от безпокойството, което го обземаше всеки път, когато в ума му изскачаше образът на Пейтън, затворена в кантората. Джей Ди упорито се опитваше да се отърси от това чувство. Защо трябваше да се чувства виновен, че не я беше взел със себе си? Та той просто си вършеше работата, изпълняваше заръката на Бен. Освен това той беше напълно сигурен, че при сходни обстоятелства Пейтън не би се поколебала да постъпи по същия начин.

Друг образ Джей Ди не можеше да прогони: погледът на Пейтън, когато й беше казал, че в клуба не се допускаха жени. За един миг той беше видял в очите й нещо, което дотогава не бе виждал никога. Леко пропукване в нейната броня от непоклатима увереност. По някаква причина това го беше смутило.

Осъзнавайки, че един от юристите на „Гибсънс“ го питаше нещо за игрището, Джей Ди прогони от ума си всички мисли за Пейтън. Не биваше да се разсейва точно сега. Той трябваше да бъде нащрек, чаровен и делови.

И, също така, той трябваше да се подготви вътрешно за предстоящата девета дупка — на безмилостното разстояние от 400 метра, която беше една от най-тесните дупки, отигравани някога.

Освен това Джей Ди беше напълно наясно, че Пейтън Кендъл можеше да се погрижи за себе си.

Пейтън седеше в бара и чакаше. Беше се уговорила да се срещне с Джей Ди и хората от „Гибсънс“ в един японски ресторант в 19:30. Тя не идваше за първи път в ресторанта, подобно на почти всяка друга свободна жена в Чикаго на възраст над 25 години. Стилен и скъп, с модерно обзавеждане и приглушено осветление, това беше един от най-популярните локали в града за първа среща.

Не че тя ходеше по срещи в последно време. Запознанствата изискваха време. Искаше се време да излезеш на среща, да опознаеш човека, да прецениш дали го харесваш и дали той те харесва. А времето беше дефицитна величина напоследък. Така че освен ако митичният Идеален мъж ти паднеше от небето и не тупнеше размазан пред вратата й, ходенето по срещи трябваше да изчака, докато Пейтън станеше съдружник в кантората.

Тя завъртя лекичко винената чаша, облегна се на бара и се замисли за първата си среща, с един инвестиционен банкер, с когото се бе запознала на дегустация на местни вина. Всъщност, срещата беше точно в този ресторант. Преди десет часа, кавалерът й беше гаврътнал осем чашки саке Мукуне. Към 22:15 той се беше прекатурил от стола си, когато се беше опитал да се изправи, за да отиде до тоалетната, когато Пейтън се втурна да му помогне, той призна завалено, че се мъчи да спре хапчетата за маниакалната си депресия.

Чудесно.

— Само такива мъже са останали — беше се оплакала по-късно тя на Лейни. Приятелката й нямаше подобни тревоги, тъй като се беше омъжила за първата си любов от колежа.

В резултат от тази катастрофална първа среща Пейтън беше дала обет временно да преустанови всякакви експерименти с мъжете. Тоест, поне докато не уредеше професионалния си живот. Беше някак смешно и може би дори патетично. По-рано тази вечер, докато се обличаше, тя осъзна, че от седмици не беше носила нищо различно от делови костюм. Тъй като не искаше да бъде прекалено строго официална — или да изглежда, че се опитва да впечатли представителите на „Гибсънс“, — тя беше изоставила обичайните си костюми и беше избрала вталена риза с висока яка, тясна права пола и обувки на високи токчета.

Пейтън допи виното си, погледна часовника си и установи, че нейната компания за вечеря закъсняваше с двайсет минути. Честно

казано, тя малко се притесняваше за тази вечеря с представителите на „Гибсънс“. Беше ходила на много подобни вечери за взаимно опознаване и привличане на клиенти, а Джей Ди със сигурност имаше голям опит в това отношение, но досега двамата никога не бяха правили това заедно. Заедно, но сами. Тези срещи изискваха известен финес и сплотеност между адвокатите, които работеха заедно — те трябваше да работят в екип.

В единение.

В тандем.

Това не бяха точно качествата, които Пейтън и Джей Ди проявяваха помежду си. Оттук и леките тръпки на мрачно предчувствие, които се усилваха с всеки изминал момент, докато седеше сама в бара.

Когато изминаха още пет минути, Пейтън извади мобилния телефон от чантата си. Реши да провери гласовата си поща, за да е сигурна, че Джей Ди не й беше оставил съобщение.

Тъкмо набираше, когато вдигна поглед и видя Джей Ди да стои пред нея.

За секунда Пейтън се стъписа от факта, че в него имаше нещо различно. Осъзна, че и той като нея, се беше облякъл по-свободно за вечерта.

Вместо обичайните костюм и вратовръзка, той беше с разкопчана черна риза на дискретно райе и съвършено ушит тъмносив панталон.

Беше странно, защото по някаква непонятна причина в този момент в главата й прозвучаха думите на Лейни, че Джей Ди е много привлекателен. Пейтън беше виждала този мъж пет дни в седмицата през последните осем години, но в този момент тя за първи път се вгледа в него. Опита се да го види през очите на непознат. Някой, който никога не беше разменял и дума с него.

Той беше висок (както вече споменахме, това му позволяваше да гледа на хората от високо), имаше светлокестенява коса с топли златисти отблясъци (сигурно изрусени), фигурата му беше стройна (несъмнено благодарение на тениса или каквото там играеше в неговия префърцунен сексистки клуб) и имаше сини очи, които, хм…

Е, добре. Пейтън не можеше да каже нищо лошо за очите на Джей Ди. Обективно погледнато, тя дори ги харесваше. Те бяха блестящи, лазурносини. Какъв срам, че трябваше да се паднат на него.

Приключила с оценката си, Пейтън предположи, че в крайна сметка, Джей Ди беше доста привлекателен по един аристократичен начин а ла Ралф Лорън, с наметнат върху раменете пуловер и готов да те запознае с понито си.

Изтълкувал погрешно погледа й, Джей Ди наклони глава и посочи телефона й.

— О, извинявай, Пейтън, не исках да те прекъсвам по средата на важен разговор — подхвърли той с лека насмешка.

Пейтън реши, че е най-добре да подходи към Джей Ди както обикновено, тоест с пренебрежение, затова насочи вниманието към групичката мъже, с които той беше дошъл. Тя веднага позна Джаспър от неговите снимки, които откри в интернет, докато проучваше неговата компания и заведения иск. Тя протегна ръка.

— Пейтън Кендъл. Приятно ми е да се запознаем, Джаспър — каза сърдечно тя.

С енергично ръкостискане, Пейтън поздрави и останалите членове от екипа на „Гибсънс“ — Робърт, Тревор и Чарлс — като не пропусна да погледне всеки един право в очите.

— Надявам се, че не чакате отдавна, госпожице Кендъл — каза Джаспър. — За всичко е виновен Чарли. — Колко удара ти бяха необходими, за да уцелиш последната дупка? — Той се обърна към Чарлс, който очевидно беше най-младият член на правния отдел. — Четиринайсет? Петнайсет?

— Не ме бива в голфа — призна Чарлс на Пейтън.

Тя моментално го хареса.

— Аз самата съм начинаеща. — Тя се усмихна. След това се обърна към Джаспър. — И моля ви, наричайте ме Пейтън.

— Като един от любимите ми защитници — ухили се Джаспър. — Само че се изписва малко по-различно. И не мога да хвърлям толкова надалеч като него — подхвърли Пейтън. По дяволите, още на втората минута беше изгърмяла един от трите си козове на спортна; тематика.

Джаспър се разсмя.

— Бърз ум — това ми харесва. — Той се обърна към Джей Ди и посочи Пейтън. — Къде си крил досега това момиче, Джей Ди?

За щастие, сервитьорката спаси Джей Ди от необходимостта да каже някоя любезност по отношение на колежката си, като поведе

компанията към тяхната маса.

Когато се настаниха, те подхванаха стандартните теми за разговор на делова вечеря: За първи път ли посещават Чикаго? Къде са отседнали? Пейтън и Джей Ди родом от Чикаго ли бяха? Натъкнаха се на няколко подводни скали, когато Тревор, главният юрисконсулт на „Гибсънс“ попита Пейтън дали тя живее в същия квартал като Джей Ди и тя осъзна, че въпреки че работеше с него от осем години, тя нямаше абсолютно никаква представа къде живее той. Всъщност, не знаеше нищо за живота на Джей Ди извън кантората. Просто приемаше, че той има личен живот. Пейтън замаза положението като каза на Тревор, че Чикаго е сравнително компактен град, където разстоянията не бяха големи. Тя забеляза, че Джей Ди я наблюдаваше крадешком, докато разговаряше с Робърт, шефът на фирмения отдел за съдебни спорове. Вероятно я беше чул да споменава името му пред Тревор и надаваше ухо за възхвали по свой адрес.

За щастие, по време на вечерята не възникнаха други въпроси, които да изискваха някакво познание във връзка с личния живот на Джей Ди. Когато пристигнаха ордьоврите, Пейтън заговори за кантората и за силните страни на отдел „Съдебни дела“.

Джей Ди се включи, набелязвайки някои от последните им победи в съда, когато Джаспър го прекъсна с нетърпеливо движение на чашата си с бърбън.

— Знам всичко за успехите на кантората ви, Джеймисън. Тъкмо затова се спряхме на „Рипли и Дейвис“, наред с другите две кантори. Заради тези успехи седя на тази маса сега. Но доколкото разбирам, вие двамата — той посочи Джей Ди и Пейтън — ще оглавите защитата на компанията, ако изберем да ни представлявате. Затова искам да науча повече за вас.

— Разбира се, Джаспър. С удоволствие ще ти разкажа за моята…

Джаспър отново го прекъсна.

— Не искам да го чуя от теб, Джеймисън. Сигурен съм, че ти и Пейтън сте подготвили изпипани презентации на успехите и уменията си. Но аз не обичам да правя нещата по този начин. — Той се обърна към Пейтън и я изкомандва. — Госпожице Кендъл, бихте ли ми разказали с какво се отличава Джей Ди?

Пейтън едва не се задави с виното, което отпиваше. Явно се налагаше да спечели малко време, преди да отговори.

— Ами, Джаспър… — тя се покашля. Хм. Хм. — Мога да ви разкажа толкова много неща за Джей Ди. Хм… откъде да започна.

Пейтън се опитваше да печели време. Междувременно виждаше Джей Ди от другата страна на масата. Когато тя се поколеба той сведе очи и попипа смутено приборите пред себе си.

Прикована от четири чифта очи и очакването на сътрапезниците, Пейтън си заповяда да мисли бързо: какво би казал един обективен човек за Джей Ди?

— Виж, Джаспър, особеното при Джей Ди е… — Пейтън се опита да спечели още една минута. Какво му беше „особеното“ на Джей Ди?

Тя беше работила с него осем години и в много отношения го познаваше по-добре от всеки друг. И в много отношения изобщо не го познаваше. Бъди обективна, заповяда си тя. Особеното в Джей Ди беше…

Той беше добър. *Много* добър.

Това не отменяше факта, че беше гадняр. Но *амбициозен* и *отдаден на работата* гадняр. Никой не знаеше по-добре от Пейтън, че всяка сутрин Джей Ди идваше в кантората преди седем часа, и колкото и да не й се искаше да признае, усърдието му се отплащаше. През последните осем години той беше постигнал невероятно много за адвокат на своята възраст. Лейни имаше право — той беше умен и талантлив. Той беше заплаха. И ако трябваше да бъде честна, това беше една от основните причини да не го харесва.

Пейтън се обърна към Джаспър.

— Особеното при Джей Ди е, че той е един от най-успешните адвокати по колективни дела в града, вероятно дори в цялата страна. Спечелил е всички колективни дела, които е завел — и не е загубил нито едно. От две години той е водещият адвокат в делата с искове за милиони долари срещу най-големите корпорации в света. Джей Ди познава стратегиите за водене на колективни дела по-добре от адвокатите с два пъти по-дълъг стаж от него. Той е брилянтен в работата си.

Пейтън се наведе напред.

— Но има и още нещо, Джаспър: срещу твоята компания е заведен най-големият колективен иск за дискриминация в историята на тази страна. Никой адвокат не е водил дело от подобен вид и величина

— така че дори опитът да играе безспорно голяма роля в решението ти, той не е единственият приоритет. Трябва ти роден талант. Някой неподправен нюх към правото, някой, който ще бъде твоят най-силен коз в оспорването на колективния иск. А аз мога да те уверя без капка съмнение, че този човек е Джей Ди.

Пейтън се облегна на стола си, когато приключи. Тя видя как по лицето на Джаспър се разля доволна усмивка. Той завъртя чашата си й наклони глава, сякаш обмисляше внимателно всяка нейна дума. После, малко смутена заради откровените си похвали, Пейтън погледна крадешком Джей Ди, за да улови реакцията му. Той изглеждаше напълно сразен.

Дори от другия край на масата Пейтън виждаше шокираното изражение върху лицето му. Тя видя как в очите му пробягна нещо и изразът му се промени, когато улови погледа й.

Погледът му накара Пейтън да замре. Защото тя помнеше този поглед — беше го виждала веднъж, много отдавна.

Гласът на Джаспър я сепна.

— Добре, Пейтън — каза той. — Чутото дотук ми харесва. Макар че вероятно ще чуя същите хвалби от другите кантори, които събеседваме. — Той се засмя. — Но признавам, че твоята презентация беше доста добра.

Пейтън откъсна очи от Джей Ди и се усмихна на Джаспър.

— Защо не ми кажеш кои са другите кантори, които си набелязал, а аз ще ти спестя времето. Мога да ти кажа точно какво ще ти кажат те. Не, чакай, сама ще отгатна. — Тя замълча, обмисляйки кои бяха други две кантори, които компания от подобна величина би избрала.

— „Бейкър и Луис“? — предположи тя.

Джаспър погледна към главния юрисконсулт, очаквайки потвърждение. Тревор кимна.

— И „Сойер, Грей и Джоунс“?

Тревор кимна отново.

— Добре познаваш конкуренцията.

— Това са добри кантори — намеси се Джей Ди. — Но не са подходящи за твоя казус.

— Защо? Какво имате във вашата кантора, което те нямат? — попита Джаспър.

— Освен по-високите хонорари — пошегува се Робърт. Всички около масата се засмяха. Освен Джей Ди, който остана сериозен.

— Те нямат Пейтън.

Джаспър се намести по-удобно на стола си.

— Добре, Джеймисън — твой ред е. Разкажи ми за госпожица Кендъл.

Пейтън затаи дъх, надявайки се Джей Ди да играе честно като нея. Той определено започна уверено.

— Пейтън беше много скромна преди малко, когато описа нуждата ти от опитен адвокат по колективни искове. Защото макар това да е вярно, не по-малко важно е — може би дори повече — да наемеш експерт в областта на дискриминацията на работното място. А там тя е в стихията си.

— Сигурно си видял статията за Пейтън в „Чикаго Лойър“ — продължи Джей Ди, — така че няма нужда да ти повтарям онова, което вече знаеш за нейните успехи. Но ще бъде срамота да не подчертая, че макар да е само на 32 години, Пейтън се е явявала по четирийсет дела за дискриминация в сферата на заетостта. Това са повече дела, отколкото много адвокати натрупват през цялата си кариера. И знаеш ли колко от тези дела е спечелила? Всичките до едно. Джей Ди вдигна чашата си.

— Пейтън сигурно би проявила излишна скромност за тези факти; тя сигурно би ти казала, че е извадила късмет. Но истината е, че тя е фурия в съдебната зала. Пейтън притежава невероятен инстинкт на пледиращ адвокат и точно това й трябва на твоята компания — някой, който да може да направлява делото през съдебния процес от начало до край. — Той замълча. — Освен това, тя е жена.

Джаспър вдигна вежди, сякаш не знаеше как да реагира на това.

— Това има ли значение?

Джей Ди погледна към Пейтън, която се стараеше да дава вид, че е свикнала постоянно да чува подобни похвали от него.

— Пейтън? — изрече Джей Ди, подканвайки я тя да поеме щафетата.

Пейтън знаеше точно накъде я водеше той.

— Джей Ди е прав, Джаспър. Срещу твоята компания е заведен иск за дискриминация срещу жените. Милион и осемстотин хиляди жени твърдят, че твоята компания ги третира несправедливо. Пресата

ще полудее. И ако се изправиш, пред който и да е състав съдебни заседатели със защита, съставена изцяло от мъже, непременно ще загубиш делото.

Докато говореше, Пейтън чукаше с пръст по масата, за да подчертае сериозността си.

— Лицето на компанията ти трябва да бъде жена. Ще изглеждаш много по-правдоподобно, ако жена защитава тезата, че твоята компания не дискриминира жените.

— И Джаспър, повярвай ми — включи се Джей Ди, — аз съм виждал Пейтън, когато пледира. Тя е неудържима.

Джаспър се засмя добродушно, а Тревор се включи в разговора.

— Аз имам въпрос. — Той посочи първо Джей Ди, после Пейтън, сякаш да покаже, че такива номера не му минаваха. — Колко пъти вие двамата сте изпълнявали този етюд. Изглежда изпипан до съвършенство.

Джей Ди поклати глава.

— Тук няма етюд. Каквото виждате, това получавате.

— Без засукани адвокатски приказки и увъртане — съгласи се Джаспър. — Ето така ми харесва. — Той се засмя широко и вдигна чашата си за тост. — За най-добрата презентация, която съм чувал досега. Без глупости.

Когато сътрапезниците се разсмяха заедно с Джаспър и чукнаха чашите си, Пейтън улови погледа на Джей Ди през масата.

С тънка усмивка, той чукна лекичко чашата си в нейната. Тя кимна признателно. Поне в този момент, двамата споделяха една мисъл.

Победа.

Ех, да можеше вечерта да свърши дотук.

6

След вечеря Джаспър предложи всички да слязат в градината на ресторанта с изглед към река Чикаго.

— Все още няма да подписвам никакъв договор, но смятам, че можем да отбележим случая с по една пура — заяви той.

Пейтън каза на мъжете, че ще се присъедини към тях навън и се отправи към дамската тоалетна. Тя не пушеше пури и не мислеше, че сега беше моментът да опита. Постоя известно време в тоалетната, след това се отби в бара, възнамерявайки да убие малко време, като си поръча питие.

— Искам чаша каберне Силвър Оук — каза тя на бармана. Вече беше пийнала на вечеря и всяко по-силно питие щеше да я замае. Докато чакаше, чувствайки се доста неудобно да стои сама в бара, тя случайно улови погледа на някакъв мъж, облечен в разкопчана почти до пъпа копринена риза.

Уф, гадост — моментално отклони очи, но господин Космати гърди явно не се нуждаеше от друго насърчение. Той се насочи право към нея.

Пейтън нямаше друг избор. С престорена неохота, тя поклати глава.

— Съжалявам — каза му тя. — Лесбийка съм.

Космати гърди вдигна вежди, заинтригуван, несъмнено доволен да чуе това.

Пейтън отново поклати глава.

— От другия отбор.

Разочарован, Космати гърди се насочи към по-обещаващи завоевания. Пейтън отпи глътка от виното, което барманът й беше налял. Зад гърба й прозвуча познат глас, явно развеселен.

— Лесбийка?

Пейтън се обърна и се озова лице в лице с Джей Ди.

Може би беше от виното. Може би тя беше под въздействие на въодушевлението от успешното им представяне пред хората от

„Гибсънс“. Може би беше заради обещанието й пред Лейни да бъде „Новата Пейтън“ или пък беше комбинация от всичките тези неща. Но установи, че действително се усмихва на Джей Ди.

— Това е просто извинение, да кажеш, че си лесбийка — призна тя.

Джей Ди седна до нея и си поръча питие, а Пейтън сви рамене уж на шега.

— Освен ако не броиш онази забежка в колежа.

Чувайки това, Джей Ди събори пирамидата от шотове върху бара. Пейтън се изкиска на реакцията му.

— Извинявай, Лейни ще ме убие, ако разбере, че съм казала това. Джей Ди направи потресена физиономия.

— С Лейни ли беше?

Пейтън се разсмя на глас при мисълта за това.

— Не, не — обясни тя, — пошегувах се. Имах предвид, че Лейни винаги ми се кара, когато говоря такива неща.

— О, ясно. — Джей Ди кимна и остави няколко банкноти на бара. Виждайки това, Пейтън наклони глава с любопитство.

— Какво правиш?

Джей Ди се подпря на бара, отърсвайки се от моментното смущение.

— Ами, виж, Пейтън, ти и аз сме тук, за да привлечем „Гибсънс“ за наш клиент, нали помниш? — каза той с такъв тон, сякаш разговаряше с дете или умопобъркан. — Току-що привършихме с вечерята и…

— Нямах предвид това, умнико. — Пейтън го изгледа строго. — Имах предвид защо си тук с мен, вместо навън да пушиш пура с Джаспър и другите *момчета*! — Тя натърти насмешливо върху последната дума.

— Хм, предположих, че Джаспър и другите *момчета* — той също натърти думата — ще могат да преживеят без мен за няколко минути. Не исках да те оставя съвсем сама тук.

Виждайки изненаданото й изражение, той сви рамене безгрижно.

— Но мога да те оставя. — Той кимна към косматия мъж в другия край на бара. — Може би ти се иска да останеш сама, така че той да се престраши да се върне и да ти поиска телефона? — Двамата с

Пейтън видяха как Космати гърди насочи разголения си пъп към друга злочеста, нищо неподозираща жена.

Джей Ди поклати тъжно глава.

— Ох-ох, виж това… Какъв срам. Вие двамата щяхте да сте хубава двойка.

Пейтън завъртя очи.

— Знаеш ли, Джей Ди… — Тя се канеше да изрече нещо саркастично, може би нещо нецензурно, когато жената от другата й страна се доближи към нея.

— Извинете, бихте ли се изтеглили малко по-нататък? — Жената посочи празното пространство между Пейтън и Джей Ди. Пейтън се огледа наоколо и забеляза, че барът се беше напълнил с хора. Тъй като нямаше друг избор, тя се премести по-близо до него.

— Ти май искаше да кажеш нещо? — подкани я Джей Ди. Той скръсти ръце на гърдите си, подготвяйки се за очакваната обида.

Но вместо да захапе стръвта, Пейтън си спомни за даденото обещание, за „Новата Пейтън“. Проклета да е Лейни и нейната измишльотина да бъде добра с хората. Всъщност, дали Джей Ди се броеше въобще за човек? Пейтън обаче реши да постъпи правилно. По този начин, когато Джей Ди се държеше гадно с нея, тя можеше да свие рамене, да каже, че поне беше опитала и да се върне към обичайното си състояние. Да го мрази.

Проблемът беше, че Пейтън не знаеше какво да му каже, така че да не прозвучи като обида. Тя се чувстваше идиотски, загубила дар слово, затова изтърси първото, което й дойде наум.

— Е, хм, канех се да попитам… как мина партията голф? Добре ли си прекарахте?

Джей Ди определено не беше очаквал да чуе това. Нещо толкова… безвредно. Дори приятно.

Той се вгледа в Пейтън, обезоръжен от тона й. Или по-точно от липсата на заядлив тон.

— Беше… приятно. — Джей Ди замълча. — Благодаря. — След това я погледна, любопитен. — Знаеш ли, наистина се учудвам, че не играеш голф.

— Защо? Защото всички хора от сой играят голф ли? — саркастично попита тя.

Джей Ди поклати глава.

— Не, защото мисля, че точно на теб щеше да ти хареса. Ти явно обичаш предизвикателствата.

Пейтън го изгледа изпитателно. Очевидно се опитваше да реши дали това беше критика, или комплимент. Самият Джей Ди не знаеше със сигурност.

Сянка на неувереност замъгли тъмносините й очи.

— Ти сериозно ли каза онези неща? — неочаквано го попита тя. — Нещата, който разказа на хората от „Гибсънс“ на вечеря?

— Ами ти? — притисна я Джей Ди.

Пейтън поклати глава на ответната реакция, сякаш беше очаквала той да каже именно това. Точно в този момент някой се присъедини към жената от другата й страна, която се доближи още по-плътно до нея. За да отвори място, Пейтън се премести по-близо до Джей Ди, така че те двамата се озоваха само на няколко сантиметра разстояние. По някаква причина на него му хрумна, че за почти осем години, това беше сигурно най-дългият разговор, който той и Пейтън бяха водили някога, без да е някакъв политически, социален или служебен спор. И определено най-близкият в смисъл на физическа близост, който някога бяха водили.

Тя беше красива. Джей Ди знаеше това, винаги го беше съзнавал — това, че Пейтън беше заядлива, наежена феминистка, не означаваше, че той не може да види обективно красотата й. По принцип той не харесваше блондинки, но Пейтън притежаваше излъчване а ла Дженифър Анистън със своята дълга, права тъмноруса коса. Нейните дълбоки, тъмносини очи изразяваха всяка емоция (обичайно гняв и/или раздразнение, доколкото му беше известно), а както Джей Ди откриваше сега и звездопад от лунички, разпилени по носа й, които — ако тя беше друга жена, той би описал като „очаровател ни“.

Пейтън го погледна и отвори уста да каже нещо. След това явно размисли.

— Да, говорех сериозно — каза тя, почти предизвикателно. — Ти си много добър адвокат, Джей Ди. Щях да излъжа, ако бях казала на Джаспър й колегите му нещо друго.

Тя го изгледа многозначително.

— Сега е твой ред да кажеш нещо мило. Джей Ди се опита да скрие усмивката си.

— Ами, предполагам, че мога да каже, че в този ресторант сервират най-добрата водка тоник в града…

— Нямах предвид това.

Джей Ди я погледна с цялата си сериозност.

— Ти знаеш, че си страхотен адвокат, Пейтън. Няма нужда да ти го казвам аз. — Ето. Добре. Каза го. А сега какво? Това беше непозната територия и за двамата.

Джей Ди се помести нервно. Тогава видя как в очите на Пейтън заиграха весели пламъчета.

— Какво? — попита той, тутакси минавайки в отбранителна позиция. — Нещо смешно ли казах?

Пейтън поклати глава, изучавайки го.

— Не, просто… Просто сега забелязах, че носът ти е изгорял на слънцето, докато си играл голф. — И тя го фиксира с дълбоките си сини очи.

Начинът, по който го гледаше.

Наистина го гледаше.

Джей Ди не би признал пред никого за какво си мисли в момента. Очите й. Не, усмивката й — тя никога не му се усмихваше. Поне не наистина.

Обикновено Джей Ди умееше да тълкува женския език на тялото. Той не страдаше от липса на женско внимание. Той беше привлекателен мъж, действително умееше да се облича, имаше страхотна работа и произхождаше от много богато семейство. Не се хвалеше, просто излагаше фактите. Той не коментираше дали някое от тези неща имаше голямо значение.

Тоест, освен по отношение на умението да се облича.

Джей Ди много се гордееше с облеклото си. Наречете го старомоден (нещо, което тя непрекъснато му натякваше), но той смяташе, че на неговото поколение му липсваха добрите обноски. Какво се бе случило с дните, когато мъжете не сядаха да вечерят, ако не бяха облечени със сако? Когато жените носеха портмонета и се извиняваха, преди да отидат да си „напудрят носа“? (И не, тук не ставаше дума да смъркат кокаин в дамската тоалетна.)

Пейтън безусловно беше съгласна с него поне в това отношение. Отново, ако се абстрахира от заядливата й и наежена страна, Пейтън винаги изглеждаше добре. Джей Ди подозираше, че тя полагаше

специални усилия, сякаш се опитваше да докаже нещо. Макар че не знаеше на кого се стараеше да докаже това. Защото Пейтън Кендъл определено притежаваше нещо, което впечатляваше почти всички.

Не че той обръщаше особено внимание на тесните й поли или на извивката на краката й в обувките на висок ток, с които влизаше и излизаше от съда. Не че той беше забелязал факта, че тази вечер ризата й беше разкопчана точно до онова място, което те изпълваше с желание да надзърнеш в деколтето й…

Джей Ди изведнъж забеляза колко топло беше в ресторанта и понечи да разхлаби вратовръзката си. Тогава си спомни, че не носеше вратовръзка.

Може би не трябваше да пие водката с тоник.

Джей Ди се стегна, опита се да си придаде безизразно и безгрижно изражение, и погледна Пейтън. Не знаеше каква игра играе тя — с цялата тази дружелюбност, — но той нямаше да позволи да го правят на глупак.

Пейтън наклони глава в отговор на мълчанието му.

— Какво не е наред?

Джей Ди се опита да измисли нещо, което би казал при други обстоятелства, нещо, което щеше да му възвърне контрола над положението.

— Всичко е наред — увери я той, за да прогони всяко съмнение — Просто се питах дали твоите приятелки феминистки биха одобрили това, че използваш сексуалността си като примамка.

Пейтън се отдръпна назад.

— Моля?

Тя изглеждаше вбесена. Ето *тази* Пейтън познаваше той.

Джей Ди посочи дълбокото остро деколте на ризата й.

— Планираме да засрамим момичетата тази вечер, а? Така ли смяташ да впечатлиш директорите на „Гибсънс“?

Той съжали за думите си още докато ги изричаше.

Джей Ди видя проблясването на болка в очите на Пейтън, но тя бързо отклони поглед. Когато се обърна към него отново, погледът й беше леден.

— Искаме „Гибсънс“ да ни дадат двайсет милиона долара под формата на адвокатски хонорари — изрече хладно тя. — Ако мислиш,

че циците ми ще ги убедят да сключат сделката, явно гърдите ми са по-забележителни, отколкото смятах. А сега, ако ме извиниш…

Тя стана рязко от столчето си.

Джей Ди се опита да я спре.

— Пейтън, чакай. Не исках да…

— Аха, ето къде сте били! Започнахме да се чудим какво е станало с вас!

Пейтън и Джей Ди се обърнаха, сепнати от гласа на Джаспър.

Пейтън бързо възвърна самообладанието си.

— Джаспър, тъкмо идвахме при вас — каза спокойно тя. — Запазихте ли ми една от онези пури? — С високо вдигната глава, тя последва Джаспър при другите мъже на терасата.

До края на вечерта тя не погледна Джей Ди нито веднъж.

Пейтън пътуваше към дома си в потиснато настроение. Изморена и потънала в мисли, тя дори не забеляза, че таксито беше спряло пред дома й, докато шофьорът не я погледна над преградата и я попита дали не иска да я откара някъде другаде. Тя побърза да плати и се изкачи по предните стъпала на познатата двуетажна къща, която беше купила и ремонтирала преди три години. Беше уютна къща, нищо екстравагантно, но ипотеката й беше по джоба и местоположението беше удобно. И най-важното, къщата беше само нейна. За Пейтън притежаването на собствен дом означаваше стабилност и инвестиция, без да изпитва потребност да избира модерен квартал, където цените бяха значително по-високи.

Пейтън влезе, хвърли ключовете на масичката до входната врата и се отправи към спалнята. Токчетата й потрепваха по реновираното дъбово дюшеме.

Тя не знаеше защо бе допуснала да се разстрои толкова много от думите на Джей Ди. Да, наистина беше обидно да предположи, че тя залагаше на своя сексапил, за да заплени представителите на „Гибсънс“. Коментарът беше несправедлив — тя никога не беше проявявала дори следа от непрофесионализъм, за да заслужи подобна атака. Но това, което я беше смутило още повече, беше фактът, че обидата я хвана напълно неподготвена. При обичайни обстоятелства Пейтън беше нащрек в компанията на Джей Ди, но тази вечер си беше

въобразила, че двамата се разбираха или поне, че проявяваха търпимост един към друг, че бяха прибрали боксовите ръкавици в духа на колегиалността и сътрудничеството.

И беше допуснала грешка.

В ъгъла на спалнята й имаше овално огледало в цял ръст, антика, която Пейтън беше наследила от баба си. Преди да се съблече за лягане, тя застана пред огледалото. Прокара критично пръсти по деколтето на ризата си. Не беше чак толкова дълбоко, нали?

После се смъмри наум и изгледа предизвикателно отражението си.

Да върви по дяволите Джей Ди.

Джей Ди също не беше точно в настроение да празнува, когато се прибра у дома. Умът му разиграваше същата препирня отново и отново.

Той можеше да й се обади, да се извини.

Тя несъмнено щеше да му затвори телефона.

И защо изобщо се беше разстроил? Тя му беше сърдита… голяма работа. И без друго постоянно му беше ядосана. Всъщност, тази случка сигурно беше най-незабравимото преживяване за нея въпросната вечер. Със забележката си той й беше дал всички основания да подхранва омразата си срещу него.

Но все пак.

Той беше прекрачил границата. През годините двамата си бяха разменяли безброй заядливи реплики и обиди, но Джей Ди знаеше, че беше прекалил тази вечер.

Затова взе решение. Щеше да й се обади.

Зае се да търси телефонния номер на Пейтън в служебния указател. Тази вечер им беше поднесла много изненади, като се започне от комплиментите, които бяха изрекли един за друг пред Джаспър. А сега той смяташе да й позвъни по телефона?

Те никога не бяха разговаряли по телефона извън кантората.

Джей Ди въздъхна, предвкусвайки рискованото начинание, в което се канеше да се впусне, и посегна към телефона. И тогава му просветна, че се канеше да позвъни на Пейтън у дома. Той се опита да

си я представи в нейния… апартамент? Мезонет? Къща? Запита се как ли изглеждаше мястото, където живее тя.

След това се учуди защо му минаваха подобни мисли.

Чисто любопитство, увери сам себе си Джей Ди.

Той си представяше жилището й като малко… плебейско. Това сигурно не беше съвсем политически коректно определение. Каква дума предпочитаха либералите в наши дни? Екологично? Органично? В действителност Пейтън не се вписваше в нито едно от тези определения. Всъщност, ако тя не си отваряше устата, човек би помислил, че е напълно нормална.

И тогава му хрумна друга мисъл.

Може би тя не живееше сама.

Той трябваше да знае такива неща, нали? Трябваше да знае поне основните неща, да има известна представа как изглежда животът й, когато не е заета да бъде Пейтън.

Осъзнавайки, че печели време и се опитва да измисли оправдание, за да не й позвъни, Джей Ди взе телефона. Тъкмо се канеше да набере номера, когато забеляза, че има ново съобщение. Той въведе кода за достъп до гласовата си поща и чу познат дълбок глас.

— Джей Ди, аз съм баща ти. Мислех да се отбия и да видя дали има някакви новини във връзка със съдружието. Вероятно няма, иначе вече щеше да си ни съобщил. — Последва въздишка на разочарование. — Предполагам, че не си успял, но винаги мога да се обадя в старата ми кантора. Но ти може би ще ни изненадаш този път, сине. Макар че — без да се обиждаш, — обзаложих се с майка ти на едно кожено палто, че до края на месеца ще ми се обадиш, за да ти спася кожата, ха-ха. А майка ти наистина няма нужда от още едно кожено палто.

Джей Ди чу сигнала в края на съобщението. Остана седнал в коженото кресло в хола, зареял поглед през прозорците и зашеметяващата гледка на нощния град, но без да я вижда.

След един дълъг момент, той постави слушалката върху вилката на телефона.

Цялата тази история с Пейтън го разсейваше. А той определено не трябваше да се разсейва точно сега. Щеше да е най-добре да я изхвърли от ума си напълно. Просто трябваше да следва правия път до края на месеца, да прави всичко необходимо, както бе правил през последните осем години.

Всъщност, дори беше добре, че Пейтън не му говореше. Ха — щом тя искаше това, той трябваше да започне да се държи като грубиянин още преди години. Може би отдавна щеше да е намерил покой в службата. Тогава нямаше да има фасони с размятане на косата, нямаше да има унизителни погледи, нямаше да има тайни препирни в коридорите на тема феминизъм и крайнодесни политически убеждения.

Това бяха неща, за които Джей Ди изобщо нямаше да тъгува.

Никак даже.

7

— Намерих идеалният мъж за теб.

Пейтън почти не вдигна глава, когато Лейни влезе в кабинета й и седна на един стол пред бюрото й.

— Хм, много мило — отбеляза разсеяно Пейтън. — Може ли да го обсъдим след… — Тя погледна часовника си. — Три седмици? — Освен неяснотите около избора на съдружници, след два дни започваше съдебният процес по едно от делата й.

— Много съм развълнувана, Пейтън. Не съсипвай момента със сарказма си.

— Е, добре. — Пейтън остави настрана купчината папки с театрален апломб. — Щом е важно, казвай.

Лейни я изгледа многозначително.

— Независимо дали има кариера, неомъжената жена на трийсет и няколко не може да пренебрегва вечно своя личен живот.

— Извинявай, Лейни, ти имаш право. Бях забравила, че сме се върнали назад във времето чак до 1950-а.

Лейни отново я изгледа унищожително.

— Може ли да продължа?

— Идеалният мъж има ли си име?

— Чейс.

— И какво му е идеалното на Идеалния Чейс? — поиска да знае Пейтън.

Лейни се наведе напред, нетърпелива да сподели подробностите.

— Той членуваше в студентското сдружение на Нейт — започна тя, обяснявайки връзката между перспективния кандидат и съпруга си. — Дошъл е тук преди няколко седмици. Той също е адвокат — и чуй това, — работи на доброволни начала с Правната клиника на Чикаго. Учил е в юридическия факултет в Харвард, бил е президент на харвардския клон на Американския съюз за граждански свободи[1] и Харвардски адвокати за човешки права…

Пейтън вдигна скептично вежди.

— Юридическият факултет в Харвард? — Тя вече познаваше един възпитаник на този юридическия факултет и той й беше напълно достатъчен.

Лейни вдигна ръка.

— Проверих това. Той е учил там със стипендия и е изплатил останалата част от таксата със студентски заеми. Освен това е привлекателен. Снощи вечеряхме тримата заедно и аз деликатно подразбрах, че си търси приятелка.

— И как точно се добра до тази информация?

— Попитах го дали си търси приятелка.

— Много деликатно, наистина. — Пейтън поклати глава. — Женените хора постоянно се стремят да задомят волните птици.

Лейни подскочи на стола.

— Той каза съвсем същото? Виждаш ли — вие двамата сте създадени един за друг. — Тя замълча многозначително. — Е? Да му кажа ли да ти се обади?

Моментът не беше най-подходящият, но ентусиазмът на Лейни беше неустоим. Освен това Идеалният Чейс изглеждаше що-годе обещаващ. Амбициозен юрист. Интересуваше се от политика. Вярваше страстно в идеите си. Пейтън ценеше тези качества в мъжете. И тя нямаше да се чувства неудобно до него.

— Добре — съгласи се Пейтън. — Кажи му да ми се обади.

— Чудесно. Защото аз вече му дадох номера на телефона ти.

Пейтън се замисли.

— Юридическият факултет на Харвард, а? — Тя не можа да се сдържи и погледна към кабинета на Джей Ди от другата страна на коридора. Двамата не бяха разменили нито дума от срещата с представителите на „Гибсънс“ онази вечер.

През последните няколко дни, доколкото беше възможно Пейтън се стараеше да избягва да минава покрай кабинета на Джей Ди и използваше вътрешното стълбище за придвижване до петия етаж (обикновено тази цифра беше ограничена до два етажа нагоре и три етажа надолу, когато носеше обувки на високи токчета), за да ограничи риска да се озове в асансьора с него. Защото за нея, Джей Ди беше затворена страница.

Не че някога беше отваряла книгата, наречена Джей Ди.

Според Пейтън, тя беше направила първата крачка към помирението онази вечер в ресторанта. Беше направила опит да бъде благосклонна и — меко казано — той я беше отритнал. Пейтън беше допуснала да я хване неподготвена, да изпадне в моментна слабост пред него и нямаше да повтори същата грешка. А сега искаше да забрави за това.

Беше глупаво от нейна страна да помисли, че двамата можеха да намерят общ език. Добре, че срещата с „Гибсънс“ беше приключила и принудителното сътрудничество между нея и Джей Ди беше преустановено, поне за известно време. И ако кантората действително държеше да има „Гибсънс“ за свой клиент, Пейтън и Джей Ди вероятно щяха да са вече съдружници по времето, когато започнеха да работят по делото и тя щеше да намери някакъв начин да ограничи срещите им до минимум.

Разбира се, една миниатюрна частица от нея беше разочарована, че Джей Ди не се беше извинил. Очевидно той също се стараеше да я избягва и тъкмо това Пейтън не разбираше. Тя може би имаше недостатъци, но винаги поемаше отговорност за грешките си. Джей Ди очевидно не споделяше тази философия. Освен ако смяташе, че не беше допуснал грешка, а в този случай Пейтън го презираше още повече.

Не че тя беше губила време в подобни мисли.

Пейтън насочи вниманието си отново към Лейни, която вече препускаше напред в бъдещето, към първата среща с Идеалния Чейс.

— Трябва да излезете да пийнете нещо, но не кафе — нареждаше Лейни. — Кофеинът те прави раздразнителна.

Пейтън я изгледа, обидена от забележката.

— Раздразнителна?

Прекъсна ги чукане на вратата и Ирма подаде глава в кабинета.

— Майка ти се обажда. Да я прехвърля ли да разговаряте?

— Защо моята майка се обажда на твоя телефон? Ирма се покашля смутено.

— Тя каза, че си мислела за мен и хъм, й се приискало да обсъдим нещо, преди да я прехвърля към теб.

— За какво искаше да разговаряте? — попита Пейтън.

— Попита ме дали съм обмисляла идеята да обединя всички секретарки в кантората в нещо като вътрешен синдикат.

Пейтън завъртя очи. Майка й я беше вербувала със сюжета на „Норма Рей“[2]милион пъти. Ирма явно беше най-новата й жертва.

Тя махна на Лейни, която вече си тръгваше, и каза на Ирма да я свърже с майка й. Пейтън вдигна слушалката и се приготви за неизбежното.

— Здравей, мамо.

— Здравей, сестро — прозвуча познатия поздрав на майка й. В ума на Лекс Кендъл (някога Александра, но това име беше прекалено буржоазно) всички жени под луната бяха сестри.

— Как е моето момиче? — попита Лекс.

— Добре съм, мамо. Чух от Ирма, че се каните да обедините сили.

— Виждаш ли, знаех си, че ще се ядосаш, ако й се обадя.

— Но ти все пак й се обади.

— Просто ми хрумна, че тя и другите труженички в кантората биха искали да научат какви са правата им. Не всички получават шестцифрена заплата, Пейтън.

Пейтън въздъхна. Майка й беше единственият човек, който изпитваше разочарование от това, че детето му жъне финансови успехи.

— Ирма може да се забърка в сериозни неприятности, ако вашият разговор достигне до ушите на някой доброжелател и бъде изтълкуван погрешно. Ти забравяш, че съм адвокат по трудови дела.

— Не, не съм забравила — увери я майка й, сякаш си спомняше за някакво отвратително престъпление, извършено навремето от нейното единствено дете. А според Лекс Кендъл грехът на Пейтън наистина беше непростим.

Тя беше станала юпи. Пейтън беше възпитавана да „живее и да мисли свободно“ — девиз, който звучеше страхотно на теория, но, както беше открила на съвсем ранна възраст, всъщност означаваше, че трябваше да „живее и мисли свободно“ по точно определен от майка й начин.

Куклите Барби бяха сексистки. („Погледни й тъпото изражение, Пейтън — Барби не се интересува от нищо друго, освен от пазаруване.“) Приказките — всъщност, почти цялата детска литература, също бяха сексистки. („Погледни посланието в тези книжки с картинки, Пейтън! Нима красотата е единственото важно

качество на жената?!“) Дори анимационните филми на Дисни бяха вражеска пропаганда. („Знам, че майката на Лиза й позволява да гледа «Пепеляшка», Пейтън. Майката на Лиза явно не се притеснява да учи дъщеря си, че жените трябва да чакат пасивно някой мъж да осмисли жалкия им самотен живот.“)

Да, Лекс Кендъл имаше основания да протестира срещу почти всичко.

Не че Пейтън не беше съгласна с принципите на майка си. Тя споделяше някои от тях, само че не в същата степен. Например, тя беше категоричен противник на носенето на кожени палта. Което означаваше, че тя лично не носеше кожено палто. Но не означаваше, че стои пред магазина на Гучи на Мичиган авеню и залива излизащите клиенти с кофи червена боя. (О, да, майка й беше правила това няколко пъти и дори беше попадала два пъти зад решетките заради своите артистични изяви, вследствие на което малката Пейтън беше прекарала не една и не две нощи в дома на баба си и дядо си.)

Пейтън знаеше, че в очите на майка си тя си беше продала душата. Когато Лекс беше открила, че Пейтън щеше да защитава интересите на Корпоративна Америка като част от своята адвокатска практика, майка й беше отказала да разговаря с нея цели две седмици.

Ах… Пейтън все още си спомняше тези две седмици с топло чувство. Това бяха най-спокойните 336 часа в живота й.

— Може ли да ти се обадя по-късно довечера, когато се прибера вкъщи? — попита майка си Пейтън. — Тези дни съм много натоварена в службата.

— Заради онази история със съдружието — заяви майка й с тон, който в най-добрия случай беше незаинтересуван.

— Да, заради историята със съдружието. — Пейтън преглътна желанието да каже нещо остро. Наистина ли на хората им беше толкова трудно да разберат какво преживяваше тя в момента? Никой ли не знаеше на какъв стрес беше подложена?

— Не е необходимо да ми се обаждаш — заяви майка й. — Долавям напрежението в гласа ти. Ходиш ли редовно на йога? Вероятно имаш нужда да отблокираш чакрите си.

Пейтън облегна глава на бюрото си. Да, разбира се. Напрежението в гласа й нямаше нищо общо с факта, че не беше

излизала в отпуск от почти четири години. Проблемът беше, че чакрите й бяха блокирани.

Тя чуваше как майка й нареждаше неуморно през телефонната слушалка в ръката й.

— … ще поговорим повече, когато дойда в Чикаго в края на месеца…

В този момент Пейтън се върна към живот.

— Ще идваш в Чикаго?

— Стивън планира да посети Сара и Джес в Лос Анджелис за Деня на бащата — каза майка й, имайки предвид двете доведени сестри на Пейтън.

— Мислех да дойда в Чикаго, за да прекараме уикенда заедно.

Пейтън надзърна в календара си. Толкова беше затънала в работа, че напълно беше забравила за предстоящите празници. И въпреки трънливото начало на разговора, тя внезапно изпита прилив на обич към майка си. Лекс Кендъл несъмнено имаше труден характер, но тя нито веднъж не беше оставила Пейтън да прекара Деня на бащата сама, дори когато тя и съпругът й Стивън се бяха оженили и се бяха преместили в Сан Франциско преди няколко години. Въпреки че никога не бяха обсъждали въпроса открито, Пейтън знаеше, че по този начин майка й се опитваше да компенсира факта, че Пейтън от години не се беше чувала с баща си.

— Това е чудесно, мамо — каза Пейтън. Те обсъдиха набързо какво щяха да правят през уикенда. Кръстосала пръсти, тя се надяваше да може да се похвали с някоя добра новина дотогава.

Поговориха още малко и Пейтън забеляза, че я търсят на другата линия. През стъклената врата на кабинета си видя как Ирма прие обаждането, кимна, след това се изправи и й помаха. Приключи разговора с майка си, усещайки, че ставаше нещо важно.

— Какво има? — попита тя, когато Ирма отвори вратата.

— Обади се секретарката на Бен, Мари. Той те вика в кабинета си. — Ирма понижи глас. — Мари каза, че го чула тази сутрин да разговаря по телефона с Том Хилмън от Комисията за избор на нови съдружници. Бен казал на Том, че иска да съобщи новините на теб и на Джей Ди по-рано.

По тялото на Пейтън пробяга вълнуваща тръпка.

Това беше.

С лека усмивка Пейтън стана от мястото си и благодари на Ирма за съобщението.

Отправи се към кабинета на Бен.

---

[1] Непартийна организация с нестопанска цел, чиято мисия е да защитава и пази индивидуалните права и свободи на гражданите на Съединените щати. — Б.пр. ↑

[2] Филм от САЩ. Главната героиня Норма Рей е текстилна работничка в малко градче в южните щати, която устремено се посвещава на създаването на синдикална секция във фабриката. — Б.пр. ↑

8

Когато Пейтън влезе в кабинета на Бен, Джей Ди вече беше там, сам, седнал пред голямото бюро на съдружника. Той седеше с гръб към вратата, без да знае, че тя стоеше зад него. Пейтън забеляза, че кракът му потрепваше нервно в очакване.

Тя се покашля. Джей Ди моментално застина неподвижно и изви глава, проследявайки как тя седна до него.

— Бен още ли не е дошъл? — попита хладно Пейтън.

Джей Ди поклати глава.

— Мари каза, че ще дойде всеки момент.

Между тях се възцари неловко мълчание.

Пейтън се огледа. Изведнъж почувства, че не знае къде да дене ръцете си; първо забарабани по подлакътниците на стола, после спря, след това ги скръсти в скута си.

Мълчание.

И тогава…

Още мълчание.

— Знаеш ли, всичко е заради работата.

Пейтън се беше загледала през прозореца. Тя изви глава към Джей Ди.

— Ние постоянно спорим с хората — това ни е работата. Планираме стратегии против тях, опитваме се да вземем надмощие. Понякога се хващам, че ми е трудно да се отърся от този навик. — Той се обърна към Пейтън и я погледна право в очите.

— Държах се много грубо с теб в ресторанта. Дължа ти извинение.

Сварена неподготвена, Пейтън не каза нищо. Джей Ди продължаваше да я гледа непоколебимо, право в очите.

Той наистина имаше най-изумителните сини очи.

Пейтън не разбра откъде точно й хрумна последната мисъл.

Тя кимна.

— Добре, прието.

Джей Ди явно се беше подготвил за нещо много по-лошо.

— Добре — каза той и на Пейтън й се стори, че го видя как въздъхна с облекчение. Тогава той се усмихна. Наистина.

— Е… ти знаеш ли защо сме тук?

— Мога да предположа — каза Пейтън.

Джей Ди се наведе напред с блеснали от вълнение очи.

— Какво ще направиш най-напред, когато станеш съдружник?

Пейтън се поколеба, все още подвластна на суеверията. Тогава си каза, какво пък, защо да не се насладя на момента? Двамата знаеха много добре защо бяха повикани в кабинета на Бен.

— Ще спя — каза тя. — Цяла седмица.

Джей Ди се разсмя.

— При това без гласова поща.

— И без имейл.

— Без мобилен телефон.

— Без лаптоп — каза Джей Ди и намигна, знаейки, че нямаше начин Пейтън да измисли нещо по-невъзможно.

Пейтън се замисли за момент.

— Всъщност, ще си взема няколко седмици отпуск. Много ми се пътува.

— Къде? — попита Джей Ди.

— Бора Бора — реши тя.

— Защо Бора Бора?

Пейтън сви рамене.

— Не знам. Просто ми звучи като място, където бих искала да отида.

Джей Ди се засмя и на Пейтън й хрумна, че Джей Ди цял живот беше почивал на такива места. По дяволите, дори слугите му почиваха на такива места. Тя сигурно му изглеждаше много задръстена. Но дори да мислеше това, Джей Ди не го изрече на глас.

— Бора Бора звучи страхотно — съгласи се той, като се облегна на стола. След това я стрелна с очи. — Знаеш ли, Пейтън, надявам се, че сега, когато цялата тази история е на път да приключи, ние с теб можем да прекратим нашата вр…

В този момент Бен влезе в кабинета си.

Той седна зад бюрото си.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате — каза той. — Обядът ми се проточи по-дълго, отколкото очаквах.

Бен седна с изправен гръб, положил ръце върху бюрото си.

— Е, имам много добри новини. Джаспър Конрой ми се обади тази сутрин. Избрал е нашата фирма да представлява „Гибсънс“. Той ми каза, че е много впечатлен от вас двамата. Знаех, че ще се представите добре. — Той замълча. — Което ме отвежда до другите новини.

Пейтън затаи дъх. С периферното си зрение видя как Джей Ди се напрегна.

— И двамата знаете, че кантората ще оповести решенията за избора на нови съдружници в края на този месец — каза Бен. — Политиката на изборната комисия не допуска изтичане на информация за решенията. Но в светлината на вашето звездно представяне с привличането на случая „Гибсънс“ — и всъщност, в светлината на блестящата ви работа, откакто сте постъпили в тази кантора — аз смятам, че заслужавате правото да бъдете осведомени предварително. Знам с какво нетърпение очаквате тези новини.

Сърцето на Пейтън препускаше лудешки. Мили боже — това наистина се случваше.

Бен се покашля.

— Затова онова, което ще кажа, сигурно ще ви изненада.

Пейтън премигна. Изненада? Това не беше думата, която тя искаше да чуе в този момент.

— И двамата знаете, че Комисията за равни възможности[1] заведе дело за възрастова дискриминация срещу „Грей и Далас“ — продължи Бен, споменавайки друга водеща правна кантора в Чикаго. — И както знаете, едно от обвиненията по делото е, че кантората се освобождава от старите съдружници, за да даде път на по-младите.

Бен потърси с очи помощ от Пейтън.

— Ти си адвокат по трудови дела. Знаеш с какво внимание следят делото всички кантори в града. Включително и ние.

Пейтън отговори предпазливо.

— Запозната съм с казуса, Бен. Но не разбирам каква е връзката между това дело и мен и Джей Ди.

Бен подбра внимателно следващите си думи.

— Изборната комисия е решила, че трябва да подходим стратегически, за да избегнем подобни санкции. Кантората просто не може да си позволи да приеме твърде много нови съдружници под четирийсет години. Разбира се, ние няма да отнемем акциите от онези, които вече са съдружници… затова ще има съкращения в броя на асоциираните юристи, които ще станат съдружници тази година.

Джей Ди стисна зъби.

— Ти все още не си отговорил на въпроса на Пейтън. Какво общо има това решение с нас?

Бен замълча и спря поглед първо върху единия, после върху другия.

— Ние решихме да изберем само един съдружник от нашия отдел. Само единият от вас двамата ще успее.

Сякаш някой изтегли въздуха в помещението.

Само *един* от тях.

Тя или той.

Накрая Пейтън заговори.

— Това шега ли е?

Бен поклати глава.

— За съжаление говоря сериозно. Вие двамата сте късметлии, че чувате новината от мен сега. — Той посочи към себе си, сякаш очакваше благодарност. — Аз настоях на това. Исках все пак да ви предупредя.

— Решението не е ли взето вече? — попита Джей Ди с подозрителен тон.

Бен — наглият негодник — имаше дързостта да се засмее. Той вдигна ръце пред гърдите си.

— Какво мога да кажа? Вие и двамата сте много добри. Нямате представа колко ни е тежко.

Тежко ли? Пейтън едва се сдържа да не скочи от стола и да го удуши с голи ръце.

Джей Ди не изглеждаше по-хладнокръвен. Той изгледа Бен с леден поглед.

— Това са глупости. Само миналата седмица ти на практика обеща, че Пейтън и аз ще станем съдружници.

Бен пропусна това покрай ушите си, при това доста пренебрежително, поне според Пейтън. В края на краищата, тук

ставаше дума само за нейния живот — и живота на Джей Ди.

— Какво толкова, поукрасих малко истината… — призна Бен със самодоволна усмивка. — Ние сме адвокати, това е част от нашия занаят.

— Колко удобно, че ни го казваш, след като привлякохме „Гибсънс“ за наш клиент — подхвърли Пейтън. — Ти ни използва, Бен.

Бен вдигна пръст.

— Технически, аз използвах само единия от вас. Защото другият все пак ще стане съдружник и този човек ще ръководи защитата на „Гибсънс“, както ви обещах. Колкото до другия, хм… — той замълча многозначително.

Пейтън нямаше нужда от повече обяснения. Тя, като всеки друг адвокат тук, знаеше неписаната политика на кантората, която гласеше „нагоре или навън“. Адвокатите, които не успяваха да станат съдружници, бързо бяха отстранявани от делата си и получаваха кратък период на предизвестие, през който трябваше да напуснат „доброволно“ и да си намерят друга работа.

— Знам, че тази новина сигурно е шок за вас — заяви Бен. — Много жалко, че обстоятелствата го налагат, но такова е решението на Изборната комисия. Държа да подчертая обаче, че изборът между вас двамата все още не е направен. Ще ни съобщят решението по пощата. Затова ви съветвам да дадете най-доброто, на което сте способни през оставащите две седмици.

Пейтън сдържа желанието си да му се изсмее в лицето. Да даде най-доброто, на което беше способна? Какво по-добро можеше да даде тя? Бъбрек? Първородното си дете?

Тя погледна Джей Ди, който седеше до нея. Той се обърна и я погледна в очите и Пейтън прочете в погледа му същата мисъл.

Само единият от тях щеше да успее.

След осем години практика, сега те наистина бяха съперници.

Джей Ди успя да изглежда невъзмутимо през целия път обратно към кабинета си.

Когато стигна до кабинета си, той влезе вътре, затвори вратата зад себе си и взе да крачи напред-назад. Беше му трудно да мисли

спокойно. Седна зад бюрото си, без да обръща внимание на премигващата лампичка на телефона.

Само преди десет минути, когато седеше в кабинета на Бен и се шегуваше с Пейтън, той беше напълно сигурен, че ще стане съдружник.

Изведнъж тези шансове се бяха сринали до 50 процента. В най-добрия случай. Той се разкъсваше, от една страна му се искаше да се беше разкрещял на Бен, да му каже какъв подъл страхливец е той, а от друга страна — окончателното решение все още не беше взето и той все още не беше загубил състезанието за мястото на съдружник. И Джей Ди се беше почувствал принуден да продължи да играе по правилата, да продължава да бъде добрия малък асоцииран адвокат.

Но истината беше, че Джей Ди не можеше да повярва, че това се случваше, по дяволите.

През стъклото на вратата Джей Ди видя как Пейтън влетя забързано в кабинета си. И тя като него веднага затвори вратата зад себе си. Не беше утеха, че тя изглеждаше не по-малко стъписана от съобщението на Бен.

След осем години най-сетне се беше стигнало до това.

Джей Ди срещу Пейтън.

Звънът на интеркома, по който се обаждаше секретарката му, го стресна.

Да, Кейти — изрече той с рязък, накъсан тон. Имаше нужда от няколко минути усамотение, за да помисли.

— Извинявай, че те безпокоя, Джей Ди — прозвуча гласът на Кейти. — Чък Уърнър помоли да му се обадиш възможно най-бързо, за да обсъдите графика на показанията за другата седмица.

Джей Ди притисна основата на носа си. Усещаше първите признаци на главоболието и изобщо не беше в настроение за разправии с адвоката на ответната страна.

— Благодаря, Кейти. Ще му се обадя.

— И още нещо — бързо добави Кейти, явно доловила нетърпението му да затвори телефона. — Баща ти се обади и ме помоли да ти предам следното съобщение. Той каза, че ще го разбереш. — Тя заговори бавно, объркана от съобщението. — Той каза да ти предам, че е чул, че кантората ще оповести нещо днес и пита дали майка ти ще си получи новото кожено палто.

Джей Ди затвори очи. Главоболието му изведнъж стана нетърпимо.

Пейтън се облегна на вратата на кабинета си, затворила очи. Дишаше бавно, опитвайки се да се овладее. След по-малко от пет секунди телефонът започна да звъни. Тя се опита да го игнорира.

Тогава зазвъня и втората линия.

Пейтън отвори очи и се отправи към бюрото си. Тя погледна компютъра си, беше получила двайсет и пет нови имейла.

На вратата се почука. Без колебание, Ирма надникна в кабинета.

— О, добре, мислех си, че си тук — господин Маккейн чака на първа линия, а Ерик Райли чака на втора. Иска да обсъдите делото Мидълтън.

Пейтън не можеше да си поеме дъх. Имаше чувството, че стените се бяха схлупили върху нея. В този момент някой я потърси на мобилния телефон. Пейтън трябваше да се измъкне навън.

Сега.

Тя се изниза покрай Ирма.

— Кажи на всички, че не мога да им се обадя. Аз… трябва да се погрижа за нещо. Спешно.

С тези думи тя закрачи забързано към асансьорите.

На петдесет и петия етаж се помещаваше юридическата библиотека на кантората. Със своите високи тавани като катедрала и огрени от слънцето цветни стъкла, величието на библиотеката напомняше за една отминала епоха, когато — да, наистина, — адвокатите се допитваха до книги за информация. В постмодерните дни на проучването онлайн, обаче, човек рядко можеше да види жива душа сред елегантните махагонови двуетажни стелажи на библиотеката — освен Агнес, самотната библиотекарка на „Рипли и Дейвид“, която работеше в кантората от деня на нейното учредяване.

Преди почти шест години Пейтън се беше изгубила в търсене на етажа на счетоводството и се беше озовала в библиотеката (която дори не присъстваше в опознавателната обиколка на кантората, която правеха всички новопостъпили адвокати), където беше попаднала под

очарованието на кроткото й спокойствие. Библиотеката беше ведър оазис сред хаоса и суетнята на другите етажи в кантората.

Честно казано, библиотеката беше вероятно единственото друго място в цялата сграда, където някой адвокат можеше да се скрие от телефоните, имейлите, есемесите, пейджърите, секретарките и дългите ръце на съдружниците, които винаги се опитваха да натоварят младоците със спешни задачи в 16 часа в петък следобед. Не че Пейтън — като високопродуктивен адвокат — някога беше използвала библиотеката за такива нечестиви цели. Тя просто можеше да направи догадки, че библиотеката би била чудесно скривалище, ако човек почувстваше склонност да потърси такова.

Пейтън влетя в библиотеката и изпита облекчение. Беше празна както винаги. Тя профуча покрай бюрото на библиотекарката и продължи към любимото си място за „размисъл“: рафтовете с архивите в дъното на помещението.

— Здравей, Агнес — каза любезно тя на минаване.

Агнес се обърна при звука на гласа й. На осемдесет години, зрението й не беше особено остро. Тя се усмихна и помаха в съвсем друга посока, поздравявайки празното пространство.

— Здравейте, госпожице Кендъл! — каза Агнес. — Дошли сте да упражните някое встъпително слово? — Това беше извинението, което беше предложила Пейтън преди години, за да обясни какво правеше сама сред стелажите с книги.

— Днес няма да стоя дълго — подвикна зад рамо Пейтън. Трябваха й само няколко минути, за да се овладее. Новината на Бен беше дошла изневиделица. Целият й гняв се надигаше на повърхността и заплашваше да експлодира.

Пейтън се насочи към раздела с архивите и когато се скри от поглед, спря, облегна се на лавицата и пое дълбоко дъх. После издиша и вдиша отново.

Стегни се, каза си тя. Това не беше краят на света. Засега. Тя все още имаше шанс да стане съдружник. Все още…

О, по дяволите. Преди да може да се овладее, очите й се напълниха със сълзи на разочарование. Погледна нагоре към тавана. Не, не, не, тя нямаше да направи това. Не тук, не сега.

— В този момент Пейтън чу Агнес да поздравява някой друг. Тя надникна през рафтовете и видя Джей Ди да стои на вратата на

библиотеката. По дяволите! Пейтън проследи как той се отправи към бюрото на Агнес и каза нещо, което тя не можа да чуе.

Пейтън се огледа, с надеждата да открие друг изход от помещението. Тя наистина не можеше да изтърпи, Джей Ди точно сега. За съжаление, друг изход нямаше. Надникна отново през книгите и видя как Агнес посочи раздела с архивите, където се криеше тя. Пейтън побърза да изтрие сълзите си, молейки се спиралата да не се е размазала. Трябваше й прикритие — бързо. Видя наблизо едно високо столче — стълба и се покатери на него.

Пейтън взе първата книга, която й попадна пред очите и я отвори. Джей Ди се появи зад ъгъла.

— Пейтън — каза той.

Тя се престори на равнодушна и вдигна поглед от книгата.

— Някакво проучване ли ще правиш, Джей Ди?

— Не, разбира се — каза той. — Нито пък ти. Проследих те дотук.

Той се огледа.

— Странно — мислех, че това е етажът на счетоводството.

Пейтън слезе от стълбата, като продължаваше да се прави на равнодушна.

— Проследил си ме дотук? По каква причина?

Джей Ди явно се смути от въпроса.

— Видях те как побягна от кабинета си. След срещата с Бен си помислих, че ти, ъ… — той замълча объркано.

Страхотно, каза си Пейтън. Само това й трябваше — съжалението на Джей Ди. Изведнъж сълзите отново се надигнаха заплашително.

— Добре съм — каза Пейтън, обръщайки му гръб. — Наистина.

Тя почувства ръката на Джей Ди върху рамото си.

— Не прави това, Пейтън — каза той меко.

Беше прекалено Джей Ди да й говори по този начин. Трябваше да го накара да замълчи. Пейтън се насили да надене равнодушната маска и се обърна с лице към него.

— Какво искаш, Джей Ди? Защото си мислех, че поне веднъж можеш просто да отстъпиш.

Изражението на Джей Ди се изопна при тези думи, които за съжаление прозвучаха по-грубо, отколкото Пейтън искаше. Той се

отдръпна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Е, някой май е доста напрегнат. Ти нямаш основания да се тревожиш за решението, нали?

Пейтън отговори с престорена увереност:

— Не.

— Не?

— Не. — Тя упорито вирна брадичка.

По лицето на Джей Ди пробяга тревога.

— Ти вече знаеш — заяви сковано той. — Ти знаеш, че ще изберат теб.

— Знам, че ако кантората преценява по заслуги, ще изберат мен — каза Пейтън.

С една крачка Джей Ди скъси разстоянието между тях.

— Ти наистина ли смяташ, че ме превъзхождаш.

Пейтън нямаше намерение да отстъпва.

— Да.

Той присви очи.

— Ако кантората избере теб, и двамата ще знаем причината.

— И коя е тази причина? Моите „момичета“? — подсмихна се тя.

Джей Ди сви рамене.

— Ти го каза.

— Глупости — процеди Пейтън. — Ти, Бен и почти всеки друг мъж в тази кантора сте един голям отбор — всички сте учили в колежи от Бръшляновата лига; всички членувате в едни и същи елитни клубове. Кажи ми, Джей Ди — колко влиятелни приятели на баща ти обеща да привлечеш като клиенти? Обзалагам се, че членовете на изборната комисия се облизват при мисълта колко пари ще им донесеш чрез връзките си. Или с връзките на баща ти, по-точно.

Пейтън се държеше подло, дори жестоко и го знаеше. Но тя не можеше да се спре — шлюзовете се бяха отворили и всички емоции от последните двайсет минути се отприщиха в неконтролируем порой. Тя видя как в очите на Джей Ди запламтя гняв.

— О, ами ти какво можеш да им дадеш, Пейтън?

— Това звучи обещаващо. Осветли ме.

— Многообразие. Ако изберат теб, изборната комисия ще може да се потупа по гърба, че е балансирала демографската картина.

Пейтън запрати книгата, която държеше, с трясък върху съседната лавица. Наоколо се вдигнаха облаци прах, който се посипа по ръкава на сакото на Джей Ди.

— Многообразие? — повтори невярващо тя. — Защо не се огледаш в кантората някой път? — Тук всички са като теб, Джей Ди. Бели, с пениси.

Невъзмутим, Джей Ди посочи праха по сакото си.

— Внимавай с костюма, съкровище. Защото е ушит на ръка в Лондон.

— О, извинявай. Сигурно ще трябва да си вземеш нов следващия път, когато отидеш на чай при Нейно Величие. Тя нали е ваш семеен приятел? — Пейтън избута ядосано Джей Ди и закрачи към изхода.

Джей Ди тръгна след нея.

— Нали не казваш, че него заслужавам? — поиска да знае той. — През последните осем години съм работил близо трийсет хиляди часа!

Пейтън се врътна рязко.

— Аз също! И единствената разлика между теб и мен е, че според статистиката, при теб вероятността да продължиш да го правиш, е по-голяма. Кантората не се опасява, че някой ден ще ти хрумне да си тръгнеш от работа в пет часа, за да целунеш децата си за лека нощ.

Джей Ди се доближи до нея. После пристъпи още по-близо, като буквално я притисна до лавиците с книги.

— Спести ми феминистките приказки, Пейтън. Започва да ми омръзва. Аз си скъсах задника от работа, за да стигна там, където се намирам сега, докато на теб ти разписаха билета още в момента, когато постъпи в кантората.

Пейтън почувства как лицето й пламва от гняв.

— Така ли? А знаеш ли какво мисля аз, Джей Ди? — Тя го смушка с показалец в гърдите. — Аз мисля, че ти си студен, надут, претенциозен сноб, който пие скоч с лед, язди понита и държи жена му да вземе неговата фамилия, при това си *гаден сексист*.

Джей Ди хвана ръката й и я избута далеч от себе си.

— Какво пък, поне не съм твърдоглава, нетърпима, отмъстителна *феминацистка*, която кара електрическа кола хибрид и смята, че домакиня е мръсна дума!

Джей Ди я беше притиснал до лавиците с тялото си, ръката й се беше спуснала до бедрото, а той я гледаше яростно. Пейтън го изгледа с не по-малко ненавист.

Той беше бесен. Тя също.

Никой не помръдваше. И в този момент, в ума на Пейтън изникна най-странната мисъл. Обзе я чувството, че Джей Ди щеше да я целуне.

И още по-странно — стори й се, че тя може би щеше да му позволи да я целуне.

Джей Ди явно разчете изражението на лицето й. Пейтън видя как очите му проблеснаха, но този път не от гняв, и тя усети как ръката му изведнъж се озова върху ямката на шията й, силните му ръце я притеглиха, главата му се приведе към нейната и докато го ругаеше наум, задето си бе помислил, че тя изобщо би допуснала това, Пейтън затвори очи и разтвори устни и…

— Извинете.

Шокът от гласа се стовари върху Пейтън като кофа с леденостудена вода.

Тя премигна, сякаш изплувала от мъгла и двамата с Джей Ди обърнаха глави и видяха Агнес в другия край на пътеката да им маха с ръка. Пейтън си представи каква картинка представляваха двамата, с подивели погледи и притиснати един до друг.

Но дружелюбната библиотекарка беше или изключително дискретна или по-вероятно — предвид дебелите стъкла на очилата, кацнали на носа й — почти сляпа. Тя им се усмихна, докато те продължаваха да стоят вцепенени.

— Само исках да ви напомня, че затваряме след десет минути — каза любезно тя.

— Благодаря ти, Агнес — проговори Пейтън, задъхана.

Може би ако не помръдваха, осемдесетгодишната библиотекарка нямаше да ги види.

— Ще се забавим само минута — каза Джей Ди. Гласът му прозвуча дрезгаво. Секси.

Пейтън нямаше представа откъде й дойде тази мисъл. Агнес кимна и се отдалечи. Щом тя изчезна от полезрението, Пейтън отблъсна ядосано Джей Ди от себе си.

— Стой далеч от мен, Джеймисън — каза тя, все още с леко разтреперан глас. Тя се покашля, надявайки се, че не се е изчервила.

Джей Ди се изопна и спокойно оправи сакото си.

— Няма проблем. С най-голямо удоволствие.

Той кимна и се отдръпна на крачка встрани от нея.

Пейтън го заобиколи, забила поглед напред. Но когато стигна до края на пътеката, тя не можа да се сдържи — обърна се и погледна назад.

— О, между другото — тя отметна уверено косата си — мястото за съдружник е мое.

Джей Ди я измери с поглед.

— Недей да залагаш електромобила си на това. — С лукаво намигване, той я настигна с две крачки и излезе небрежно от библиотеката.

Временно умопомрачение.

Това беше нейната защита.

Стресът от новината, че може да не стане съдружник за момент я беше подтикнала да си загуби ума.

Да не споменаваме височинната болест. Тялото й просто не беше свикнало към по-ниските нива на кислород на петдесет и петия етаж.

Но всичко това беше преминало.

Сега Пейтън отново беше здравомислеща и съобразителна.

Тя беше стигнала толкова далеч, нямаше да загуби точно сега, нямаше да позволи последните осем години от живота й да бъдат пропилени за нищо.

С други думи това беше война.

Тя се обади на Лейни, докато се прибираше с такси към дома си.

Разказа всичко на своята най-добра приятелка. Тоест, всичко за срещата си с Бен, за решението на изборната комисия да поканят за съдружник само един адвокат от отдел „Съдебни процеси“. Но не видя никакъв смисъл да обсъжда спора си с Джей Ди. С тази история беше свършено. Сега тя трябваше да се посвети на своята кариера, която явно беше изложена на опасност.

След края на разговора Пейтън прослуша гласовата си поща и за нейна приятна изненада откри, че имаше съобщения от Идеалния

Чейс, който я канеше на питие по-късно през седмицата.

Пейтън реши да излезе с него. Тя се нуждаеше от разтуха.

Когато пристигна в дома си, беше успяла да се убеди, че единственото нещо, от което трябваше да се отвлече, беше работата.

Джей Ди си тръгна последен от кантората тази вечер.

Преди около двайсет минути той беше вдигнал поглед от компютъра и беше видял Пейтън да прибира нещата в куфарчето си и да се приготвя за тръгване.

На излизане тя не беше погледнала към неговия кабинет нито веднъж.

Добре, помисли си Джей Ди. Той предпочиташе двамата да не си говорят. Нещата бяха много по-прости, когато не си говореха.

Той все още недоумяваше защо изобщо беше последвал Пейтън в библиотеката. Това несъмнено беше грешка.

Точно такова беше неговото единствено намерение. Вярно, техният спор в библиотеката беше поел в погрешна посока. И после онзи момент, когато… е, това не беше нищо. И по-важното, в светлината на нейната реакция, той определено не проявяваше интерес дори да опита нещо подобно отново. Той — Джей Ди Джеймисън — можеше лесно да си намери по-приятна компания от тази сърдита опърничава жена.

О, между другото… мястото за съдружник е мое.

Хмм… да помислим за това. Той беше един от най-добрите адвокати в Чикаго, както самата тя беше казала. Трябваше ли да се страхува? Трябваше ли да свали знамето, да захвърли осем години усърдна работа и да се откаже от съдружието само заради някаква жена в тясна пола и обувки на високи токчета?

В никакъв случай.

---

[1] Федерален орган на САЩ за защита от дискриминация на работното място и за защита правата на малцинствата. — Б.пр. ↑

9

Пейтън пристигна в ресторанта с десет минути закъснение.

Тя обвиняваше за това най-вече Лейни, която дистанционно управляваше срещата от онзи момент преди два дни, когато Пейтън се беше чула с Идеалния Чейс и се беше съгласила да се видят. За щастие, Лейни беше одобрила нейния избор на заведение, Суши Самба Рио, елегантен ресторант („без феминистки изцепки, Пейтън — остави го той да плати сметката“), без да е прекалено лъскав („но не си поръчвай нищо по-скъпо от двайсет и пет долара; не искаш да изглеждаш меркантилна, нали?“), при това имаше два отделни салона, единият обособен като кафе-бар, а другият зона за хранене. Пейтън планираше, че по този начин тя и Чейс щяха да започнат с питие й ако нещата потръгнеха, можеха да останат за вечеря.

Всеки, който някога е ходил на уговорена среща, е наясно с „момента“, когато влизаш в бара, ресторанта или кафенето, оглеждаш хората и изведнъж сърцето ти замира и ти си мислиш: *О, моля те — нека това да е той!*

И после веднага си казваш: Чакай, не може да е той, защо някой, който изглежда като него, ще ходи на уговорена среща? Но ти си позволяваш да се надяваш, докато неминуемо някоя също толкова красива жена излиза от тоалетната и сяда на неговата маса и ти осъзнаваш, че — какъв късмет — твоят кавалер е мухльото на бара със скучната закопчана до брадичката синя риза и загащените белезникави панталони, който явно току-що е изкарал смяната си в Блокбъстър.

Което обяснява защо, когато влезе в ресторанта онази вечер, Пейтън веднага забеляза мъжа на бара, облечен с тъмна риза и дънки, но тутакси насочи вниманието си другаде, отписвайки го като прекалено привлекателен.

Тъй като не видя други вероятни заподозрени, Пейтън предположи, че Идеалният Чейс явно не беше чак толкова идеален, щом закъсняваше повече от нея, затова се настани на бара и зачака. Но

преди да успее да си поръча, някой я докосна по рамото. Пейтън се обърна и за малко да ахне.

Мили божее!

Това беше Привлекателният мъж с тъмната риза и дънките.

— Ти си Пейтън, нали? — попита Привлекателният с дружелюбна усмивка. — Лейни помолила Нейт да ми се обади и да ми каже как си облечена. Тя мисли за всичко, нали?

Еха.

Лейни — тази малка подла републиканка — беше уцелила право в десетката.

Пейтън се засмя.

— Ти сигурно си Чейс. — Тя протегна ръка за поздрав и използва момента да го огледа от главата до петите.

Той имаше тъмнокестенява леко начупена коса и топли кафяви очи. Напомняше й на Патрик Демпси, същински доктор Блян. Добре сложен, не много висок, може би около 177 см, но тъй като Пейтън беше висока едва 160 см, тя можеше да преглътне ръста му.

Чейс пое ръката й. Ръкостискането му беше уверено.

— За мен е удоволствие да се запознаем, Пейтън — каза той с искрена, непринудена усмивка.

Охо.

Нейният вграден радар за неприятности моментално се включи. Този мъж беше прекалено мил. Пейтън го огледа предпазливо, докато той се настаняваше до нея на бара.

Но докато разговаряха и поръчваха питиета, в Пейтън се загнезди тайното подозрение, че техниката на Чейс да се представя като мил мъж не беше никаква техника. Той изглеждаше наистина дружелюбен и — още по-шокиращо за уговорена среща — напълно нормален.

— Лейни ми каза, че ти също си адвокат — каза Чейс, когато барманът постави чашите пред тях, френско мартини за Пейтън, коктейл за него. Пейтън си отбеляза наум да попита какво съдържа питието му при втория кръг поръчки. (О, да, вече беше решила, че щяха да повторят.)

Пейтън кимна.

— Водя трудовоправни дела.

Тя му разказа това-онова за практиката си, после го попита за неговата.

— Съвсем наскоро се преместих тук, за да поема длъжността на главен юрисконсулт в Правната клиника на Чикаго — каза Чейс. — Сигурно си чувала за нас? Ние сме частна кантора с идеална цел, която предоставя правни услуги на лица под федералната линия на бедността.

Пейтън беше впечатлена. Какъв алтруист. Майка й щеше да изпадне във възторг от този мъж.

— Главен юрисконсулт? Лейни не ми спомена това.

Чейс се засмя.

— Звучи по-важна длъжност, отколкото е в действителност.

В своя професионален кръг Пейтън рядко срещаше някой, който не беше склонен към самохвалство. И в хода на разговора тя откри с приятна изненада, че Чейс проявяваше същата скромност по отношение на другите си постижения. Когато стигнаха до темата за юридическия факултет (тема, до която стигат всички адвокати), тя отбеляза със задоволство как Чейс каза, че е „завършил право в Бостън“, вместо да спомене Харвард по име. А когато го попита с какво, се беше занимавал, преди да дойде в Чикаго, за да постъпи в Правната клиника, почти се наложи да му вади думите с ченгел от устата, за да научи, че е бил помощник-началник на кабинета на един сенатор, който се беше кандидатирал за президент на последните избори. Леко смутен, той беше обяснил, че не обичаше да се хвали с имена и познанства.

След известно време те се преместиха на уединена маса в дъното на бара, където да изпият по още едно питие. (Коктейлът, както научи Пейтън, се състоеше от джин, лимонов сок, газирана вода, захар и — хъм — черешка мараскино.)

Когато Чейс привърши история за софтболната лига, в която играеха той и съпругът на Лейни, Пейтън наостри любопитно уши.

— Надявам се, че няма да изтълкуваш това погрешно, но ти наистина не приличаш на типичния адвокат, завършил право в Харвард.

Чейс се засмя добродушно.

— И аз си казвах същото всеки ден, докато не получих по пощата официалното писмо, че съм приет. — Той се наведе към нея, с

танцуващи пламъчета в кафявите си очи. — Лейни ме предупреди за това, Пейтън, и аз съм длъжен да кажа, заради протокола, че не всички възпитаници на Бръшляновата лига са задници. Някои от нас сме учили там заради образованието, а не за да се хвалим, че сме учили в Харвард.

Пейтън не можа да скрие усмивката си. Тя си взе бележка.

— Сега какво се очаква от мен да кажа? Мразя, когато вие, момчетата от Харвард, се оказвате прави.

— Тогава обещавам да се издъня на втората ни среща, ако има втора среща — добави с намигване Чейс.

Това намигване напомни на Пейтън за Джей Ди.

По-точно, напомни й за срещата й с Джей Ди в библиотеката. За неговата надменност, когато й каза да не разчита да стане съдружник. Колко се беше разгневил, докато спореха. Как яростно я беше притиснал до лавиците с книги. И как я беше погледнал точно, преди тя да получи пристъп на височинната болест.

Пейтън изтласка спомена от ума си. Тя беше на среща. Стигаше й, че трябваше да търпи Джей Ди в службата. По никакъв начин нямаше да му позволи да нахлува и в личния й живот. Затова Пейтън облегна брадичка върху дланта си и погледна красивия мъж насреща с откровено съблазнителна усмивка.

— Ако има втора среща? — повтори лукаво тя.

Над пламъка на свещта в средата на масата, Чейс също й се усмихна.

— Когато има втора среща.

— Значи ти си се държала като развратница.

— Лейни!

— Пейтън, мъжът не купува кравата, ако може да пие мляко безплатно.

— Но ние дори не сме се целували! — възкликна Пейтън, без да скрива смеха си. Приятелката й понякога говореше толкова смешни неща.

Двете разговаряха, в кабинета на Пейтън. Тя се беше прибрала твърде късно, за да позвъни на Лейни снощи, след като с Идеалния Чейс бяха изпили по три коктейла. Двамата бяха разговаряли толкова

увлечено, че не бяха забелязали кога кухнята на ресторанта беше затворила. Пейтън беше изпила трите питиета на гладен стомах. Оттук и лекото главоболие и гаденето, с които се бореше, откакто се беше събудила. Бързо си беше припомнила защо не обичаше да излиза през седмицата, особено когато трябваше да отива в кантората преди 7:30 часа сутринта.

— Чакай, ти не го ли целуна? — Лейни рязко смени тона и изгледа подозрително Пейтън. — Защо? Той не ти ли харесва?

Пейтън се зарови в купчината становища, струпани на бюрото й.

— Охо, я да видим кой иска да клюкарства сега!

— Кажи ми, Пейтън — настоя Лейни. — Нейт каза, че Чейс е страхотен човек. Аз вече си представях как ще се събираме заедно седмината на неделно барбекю в градината.

— Седмината?

— Ще бъдем с децата, разбира се.

Пейтън кимна.

— Разбирам. И все пак… седем?

— Нейт и аз имаме близнаци — момче и момиче.

— Знам това, естествено.

Лейни се помести нетърпеливо на стола си.

— Хайде, кажи ми — ти хареса ли го?

— Харесах го, разбира се — призна Пейтън. — Така де, как да не го хареса човек? Той е привлекателен и мил, амбициозен…

— Но?

— Ами, той си поръча коктейл с черешка.

Лейни въздъхна.

— Ясно. Е, какво пък. Поне опитах.

— Какво означава това? — попита Пейтън, преминавайки в отбранителна позиция.

— Очевидно ти се опитваш да му намериш някакъв кусур — каза Лейни. — Но изборът на коктейл? Моля те, това е пълен абсурд.

Пейтън веднага захапа стръвта.

— Чакай малко, защо ще търся кусури на Чейс?

— Добър въпрос. Ти ми кажи.

— Няма какво да ти казвам. Както вече стана ясно от коментара за „развратницата“, с него ще излезем отново.

— Просто казвам, че би могла да дадеш шанс на този мъж — подхвана назидателно Лейни.

— Вече ти казах, че го харесвам!

— Добре.

— Споделяме много общи неща. Разговаряхме с часове, за бога!

— Радвам се да го чуя. — Лейни замълча и задържа поглед върху Пейтън с лека усмивка.

— Ти ще ми извадиш душата — отбеляза Пейтън, леко подразнена.

— Знам. Напоследък работата ме отегчава.

— С голямо удоволствие мога да ти прехвърля няколко от моите дела, за да не скучаеш — подхвърли сърдито Пейтън.

— Никой адвокат не би могъл да води делата ти умело като теб — измъкна се елегантно Лейни. Пейтън изсумтя, донякъде умилостивена. Това беше самата истина.

— Да се надяваме, че изборната комисия споделя твоето мнение — отбеляза тя.

— Има ли някакви новини на този фронт? — попита Лейни.

Пейтън поклати глава.

— Не. Само дето Бен каза, че Джей Ди и аз трябва да дадем най-доброто от себе си през следващите няколко седмици. — Тя посочи купчината папки върху бюрото си. — За начало, трябва да спечеля това дело. — Тя въздъхна и подпря брадичка върху ръцете си. — Не мога да го загубя, Лейни.

— Няма да го загубиш — увери я спокойно приятелката й. — Ти никога не си губила дело.

Пейтън погледна към кабинета на Джей Ди от другата страна на коридора. Видя го как работи усърдно, както винаги.

— Знам. Но той също.

През следващите няколко дни на Пейтън почти не й оставаше време да мисли за Джей Ди, толкова беше погълната да подготвя последните детайли за съдебния процес. Двамата с Брандън, младия адвокат, който работеше с нея по делото, се бъхтеха от сутрин до вечер, преглеждаха всички книжа по делото, от становищата на съдебните заседатели до заключителните пледоарии. Процесът трябваше да

приключи след две седмици, което означаваше, че това дело щеше да бъде последната задача, по която изборната комисия щеше да преценява качествата и достойнствата на Пейтън. Победата би й донесла значителна преднина; загубата щеше да я съсипе.

Пейтън знаеше, че Джей Ди също работеше по важни дела. На ежемесечния обед на отдела, тя го беше дочула да споменава на Макс, старши съдружник, който „случайно“ влизаше в състава на изборната комисия, че се бори с два колективни ответни иска, които беше уверен, че ще спечели до края на месеца.

Пейтън беше сигурна, че забележката на Джей Ди беше предназначена главно за нейните уши. Затова тя се обърна към Хелън, друг старши сътрудник, която също „случайно“ участваше в изборната комисия, и спомена, че бе чула, че дъщерята на Хелън кандидатства в юридическия факултет на Илинойския университет, който беше завършила и самата Пейтън.

— Това е прекрасен университет, където освен всичко друго, обучението излиза евтино, тъй като е в нашия щат — отбеляза Пейтън.

Хелън кимна, съгласна с бележката.

— Сега стискам палци да я приемат. Дъщеря ми не се представи толкова добре на изпитите, колкото се надяваше.

— Ще се радвам да й напиша препоръка — предложи Пейтън.

Изведнъж Лейни изникна отнякъде и застана до Пейтън.

— Това е много добра идея, Хелън. В университета обожават Пейтън. Тя е прекалено скромна да ти разкаже, но ти сигурно не знаеш, че Пейтън завърши с отличие и постави рекорд по най-висок успех на финалните изпити, който остава ненадминат до ден-днешен?

На Пейтън й се прииска да разцелува Лейни.

— Еха! — възкликна Хелън. После се обърна към Пейтън. — Впечатлена съм. Може би трябва да обядваме заедно някой ден тази седмица, Пейтън? Може да обсъдим идеята за препоръката? А и кой знае? Може би съвсем скоро ще мога да ти върна услугата… — Тя й намигна.

Няколко минути по-късно, когато Хелън се беше отдалечила, Джей Ди се промъкна до Пейтън и Лейни. Той плесна подиграателно с ръце.

— Добре отиграно, дами. — Джей Ди погледна Пейтън. — Но аз все още не бих си резервирал билет на самолета до Бора Бора, Кендъл.

Гласът на единствената жена в изборната комисия няма да ти бъде достатъчен. — Той се засмя. — Вече ти намекнах за това.

С тези думи той се обърна и излезе уверено от конферентната зала. Пейтън и Лейни го проследиха с очи. Лейни поклати глава.

— Невероятно.

Пейтън посочи с ръка.

— Виждаш ли — аз ти казах.

— Този човек е огромен задник.

— Лейни!

— Какво? Аз съм консервативна, Пейтън, не съм сляпа.

Някъде към пет часа вечерта в деня преди делото, Пейтън достигна точката на насищане. Тя беше подготвила всичките си въпроси за кръстосания разпит, упражни встъпителното си слово, прегледа и си нахвърля бележки по показанията на всеки един от свидетелите, и подготви внимателно свидетелите на своя клиент. Сега не й оставаше нищо друго, освен да приеме факта, че нямаше какво друго да прави. Което не беше лесна задача, като се има предвид, че бъдещето й зависеше от изхода на това дело.

Пейтън имаше нужда от развлечение. Без занимание тя или щеше да се побърка от тревоги по незначителни дреболии или щеше да започне да звъни на Брандън и да му задава въпроси, с което да побърка него.

Лейни беше заета, Пейтън знаеше това. Тази вечер, тайно от Нейт, приятелката й беше подготвила пауър пойнт презентация за съпруга си — с графики на прогнозирания бюджет, анализ на разходите и проекция на нейната плодовитост — изтъквайки логично всички причини, поради които трябваше да започнат да работят по зачеването на бебе сега. А колкото до другите й приятелки, Пейтън не смяташе да им се обажда, — за обикновените хора нямаше нищо по-неприятно от това да се озоват в компанията на адвокат вечерта преди важно дело. Всяко изречение щеше да започва със „Случай, ако ти беше заседател по това дело, какво щеше да си помислиш, ако…?“.

Имаше обаче един човек, който щеше да бъде идеалната компания за вечерта.

Пейтън вдигна телефона на бюрото си.

— Здравей — каза тя, когато той се обади. — Знам, че трябваше да ти позвъня по-рано, но ми хрумна да те попитам дали си свободен тази вечер?

Един час по-късно Пейтън чакаше във фоайето на ресторант „Де Ла Коста“. Тя успя да набележи една маса до витрината с изглед към реката.

Тя се усмихна, когато Идеалният Чейс влезе, много елегантен в своя светъл памучен пуловер и тъмнокафяв панталон. Той също й се усмихна, сядайки срещу нея.

— Извинявай, таксито попадна в задръстване.

Сервитьорката се доближи, за да вземе поръчката му.

— „Том Колинс“ — каза й Чейс. — Но в никакъв случай не слагайте черешка, ако обичате.

Пейтън едва не умря от сконфузване. О, боже мой, идеше й да убие Лейни.

Чейс се засмя на глупавото й изражение.

— Няма проблем, Пейтън. Аз не се обиждам лесно. — Той се пресегна през масата и взе ръката й в своята, като леко погали пръстите й с палец. — Много се радвам, че се обади.

Пейтън се отпусна. Практически беше невъзможно да не харесва Чейс. Той имаше толкова лек характер, неговата компания беше толкова… уютна.

Радвам се, че ти дойде — каза му тя. Все пак комфортът беше за предпочитане.

Сервитьорката донесе на Чейс неговия коктейл без черешка и ги попита дали искат да поръчат ордьоври.

Пейтън помоли за малко време. Тя прегледа менюто, поглеждайки бързо безмесните ястия. За нея това беше най-смущаващата част от първата среща с мъж; Пейтън ненавиждаше да се показва капризна. Тя видя, че Чейс надзърташе към нея, самият той леко смутен.

— В светлината на конфуза с черешката, трябва да ти призная, че съм вегетарианец.

Пейтън остави менюто на масата, слисана.

— Аз също! — Тя се разсмя. Какво съвпадение.

— От колко години? — попита Чейс.

— По рождение. Майка ми е решила така.

— Риба?

— Не. „Нищо, което има лице“, както казваше майка ми.

— Нищо, което има лице — повтори Чейс. — Това ми харесва.

След като избраха ордьоври, Чейс направи знак на сервитьорката и даде поръчката. Докато го наблюдаваше, Пейтън си помисли, че едва ли би могла да намери по-подходящ мъж за себе си от Чейс Белами.

Тогава защо нещо я гризеше?

Сигурно защото беше изнервена, увери се Пейтън. Чувстваше се тревожна и стресирана заради решението за съдружието. Нищо повече.

Чу, че Чейс й задава въпрос; питаше я за съдебния процес. Каза, че много би искал да дойде в съдебната зала някой ден, за да я види как пледира.

Пейтън пропъди опасенията си. Единствено глупавите жени отблъскваха мъжа само защото той ги харесваше.

10

Всичко започна съвсем невинно.

Беше вторият ден от съдебния процес и според Пейтън всичко вървеше добре. Срещу клиента й, мобилен оператор от световен мащаб, беше заведен иск за сексуален тормоз вследствие на инцидент в един от търговските офиси.

Според ищцата, която работеше в отдел „Продажби“, тя беше приела шефът й да я закара до дома й след традиционния фирмен круиз и когато паркирал пред къщата, той й беше направил сексуално предложение, така да се каже.

Или, с други думи, беше смъкнал ципа на панталона си и я беше попитал дали би искала да изпробва неговия „любовен скоростен лост“.

Никой не оспорваше дали инцидентът се беше случил, тъй като ищцата беше проявила достатъчно съобразителност и беше снимала въпросния „любовен скоростен лост“ с мобилния си телефон, а снимката се беше превърнала във „вещественo доказателство №1“ по делото.

— Уволнете този човек — беше посъветвала Пейтън клиента си, когато беше научила за инцидента преди малко повече от година. — И му кажете да си обнови репертоара. С тези приказки няма да стигне далеч.

Уволнението на мениджъра обаче не беше достатъчно удовлетворение за ищцата, която беше завела срещу компанията иск за два милиона долара. Тъй като никой не оспорваше инцидента, работата на Пейтън беше да установи, че компанията беше реагирала своевременно и адекватно на случая, което по закон я освобождаваше от всякаква отговорност.

Първата стъпка в нейната защитна стратегия започна в първия ден от процеса, с избора на съдебните заседатели. В светлината на печално известното вещественo доказателство №1 (което адвокатът на ищцата беше преувеличил до карикатурни размери и несъмнено

смяташе да показва в целия ход на делото), Пейтън се беше постарала да избегне всички заседателки с „деликатна чувствителност“. Онези, които проявяваха склонност към „консервативния морализъм“; онези, които биха се възмутили от поведението на бившия служител на ответника и биха изразили това възмущение под формата на финансово обезщетение за ищцата.

С други думи, сред заседателите нямаше място за жени като Лейни.

Нямаше място за хора, които биха погледнали огромна цветна снимка на навирен пенис, надзъртащ от нечий дюкян на панталон (ехо!), и биха попитали колко нули имаше в милиона.

Затова, втората стъпка в стратегията на Пейтън беше да установи правилния тон на процеса още с встъпителното си слово: съчувствен, но категоричен. Тон на разбиране и абсолютно съгласие, че директорските „любовни скоростни лостове“ трябваше да се държат прибрани зад вдигнати ципове, но същевременно рационален и логичен в насочването на журито към разбирането, че нейният клиент, работодателят, не носеше финансова отговорност на стойност два милиона долара заради действията на един свой бивш служител.

Пейтън се надяваше, че беше успяла да постигне това тази сутрин. Джей Ди стоеше до нея, когато тя беше казала на Джаспър, че притежава достатъчно солиден опит в съда и че умее да разчита езика на тялото на съдебните заседатели. Пейтън беше започнала встъплението си, посочвайки веществено доказателство № 1, грамадната снимка на полуеректирал пенис, която адвокатът на ищцата беше извадил на показ за собствената си встъпителна реч.

— Охо — беше възкликнала Пейтън, оглеждайки снимката, преди да се обърне към съдебните заседатели. — Ако кафето преди заседанието не е успяло да ви събуди, тази гледка в девет часа сутринта със сигурност ще ви разбуди.

Съдебните заседатели се бяха разсмели.

Хм, изнасянето на встъпителна реч пред почти двуметрова снимка на полуеректирал мъжки полов орган, несъмнено беше паметно събитие. Но това беше само върхът на айсберга на събитията, които се развиха в катастрофална спирала през следващите четирийсет и осем часа.

Пейтън се върна в кантората за обедната почивка; тя и Брандън възнамеряваха да използват времето, за да се подготвят за кръстосаните разпити на свидетелите на ищцата, които щяха да започнат този следобед. Но когато влезе в офиса, тя завари Ирма да рови като обезумяла сред папките на бюрото й.

— Слава богу, че си тук — каза Ирма в момента, когато Пейтън отвори вратата. — Обади се Мари — търсила под дърво и камък касовия бон от вечерята в японския ресторант с юристите от „Гибсънс“. Трябва да я отчете в счетоводството преди края на финансовото тримесечие. Счетоводителите отказват да обработят разходите по срещата, докато не получат всички документи.

Пейтън се намръщи.

— Джей Ди плати вечерята, не аз. Касовата бележка трябва да е при него.

Ирма я погледна безпомощно.

— Знам и казах това на неговата секретарка, но тя не може да намери касовия бон в кабинета му.

— Ами, кажи й просто да попита Джей Ди къде я е сложил.

— Той е в конферентната зала на горния етаж, подготвя се за изслушването в съда този следобед. Казал на Кати, че ще потърси бележката по-късно. — Ирма въздъхна виновно. — Съжалявам, Пейтън, знам, че и ти си заета, не искам да те занимавам с дребни неща.

Просто Бен е хванал Мери за гушата, а тя си го изкарва на мен.

Пейтън погледна часовника си. Тя искаше Ирма да набере бележките, които Брандън беше нахвърлял сутринта, преди да се върне в съда в 13:30. Колкото по-бързо успееше да разреши проблема с касовата бележка, толкова по-добре.

Тя подаде записките на секретарката си.

— Ето — вземи тези записки и ги набери на компютъра. Аз ще потърся в кабинета на Джей Ди и ще се опитам да намеря касовия бон.

Ирма кимна и се залови за работа. Пейтън прекоси коридора и влезе в кабинета на Джей Ди. Колко нетипично за Джей Ди, помисли си тя, да пропусне нещо толкова основно. Най-малкото, това показваше напрежението, на което беше подложен, откакто Бен им беше съобщил новината, че само един от тях щеше да стане съдружник.

Добре. Тя се радваше, че не беше единствената изнервена напоследък.

Пейтън първо прегледа етажерката покрай стената на офиса, търсейки касовата бележка или някаква папка, свързана с делото на „Гибсънс“. Не намери нищо там, затова се насочи към бюрото на Джей Ди.

Отначало не видя нищо. Почти беше подминала, когато забеляза крайчето на малко листче хартия, да се подава под настолния календар върху писалището. Питайки се дали това беше търсената бележка, Пейтън се пресегна да вдигне календара и — по дяволите! — някак успя да преобърне една картонена чаша от Старбъкс, оставена почти до ръба на бюрото. Кафето се изля от дупката на капачето. Пейтън вдигна бързо чашата, но кафето вече беше потекло по ръба на бюрото и върху стола — право върху сакото на Джей Ди, което той беше преметнал внимателно сгънато върху подлакътника на стола, така че да не се измачка.

Пейтън изруга тихо, докато се суетеше какво да направи; после се огледа за кърпичка, салфетка, нещо, с което да попие кафето, което бързо попиваше в плата. Тъй като не видя нищо, тя грабна сакото — сигурно можеше да го изплакне със студена вода или нещо такова — и тогава забеляза етикета, на който пишеше, че беше ушито по поръчка в Лондон. Пейтън се подсмихна; разбира се, че беше ушито на ръка в Лондон. Тя си спомни схватката в библиотеката и лукавия тон на Джей Ди.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Пейтън замръзна при звука на гласа му.

Та тутакси си представи как изглеждаше, с чаша кафе в едната ръка и изцапаното сако в другата. И с лукава усмивка.

Пейтън вдигна поглед и видя Джей Ди на вратата, с яростно изражение на лицето. Той държеше куфарчето си, явно готов да тръгне към съда, и естествено, беше безупречно облечен в ушита по поръчка риза и панталон, който му стоеше идеално.

Пейтън нямаше представа защо забеляза това.

Както и да е.

Тя се обърна към Джей Ди и понечи да обясни.

— Търсех касовата бележка за вечерята с представителите на „Гибсънс“.

Джей Ди не й обърна внимание. Вместо това посочи.

— Кафе ли е това върху сакото ми?

— Д-да…

Той скръсти ръце пред гърдите си.

— О, разбирам. Може би си помислила, че съм скрил касовата бележка от вечерята в картонена чаша от Старбъкс?

Пейтън се опита да се пошегува.

— Ами, аз нямам навик да държа документи на необичайни места, но… — тя не довърши.

Не беше смешно.

Джей Ди я изгледа подигравателно.

— Това е ужасно пасивно агресивно от твоя страна, нали?

Пейтън го изгледа слисано. Той не мислеше сериозно, че го беше направила нарочно, нали?

Сега тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Ти не говориш сериозно. — Тя се канеше да се извини, но сега, хм… проклет да е. Тя вече нямаше никакво желание да се извинява.

— И какво е това, някакъв жалък опит за саботаж ли? — попита подигравателно Джей Ди. — Чакай да позная — чула си, че този следобед имам изслушване в съда, и си решила да ме направиш за смях.

— За това не ти трябва моята помощ.

Джей Ди присви гневно очи.

— Освен това няма нужда да те саботирам, за да стана съдружник в кантората — добави Пейтън.

— Всъщност, мисля, че ти трябва да си много притеснена, щом си готова да се принизиш до това ниво. — Джей Ди вдигна победоносно пръст. — Но за щастие, аз имам резервно сако в кабинета си.

Джей Ди затвори вратата, сочейки калъфа за дрехи, окачен от вътрешната страна. Той отвори ципа на калъфа и гордо извади второ сако, също толкова скъпо и луксозно. После преметна сакото върху един от столовете пред бюрото си и погледна предизвикателно Пейтън.

Тя завъртя очи.

— Слушай, смятах да ти обясня, но сега виждам, че не си струва. — Тя мина покрай Джей Ди, за да излезе от кабинета му, забравяйки за

момент, че все още държеше в ръце сакото му и кафето.

— Елегантно измъкване.

Пейтън се закова на място.

Измъкване?

Пейтън Кендъл никога не се *измъкваше*.

Тя се обърна към Джей Ди.

С нагла усмивка, той седна зад бюрото си. Облегна се назад, сключил ръце зад главата си.

— Искаш да кажеш нещо, преди да излезеш ли, Пейтън?

Той я дразнеше, тя знаеше това. Пейтън можеше да пропусне предизвикателството. Тя можеше да се обърне и да напусне кабинета му без повече приказки. След две седмици, по един или друг начин, повече нямаше да й се налага да общува с него.

Джей Ди изтълкува паузата като колебание.

— В такъв случай — каза той, кимвайки към сакото в ръцете й, — надявам се да го дадеш на добро химическо чистене. Само се постарай да ми го върнеш, преди да те изритат оттук.

С тези думи той се върна към работата си.

Пейтън въздъхна. Е, добре. Тя беше опитала.

— Няма проблем, Джей Ди — подхвърли ведро тя. — Като съм се захванала, какво ще кажеш за второто ти резервно сако? Да занеса ли и него на химическо чистене?

Джей Ди вдигна поглед от компютъра, объркан.

— Аз нямам второ резервно сако.

— О, колко жалко. — И с тези думи Пейтън свали капачето на картонената чаша и ловко изля останалото кафе върху сакото, което той беше поставил толкова прилежно на стола.

Джей Ди зяпна от слисване. Той бавно вдигна поглед към Пейтън.

— О, не! Ти. Не направи това.

Пейтън погледна сакото. По дяволите, тя го беше направила, наистина.

Тя закри устата си с ръка, за да прикрие собствения си шок. Но вече беше твърде късно да върне лентата.

— Можеш да ми изпратиш сметката за химическото чистене, Джей Ди. И… за кафето също. — С тези думи тя постави внимателно празната чаша върху бюрото му.

След това се усмихна сладко и се измъкна от кабинета.

Пейтън излезе забързано в коридора, прелетя покрай бюрото на секретарката на Джей Ди, оттам покрай бюрото на Ирма. Тъкмо беше стигнала до вратата на кабинета си, когато чу гласа на Джей Ди да крещи името й.

— Пейтън!

Тя се спря пред вратата и се обърна.

Джей Ди стоеше на вратата на кабинета си с най-свирепото изражение, което тя беше виждала някога на лицето на човешко същество.

Двамата стояха един срещу друг в коридора, като каубои от Дивия запад, готови да дръпнат спусъка.

С лукава физиономия, тя погледна към Ирма и Кейти, които седяха зад бюрата си и наблюдаваха с любопитство сцената. След това вдигна поглед към Джей.

— Да, Джей Ди? — изрече предизвикателно тя. След толкова години водене на тайна война… Пейтън знаеше, че той нямаше да се издаде точно сега.

Той се огледа, осъзнавайки, че с вика си беше привлякъл твърде много внимание. Замълча, след това й кимна любезно.

— Просто исках да ти пожелая успех в съда този следобед.

Тя се усмихна от сигурното убежище на кабинета си.

— Благодаря, Джей Ди, много мило от твоя страна. И аз ти желая успех. — С преувеличено кимване и лек реверанс, тя се обърна и влезе в кабинета си.

Пейтън затвори вратата зад себе си. Облегна се на нея с разцъфтяла усмивка. В известен смисъл, помисли си тя, наистина беше жалко, че Джей Ди трябваше да си тръгне.

Тези емоции щяха да й липсват.

С всяка крачка, с всяка стъпка през трите преки до съдебната палата, яростта на Джей Ди нарастваше.

Имаше опасност да закъснее; беше се забавил повече, отколкото възнамеряваше, преговаряйки аргументите си за последен път в конферентната зала, в желанието си да бъде перфектен.

А сега съвършенството определено беше непостижимо.

Идеше му да й извие врата.

Може би, каза си Джей Ди, петното беше изсветляло леко в сравнение с последния път, когато го беше погледнал. Може би кафето се беше изпарило на път към съда.

Той погледна обнадежден сакото си.

По дяволите, петното изглеждаше по-лошо, отколкото го помнеше.

Да облече резервния костюм беше невъзможно, Пейтън го беше обезвредила заливайки сакото с кафе. Изправен пред невъзможността да се прибере вкъщи и да се преоблече или дори да си купи друг костюм, Джей Ди трябваше да замени „случайно“ залятото с кафе с консервативно тъмносиво сако, което за съжаление не беше достатъчно тъмно.

Джей Ди изглеждаше като идиот.

Той можеше само да се надява, че осветлението в съдебната зала щеше да бъде слабо и че съдията, който седеше на пет метра от подиума, на който Джей Ди щеше да пледира, нямаше да забележи голямото колкото грейпфрут леке върху лявата предница на сакото му.

Джей Ди стигна до Дирксън Федерал Билдинг и влезе забързано. Беше съблякъл сакото си, за да премине през проверката за сигурност, и за момент се изкуши да не го слага за пледоариите, но накрая реши, че влизането по риза в съдебната зала беше не само неуважително, но можеше и да му навлече неприязънта на съдията.

Асансьорът до 23-я етаж беше претъпкан. Джей Ди изчака до последно, преди да облече отново сакото си. Веднага се насочи към предната част и седна на първия ред, в очакване да обявят неговото дело.

Джей Ди никога не се беше смущавал от външността си в съда (всъщност, нито някъде другаде) и усещането никак не му харесваше. Все пак трябваше да поддържа определен образ: той беше корпоративен защитник, плащаха му хиляди долари, за да защитава корпорации, боравещи с милиони долари. Неговите клиенти очакваха и си плащаха за съвършенство. Те не плащаха, за да поверят оспорването на изключително важен колективен иск в ръцете на някакъв смотаняк, който очевидно се беше залял с глупавото си капучино, докато шофира раздрънкания си форд от предградията на път за града.

Само при мисълта за това го побиха тръпки.

Делото на Джей Ди беше трето по ред. Когато съдебният секретар обяви делото, той се изправи, оправи вратовръзката си и забрави за всичко останало. Имаше работа за вършене.

Джей Ди се качи на подиума и кимна на адвоката на другата страна, който се доближи от другата страна на залата.

Дори да забеляза петното върху сакото му, адвокатът на ищците не се издаде и Джей Ди изпита благодарност за слабото осветление в съдебната зала.

Адвокатът на ищците изложи твърденията си пръв. Джей Ди слушаше внимателно, следейки за местата, където съдията го прекъсваше и си отбелязваше наум да атакува именно по тях.

Когато десетте минути на ищците изтекоха, Джей Ди излезе напред и застана в средата на подиума. Оспорването на колективни искове беше от огромно значение при делата от практиката на Джей Ди и за щастие там той беше в стихията си.

Джей Ди заговори.

— Ваша чест, в днешния ден съдът трябва да прекрати проточилото се шест години дело на господин Девор. Предявявайки претенция за нарушаване на договора и претендирайки за освидетелстване на територията на цялата страна, господин Девор буквално превърна една най-обикновена процедура по възбрана във федерално дело.

Независимо какво решение ще вземе Съдът по отношение на ипотечния договор и оспорваните от господин Девор клаузи, едно е сигурно — по това дело не може да се постанови колективен иск, тъй като господин Девор не може да се квалифицира като колективен ищец. Той на практика лъжесвидетелства в показанията си…

Точно в този момент Джей Ди забеляза как съдията се наведе напред на стола си. Той протягаше любопитно врат от скамейката, опитвайки се да види нещо.

Съдията рязко вдига ръка, за да спре пледоарията му.

— Адвокат — обърна се той към Джей Ди с озадачено изражение, — да не са ви простреляли на идване насам?

Съдията се надвеси още по-напред, присви очи, разглеждайки гърдите на Джей Ди, в опит да види петното по-добре.

— Какво е това?

Джей Ди можеше само да стои на подиума, докато докладчикът по делото, секретаря, адвоката на ищците й почти всички други хора в залата се взираха в голямото колкото топка за тенис петно върху сакото му.

Дотук с надеждите да остане незабелязано.

А след това положението стана по-лошо.

Разбира се, Джон Греви, съдружник в кантората и пледиращ адвокат в отдела на Джей Ди, случайно имаше дело при същия съдия този следобед.

— Точно заради това казваме на младите адвокати винаги да имат резервен костюм в кабинета си — изсъска неодобрително той, когато Джей Ди мина покрай него на излизане от съдебната зала.

Така ли, Джон?, прииска му се да можеше да каже. *Не се занасяй.*

И тогава положението стана още по-лошо.

Веднага щом излезе от съдебната зала, Джей Ди остави куфарчето си на земята и побърза да свали опетненото сако. Тогава чу зад гърба си познат глас.

— Мен ли се опитваш да изложиш или само себе си?

Джей Ди затвори очи. Идеално. Точно това му трябваше.

Той се обърна и се озова срещу печалното изражение на баща си.

— Здравей, татко. Каква изненада, да се видим тук — каза той, макар че всъщност не беше никаква изненада. Като съдия в Апелативния съд, кабинетът на баща му беше в същата сграда.

Многоуважаваният съдия Престън Ди Джеймисън изгледа сина си с дълбоко разочарование. Джей Ди познаваше добре този поглед.

— Марги видяла името ти в описа тази сутрин — каза баща му, имайки предвид секретарката си. — Тя следи твоите дела. Тъй като майка ти и аз отдавна не сме те виждали, реших да се отбия и да изслушам пледоарията ти.

Престън пристъпи крачка по-близо, приковал поглед върху сакото на сина си. Джей Ди се приготви за неизбежното.

— Изглеждаш абсурдно — отбеляза баща му. — Наистина трябва да държиш резервен костюм в кабинета си.

— Благодаря за съвета, Ваша Чест — отговори саркастично Джей Ди.

Той взе куфарчето си и влезе в асансьора, който тъкмо отваряше врати.

— Предай много поздрави на мама — добави той, докато вратите на асансьора се затваряха.

Джей Ди заби поглед право напред, докато асансьорът се спускаше към партера. В ума му имаше една-единствена мисъл.

Отмъщение.

Скоро неговият час щеше да удари.

11

Моментът настъпи няколко часа по-късно.

Джей Ди се спотайваше в кабинета си тази вечер, дебнейки за подходящ момент. И този момент настъпи, когато Лейни се отби да вземе Пейтън за курса им по йога.

Той седеше на бюрото си, преструвайки се, че работи, и следеше движението в коридора. По едно време му се стори, че щеше да се наложи да прекрати мисията си, тъй като Лейни явно се затрудняваше да убеди Пейтън да тръгне.

— Знаеш, че си подготвена — дочу той да казва Лейни. — Хайде, йогата ще ти помогне да се отпуснеш.

Джей Ди добре познаваше навиците им. Пейтън и Лейни ходеха на йога всяка седмица — не, че той се интересуваше от навиците на Пейтън или нещо такова — и тази вечер не правеше изключение. Тя се преоблече в глупавия си небрежен, леко хипарски екип за йога, оставяйки елегантните дрехи в кабинета си.

Джей Ди проследи как Пейтън и Лейни излязоха. За един съвсем кратък миг му се стори, че видя как Пейтън погледна към кабинета му, но сигурно просто го тресеше параноя. Той почака малко, за да е сигурен, че е безопасно. Разполагаше с около един час, за да изпълни задачата си, което беше напълно достатъчно. Щяха да му трябват само няколко минути.

Джей Ди се промъкна крадешком по коридора. Той беше подготвен, носейки дебела папка в ръка, в случай че мисията пропаднеше и му потрябваше прикритие, винаги можеше да каже, че се беше отбил в кабинета й, за да остави папката. Но в действителност Джей Ди проявяваше прекомерна предпазливост: вече беше късно и повечето колеги си бяха тръгнали. Той можеше да си свърши работата, без да го видят.

Джей Ди потисна желанието да се засмее злостно, огледа се на всички страни, видя, че теренът е чист, отвори вратата на кабинета на

Пейтън и влезе вътре. Един бърз поглед и забеляза на пода в ъгъла онова, което търсеше.

Обувките й.

Мотивът му беше ясен: щом тя искаше да играе мръсно в надпреварата за мястото на съдружник, той нямаше да остане по-назад. Тя го постави в положението на пълен глупак в съда, затова сега… щеше да последва разплата.

Джей Ди взе едната обувка, черна, със седем сантиметрово токче и отворена пета, която нашепваше за Джими Чу. И Пейтън имаше нахалството да нарича него дизайнерски сноб. Тънкото токче със сигурност щеше да я пониже смъртоносно тази вечер, макар че правеше краката й да изглеждат фантастични и изумителни.

Джей Ди нямаше представа откъде му хрумна последната мисъл.

Осъзнавайки, че рискуваше да се разконцентрира, той напъха обувката в дебелата папка и излезе от кабинета на Пейтън, като се насочи към канцеларията.

Ножчето за рязане на хартия свърши чудесна работа. Острието разряза токчето по средата, без да остави следа. Малко безцветно лепило, колкото да задържи временно токчето, и готово.

Отмъщението наистина беше сладко.

Пейтън се чувстваше ужасно.

Адреналинът от победата й този следобед беше бушувал двайсетина минути, преди да отстъпи място на чувството за вина.

Вярно, Джей Ди беше невероятно, вбесяващо арогантен и нагъл. Той нарочно се беше опитал да я извади от кожата й и Пейтън се съмняваше, че би имала проблем да убеди цял състав от юристи, че той си заслужаваше наказанието. Но все пак.

Тя се чувстваше ужасно.

Прехвърляйки наум събитията от изминалия ден, сега се питаше дали изобщо беше редно да рови в кабинета му. Пейтън не знаеше защо си беше позволила подобна волност, предвид факта, че те двамата бяха заклети врагове.

А после и дреболията с… кафето.

Като адвокат, който се явяваше на дела в съда, Пейтън знаеше колко важен беше външният вид. На всичкото отгоре тя беше дочула от

тайната осведомителна агенция в кантората (тоест Ирма), че един от съдружниците беше видял Джей Ди в съда и го беше скастрил за петното върху сакото му. От което Пейтън се почувства още по-виновна.

И така, сега идваше трудната част.

Тя трябваше да се извини.

Преди да си тръгне заедно с Лейни за часа по йога, тя беше погледнала към кабинета на Джей Ди и за момент се беше изкушила да му се извини лично, но това не бе никак лесно.

Вместо това, Пейтън се мяташе в леглото тази вечер, решена да се извини утре сутринта, преди да тръгне за съда. Сънят бягаше от клепачите й. Непримирима, Пейтън се пресегна и взе телефона от нощното шкафче до леглото й.

Тя го гледа дълго, преценявайки наум доводите. После набра номера.

Съобщението беше последното нещо, което Джей Ди чу тази вечер.

Както обикновено, той провери служебната гласова поща, преди да си легне и откри с изненада, че някой го беше потърсил точно преди полунощ.

Автоматичното съобщение го информира, че обаждането беше дошло от телефон извън кантората. Авторката на повикването не се идентифицира; тя започна направо, така сякаш продължаваха някакъв отдавна започнат разговор. Но Джей Ди веднага позна гласа.

— Знам, че ти сигурно ще помислиш, че пак се измъквам — започна Пейтън, — но вече е късно и ти може би спиш и аз сигурно бих могла да ти кажа това утре сутринта, но сега аз не мога да заспя и се въртя в леглото, затова реших да приключа с този въпрос и, ами…

Настъпи дълга пауза и за момент Джей Ди помисли, че съобщението беше свършило. Но после тя продължи.

— Съжалявам за днес следобед, Джей Ди. Първия път наистина залях сакото случайно, но втория… е, добре, това беше напълно недопустимо. Ще се радвам, да, ъъ, платя за химическото чистене. И… май това е всичко. Макар че наистина не е разумно да оставяш сакото

си върху стола. Само казвам. Добре, тогава. За тази цел са измислени закачалките. Добре. Хубаво. Дочуване.

Джей Ди чу сигнала, съобщаващ за края на съобщението и затвори телефона. Той се замисли върху казаното от Пейтън — не толкова за нейното извинение, което беше половинчато, меко казано, — а за нещо друго.

Тя мислеше за него, докато лежеше в леглото.

Интересно.

По-късно същата нощ, след като беше спал няколко часа, Джей Ди скочи в леглото.

Изведнъж той си спомни — обувката й.

Олеле.

12

Джей Ди влетя в кантората рано на другата сутрин, бързайки да пристигне преди всички останали. Един бърз поглед наоколо го увери, че на етажа нямаше жива душа. Той се устреми право към кабинета на Пейтън и запъхтяното търсене потвърди най-големите му страхове. Обувките ги нямаше.

Тази сутрин той не беше получил никакви смъртни заплахи, затова или токчето беше издържало целия път от офиса до дома снощи, или тя просто се беше прибрала с обувките за йога.

Добре. Няма проблем. Той щеше да изчака Пейтън да дойде. Не че Джей Ди имаше някаква представа какво щеше да й каже, когато я видеше.

— Здравей, Пейтън, благодаря за извинението, беше много мило. Ти видя ли, че в стаята за почивка има кексчета? О, между другото, снощи срязах едното токче на обувките ти и го залепих с надеждата да се счупи в съда и ти да станеш за смях, като някаква пияна еднокрака проститутка. Приятен ден.

Някак си му се струваше, че подобно признание нямаше да се приеме добре. Тъй като не му дойде наум нищо друго, Джей Ди реши, че щеше да импровизира. Отдаваше му се да мисли в движение. Затова остана да чака в кабинета си. Той вдигаше глава от бюрото си всеки път, когато някой влизаше в коридора, очаквайки да види Пейтън всеки момент.

Когато стана 8 часа, а след това 8:30, Джей Ди започна да се тревожи. В 9:00 часа той беше обзет от истинска паника, представяйки си най-лошия сценарий. Ами ако Пейтън беше обула обувките, преди да тръгне за кантората и токчето беше подало, а тя беше паднала и си беше счупила глезена? Дали не трябваше да тръгне да я търси по обичайния й маршрут до кантората? Чакай — тя ползваше наземната железница. Ами ако се беше спънала на качване, беше си изкълчила, осакатила или откъснала нещо и сега лежеше заклещена в някоя от мотрисите, викаше за помощ и не можеше да се измъкне от влакчето?

Джей Ди реши да се отбие при секретарката на Пейтън. Може би тя беше чула нещо.

Той се доближи до бюрото на Ирма, която усърдно набираше нещо на компютъра. Той съвсем небрежно се облегна на работния плот, като се стараеше да изглежда колкото е възможно по-незаинтересуван.

— Добре утро, Ирма, о, каква красива брошка — това чайка ли е? Времето навън е чудесно, нали? Хей, случайно да си чувала Пейтън тази сутрин?

Ирма спря да пише за момент, изгледа Джей Ди от главата до петите, след което се върна към работата си.

— Това е кенгуру, а не чайка. Всъщност сутринта беше доста облачно, и да, тя ми е оставила съобщение, тази сутрин е отишла направо в съда.

Право в съда?

Подяво…

Полагайки усилия да запази равнодушната си фасада, Джей Ди попипа лениво листата на растението върху бюрото на Ирма.

— Аха, а дали случайно Пейтън ти е казала как е облечена тази сутрин? — Той изтупа едно въображаемо влакънце от сакото си. — По-специално, дали не ти е казала нещо за… обувките си?

Ирма спря да пише и го изгледа проницателно.

Джей Ди осъзна, че веднага трябваше да даде някакво обяснение.

— Просто исках да се уверя, че тя, така де, че е подбрала правилно аксесоарите си.

Ирма скръсти учтиво ръце.

— Господин Джеймисън. Не знам накъде биете, но аз нямам време за това. Ако имате въпроси във връзка с тоалета на Пейтън тази сутрин, предлагам да се разходите до съдебната палата и да проверите лично. Тя е в съдебната зала на съдия Джендълмън.

Джей Ди кимна. Да, да, добре, благодаря. Приятно отношение, между другото. Каквато шефката, такава и секретарката.

Но като истински джентълмен, Джей Ди се усмихна и благодари на Ирма за информацията. После се отби до бюрото на своята секретарка и й каза, че трябва да свърши една работа.

След това излезе забързано от кантората и се отправи директно, в съда.

Когато Джей Ди влезе в съдебната зала на съдия Джендълмън, заседанието вече беше започнало.

Той тихо затвори вратата зад себе си и се шмугна на последния ред, така че присъствието му да остане незабелязано, докато не решеше какво щеше да каже на Пейтън.

Джей Ди седна. Опитваше се да се намести по-удобно на твърдата дървена скамейка, а очите му незабавно бяха привлечени към случващото се в предната част на залата. Пейтън стоеше пред свидетелската банка, което означаваше, че водеше директен или кръстосан разпит. Той се облегна и се приготви да се наслади на шоуто, възползвайки се от тази идеална възможност да наблюдава врага в неговия обич… По дяволите! Дали бе възможно някой да бъде така любезен да му обясни защо тази огромна снимка на пенис стоеше отпред, в средата на съдебната зала?

Джей Ди се огледа тревожно. Що за право практикуваше тук Пейтън? Всички останали в съдебната зала обаче възприемаха експоната със завидна невъзмутимост.

Вече заинтригуван от този спектакъл с претенция за съдебен процес, той насочи вниманието си отново към Пейтън. Спомняйки си причината за присъствието си тук, той проточи врат, за да вижда по-добре. Видя как Пейтън се насочи към другата страна на подиума и, по дяволите. Тя беше обута с въпросните обувки.

Джей Ди огледа лявата обувка с присвити очи — токчето, върху което беше нанесъл няколко, да ги наречем „специални модификации“. Токчето явно удържаше положението, макар че никой не можеше да каже колко дълго щеше да издържи. С всяка крачка на Пейтън, той затаяваше дъх, очаквайки да я види как залита. Той трябваше да я дръпне настрани през почивката и да я предупреди. Само дано лепилото да издържеше дотогава.

Тъй като не можеше да направи нищо друго, освен да седи на скамейката и да чака, Джей Ди се развличаше, като наблюдаваше стратегията, която Пейтън прилагаше към разпита на свидетелката. След броени секунди той вече можеше да каже, че жената зад банката беше от вражеската страна.

— Не съм сигурна, че разбирам позицията ви, госпожице Кемпъл — каза Пейтън. — Може би вие ще ми помогнете да разбера как според вас компанията е погазила правата ви?

Джей Ди проследи как Пейтън застана между съдебните заседатели и свидетелката, типичен трик на пледиращите адвокати, за да привлекат вниманието на заседателите по време на кръстосания разпит.

— Както вече установихме, вие сте докладвали инцидента с вашия бивш шеф на 14-и юни миналата година, нали така? — попита Пейтън.

— Точно така — отговори госпожица Кемпъл.

— И директорката на отдел „Човешки ресурси“ е реагирала на вашето оплакване още в същия ден, нали?

— Да.

— В смисъл че компанията незабавно е уволнила вашия бивш шеф, още същия ден, нали?

Свидетелката кимна.

— Точно така.

— И в действителност, едва вчера, по време на процеса, вие го видяхте за първи път след онзи инцидент в колата му, нали така?

Свидетелката отново кимна.

— Да.

— Следователно е справедливо да кажем, госпожице Кемпъл, че след въпросната случка вие повече никога не сте имали проблеми с вашия бивш ръководител?

Свидетелката отговори явно неохотно на този въпрос.

— Предполагам, че е справедливо — съгласи се накрая тя.

Видимо доволна от този отговор, Пейтън се насочи към банката на адвоката на защитата. Вече увлечен от показанията, Джей Ди за първи път забеляза там един младши юрист от тяхната кантора — как му беше името, Брандън, Брендън, нещо такова. Вероятно би могъл да пусне на Брандън или Брендън бележка, с молба да я предаде на Пейтън.

Очите на Джей Ди бяха привлечени отново към Пейтън, която се облегна небрежно на банката, без да сваля очи от свидетелката.

— Госпожице Кемпъл, правилно ли разбирам, че след уволнението на вашия пряк ръководител, директорката на отдел „Човешки ресурси“ е дошла във вашия офис и е провела целодневен опреснителен семинар на тема „Как да не допускаме сексуален тормоз“, който е бил задължителен за всички служители.

Тук свидетелката се опита да шикалкави.

— Не съм сигурна, че беше целодневен…

— Така ли, колко часа продължи семинарът? — попита Пейтън.

Госпожица Кемпъл се замисли за момент.

— Мисля, че беше около седем или осем часа.

— Вие не бихте ли описали продължителността от седем или осем часа като цял работен ден?

— Мисля, че да.

След това признание, Пейтън вдигна ръце.

— И така? Защо сме тук, госпожице Кемпъл?

Свидетелката я изгледа объркано.

— Моля?

— Откровено казано, вие съдите компанията за компенсация на стойност два милиона долара. Къде според вас е сгрешила компанията в разглеждането на вашето оплакване за сексуален тормоз?

Джей Ди наблюдаваше техниката на Пейтън. Защото те двамата работеха в един отдел от осем години и той беше слушал много за съдебните й победи. Но сега за първи път имаше възможност да я наблюдава в действие. Тя беше добра. Джей Ди веднага забеляза колко спокойно и уверено се държеше тя в съдебната зала. При това, с безупречен професионализъм. Виждаше се, че съдебните заседатели я харесваха и най-важното, вярваха й — съдейки по вниманието, с което я слушаха и как някои от тях дори кимаха одобрително на въпросите й.

— Ами, аз смятам, че компанията можеше да подходи различно към някои неща… — започна да се оправдава свидетелката.

— Кои например? — попита Пейтън. — Вие сигурно не оспорвате, че компанията е разрешила проблема своевременно, нали?

Докато задаваше този въпрос, тя скръсти ръце пред гърдите си и се облегна леко на банката, прехвърляйки цялата си тежест на един крак, левия крак.

Джей Ди затаи дъх. О, не.

— Предполагам, че разрешиха въпроса достатъчно бързо — съгласи се свидетелката.

— И сигурно ще се съгласите, че са разрешили проблема ефективно, нали, като се има предвид, че вие повече никога не сте видели вашия бивш началник, още по-малко той да ви е създавал проблеми?

Все така подпряна на банката, Пейтън кръстоса десния си глезен върху левия, така че сега цялата й тежест падаше върху токчето на лявата обувка.

Джей Ди трепна. По дяволите, не, това щеше да завърши лошо. Той не можеше да гледа. Но все пак се налагаше. Дали да направи нещо? Може би можеше?

Но точно в този момент Пейтън седна върху банката, премествайки тежестта си от обувката, а свидетелката отговори.

— Да, сигурно може да се каже, че компанията реагира достатъчно ефективно на тормоза от страна на моя началник.

Джей Ди издиша с облекчение. За малко. Но той наистина трябваше да напише бележка на Брандън или Брендън, докато все още имаше шанс. Той се огледа в залата. Няколко закъснели слушатели се бяха настанили в края на неговия ред. Джей Ди трябваше да се промъкне покрай тях, за да стигне до пътеката.

Междувременно Пейтън седна на масата, грациозно кръстоса крака и продължи разпита.

— А когато директорката на отдел „Човешки ресурси“ е разговаряла с вас една седмица след инцидента, вие сте й казали, че сте доволна от начина, по който компанията е откликнала на вашата жалба, нали? — попита тя.

— Не, не мисля, че казах това — бързо отговори госпожица Кемпъл.

Пейтън явно се изненада от този отговор, но запази самообладание.

— Така ли? Спомняте ли си, когато разговаряхме по-рано, докато вие давахте показания под клетва, госпожице Кемпъл, и казахте…

Джей Ди видя как Пейтън прехвърли папките върху банката и намери бързо протокола от клетвените показания. Тя взе листовете.

— Ето, госпожице Кемпъл, позволете да ви прочета част от вашите… — И преди Джей Ди да осъзнае какво става, Пейтън скочи лекичко от банката, за да се приближи до мястото на свидетелката и когато стъпи на два крака, се чу шумно *пук*, което отекна в цялата зала. Тя изведнъж размаха ръце, изгубила равновесие, и политна с главата напред към банките на съдебните заседатели.

Всички присъстващи в съдебната зала ахнаха, а Джей Ди скочи ужасен на крака.

О, боже мой!

Всички бяха наскачали на крака, слисани, наблюдавайки как Пейтън бързо се надигна от пода, клатушкайки се и куцукайки покрай заседателите, които седяха зад банката със зяпнали усти. Успя да се задържи на крака, малко развълнувана и изчервена, но овладяна. Приглади полата си с ръце и каза:

— Моля да ме извините. — Пейтън се усмихна спокойно на заседателите, възвръщайки самообладанието си. — И така, докъде бях стигнала…

Тя потърси протоколите, които беше изпуснала, обърна се и цялата аудитория в залата нададе приглушен писък.

Незнайно за Пейтън, при падането полата й — една от онези проклети тесни поли, които тя толкова много харесваше — се беше сцепила по шева и сега зееше разпрана, и мили боже, тя носеше прашки и две мънички бели бузки надзъртаха през разпрания тегел.

Челюстта на Джей Ди едва не се удари в пода.

О, боже, това беше ужасно, ужасно — е, всъщност не беше чак толкова ужасно за него, тя имаше наистина страхотен задник, — но за нея това беше истинска катастрофа. Пейтън чу врявата сред слушателите зад нея, затова се обърна.

Задните й части се обърнаха към съдията и съдебните заседатели.

Устите на заседателите зяпнаха и неколцина промърмориха нещо несвързано. Всички ахнаха, когато Пейтън закуцука из залата с две обувки на различна височина, недоумяваща за източника на суматохата.

На банката на защитата Брандън или Брендън прошепна плахо нещо на Пейтън. Джей Ди не можа да го чуе и очевидно Пейтън също не го чу, защото тя се наведе към колегата си, за да го чуе по-добре, вирвайки на показ бялото си дупе, а в заседателната зала избухна дива врява, а Джей Ди се запромъква покрай хората на неговия ред. Все някак трябваше да сложи край на това.

Но Пейтън накрая чу думите на колегата си.

Тя се изправи, ръцете й се устремиха към полата и тя напипа разпрания шев. Пейтън реагира светкавично. Разкопча сакото си и бързо го завърза около кръста си — край на представлението — и

Джей Ди чу разочаровани възгласи, докато съдията най-накрая овладя положението, като удари с чукчето и поиска ред в залата.

Хаосът се уталожи така както беше изригнал. Хората насядаха по местата си, врявата утихна и Джей Ди побърза да седне и да се скрие, тъй като сега определено не беше моментът Пейтън да го види.

В съдебната зала се възцари тишина и всички погледи се приковаха върху Пейтън. Всички очакваха да видят какво щеше да направи тя, как щеше да реагира.

Тя притихна за момент. После се обърна и застана с лице към съдебните заседатели.

— Вдигнете ръка, ако не сте подозирали, че ще видите толкова много голота само за една седмица като съдебни заседатели.

Дванайсет ръце се изстреляха във въздуха.

И колкото да не беше за вярване, Пейтън се разсмя.

Заседателите също се разсмяха. Съдията също вдигна ръка. След което цялата съдебна зала избухна в смях и хората започнаха да ръкопляскат.

Пейтън също признателно вдигна ръка.

— Благодаря, благодаря. Тук съм цялата седмица.

И в този момент, докато Джей Ди седеше на скамейката, заобиколен от всички страни от смеещи се и ръкопляскащи хора, и наблюдаваше как Пейтън се усмихваше, сконфузена, но непобедена, нещо се случи.

Нещо се промени.

Той не познаваше нито един човек, който би овладял такава абсурдна ситуация толкова добре. Може би Джей Ди не беше забелязвал досега, но Пейтън всъщност беше… забавна. Или може би го знаеше, вече и той не беше сигурен. Но определено знаеше, че той се беше побъркал заради едно глупаво петно от кафе върху сакото си, докато само преди малко Пейтън почти беше паднала по очи в скута на дванайсет съдебни заседатели и след това им беше устроила безплатно пийпшоу, но все пак беше успяла да запази хладнокръвие и самообладание.

Изведнъж Джей Ди установи, че гледаше Пейтън с известно възхищение.

Той се засмя и се присъедини към останалите присъстващи хора и за момент забрави ролята, която бе изиграл в целия този погром,

докато в този момент тя не погледна обувката си.

О-хо.

Джей Ди видя как Пейтън взе обувката си и явно забеляза чистия, прецизен срез, където се беше счупило токчето, както и остатъците от лепило. Тя прокара пръст по отчупеното токче, изучавайки го внимателно и в този момент Джей Ди осъзна, че тя се беше досетила.

Случайно го споходи мисълта, че престъпникът винаги се връща на местопрестъплението. Не бяха ли заловили точно така един сериен убиец? И когато Пейтън вдигна поглед от счупеното токче, огледа съдебната зала и видя Джей Ди да седи сред слушателите, в очите й се четеше именно заплаха за убийство.

Когато погледите им се срещнаха, Джей Ди си помисли, че никога не беше виждал такъв хлад в тъмносините й очи. И разбра нещо със сигурност.

С него беше свършено.

Пейтън излезе като фурия през вратите на съдебната палата — с все още завързано на кръста сако — и Джей Ди, който я следваше по петите.

— Стига, Пейтън, не исках да стане така! — извика след нея той. — Честна дума, кой би планирал подобно нещо!

Една част от нея искаше никога да не се беше връщала в съда. Нещо повече, една част от нея копнееше земята да се беше разтворила и да я беше погълнала, толкова голяма беше покрусата й.

Съдията беше обявил един час почивка, така че, както деликатно се беше изразил той, „всички, които искаха да оправят одеждите си, да могат да го направят“. Пейтън сега бързаше да се върне в кантората, да се преоблече в резервния си костюм, след което да изтича до най-близкия универсален магазин, за да си купи нови обувки.

На всичкото отгоре, негодникът — друга дума не беше необходима, отсега нататък мъжът, известен по-рано като Джей Ди, щеше да се нарича просто Негодникът, Мръсникът или Лайнярът — беше съсипал най-хубавите й обувки. Но това не беше най-лошото.

Задникът й беше лъснал в открито съдебно заседание.

Задникът й беше лъснал в *открито съдебно заседание*.

Пейтън куцукаше по тротоара със счупеното токче на лявата обувка, куцукаше покрай невинни пешеходци с прекрасно, нормално протичащ ден, хора, които вероятно не бяха си показвали задните части на открито съдебно заседание, и роптаеше на глас за най-ужасните последици от инцидента.

— Как можах да обуя прашки точно днес? — съскаше ядосано тя. Идеше й да се халоса по главата заради това решение.

Лайнярът изведнъж се озова рамо до рамо с нея. И се ухили.

— Ами, всъщност, според мен жените трябва да носят прашки всеки д… — Той не довърши, виждайки изражението й. — Но както разбирам, ти сега не си в състояние да обсъждаш този въпрос.

Това вече беше непоносимо. Пейтън се нахвърли върху Джей Ди.

— О, ти смяташ, че това е смешно? Моля те, позволи ми да те извадя от това заблуждение.

— Пейтън…

— Недей. Не смей да ме наричаш „Пейтън“, не си губи времето с извинения или обяснения — не ми пука.

Тя изгледа Джей Ди право в очите.

— Щом искаш да играеш по този начин, Джеймисън, аз съм съгласна. Сега ръкавицата е хвърлена. Аз ще се превърна в кучката, за която винаги си ме смятал.

Пейтън видя, че коментарът й сепна Джей Ди и изтри усмивката от лицето му, която тя изтълкува като подигравателна. И тя забеляза как нещо проблесна за момент в очите му, може би беше гняв, може би нещо друго — точно в този момент това изобщо не я интересуваше. Точно в този момент, докато стоеше на тротоара, изправена срещу Джей Ди в нейната разпрана пола, счупено токче и с гол задник, едва прикрит от вързаното около кръста сако, тя се интересуваше единствено от достойнството да изрече последната дума.

Затова, виждайки, че поне за момент го беше оставила без думи, Пейтън се възползва от възможността, обърна се и се отдалечи.

13

— Не може да е било чак толкова лошо.

Свита на кравай на дивана, Пейтън изгледа Чейс над кутията с оризови спагети и скариди, която държеше в едната си ръка. Тя преглътна, след това размаха бамбуковите пръчици за повече убедителност.

— О, не, повярвай ми, беше точно толкова лошо.

Чейс й се беше обадил по-рано същия ден, докато тя все още беше в кантората. Въпреки че остатъкът от заседанието беше преминало гладко — след почивката тя беше успяла да възобнови кръстосания разпит на ищцата. Пейтън беше толкова засрамена, че представи инцидента просто като „лош ден в съда“.

Един час по-късно, Чейс я изненада в дома й с торба с азиатски специалитети. За да я разведри, както бе казал той. Тъй като не знаел какво предпочита, той беше донесъл различни неща. Трогната от жеста, Пейтън реши, че все пак можеше да му предложи сбитата версия на случилото се тази сутрин. Тя оцени учтивостта му да прикрие смеха си с покашляне и да го отдаде на пикантността на храната.

— Но ти си овладяла положението и съдебните заседатели ще запомнят именно това — увери я Чейс. Изтегнат удобно на канапето срещу нея, той остави картонената кутия върху масичката и се наведе напред.

— Наистина съжалявам, че не бях там. Струва ми се, че гледката щеше да ми хареса — подхвърли той с момчешка усмивка. След това се доближи и я целуна.

Както Пейтън се изрази пред Лейни на другия ден, тя намираше компанията на Чейс толкова… успокояваща. За нея това беше приятна промяна — определени ситуации в службата и определени неназовани персони по-специално, я изкарваха от релсите. Но с Чейс, всичко течеше плавно и естествено. В момент, когато всичко в живота на

Пейтън изглеждаше все по-несигурно и неуправляемо, близостта с Чейс беше непринудена. Той беше непринуден.

Не в този смисъл.

Тя не знаеше това.

Засега.

След като се целуваха една-две минути, Чейс се отдръпна и изгледа сериозно Пейтън.

— Бих искал да поговорим за нещо. Мисля, че може би е време да изведем нашата връзка на следващото ниво.

Пейтън вдигна вежди.

— О, така ли? И какво е следващото ниво…?

— Среща през уикенда.

— Ах, среща през уикенда. — Пейтън поклати закачливо глава. — Не знам, това е голяма крачка. Ти спрял ли си се на някакъв конкретен уикенд?

— Всъщност, аз си мислех за този уикенд — каза Чейс.

— Еха. Не знам. Този уикенд, чакай да видя… — Пейтън се престори на дълбоко замислена. — Смятах да се посветя на прането, но сигурно, ако пренаредя програмата си…

— Добре. — Тя му намигна и се усмихна. Чейс престорено въздъхна с облекчение.

— Само като си представя, че за малко да загубя схватката с прането. Егото ми никога нямаше да се възстанови от удара.

— Хей, тук не говорим за обикновено пране — възкликна Пейтън.

— Щях да пера чаршафите. Може би дори една-две хавлиени кърпи. Ако това не е твоята представа за среднощен купон в петък, не знам тогава каква е.

Чейс се разсмя.

— Е, след като вече знам, че съм класиран преди чаршафите, се чувствам много по-добре.

Пейтън се усмихна, след това се вгледа в него със сериозно изражение. Имаше нещо, което искаше да му каже.

— Нали разбираш, че всичко това е заради периода, през който преминавам в службата? Потънала съм в работа по това дело, а в края на месеца ще съобщят имената на новите съдружници.

Пейтън вече беше разказала на Чейс за свирепата конкуренция за мястото на съдружник, макар че не се беше впускала в подробности. Чейс кимна и взе ръката й в своята, преплитайки пръсти в нейните.

— Просто се пошегувах. Знам колко си заета в момента.

Пейтън се вгледа в топлите му кафяви очи. Да, това беше всичко, каза си тя, просто беше затънала в работа. Нищо друго.

Преди някаква друга мисъл да се промъкне в ума й, тя се пресегна и нежно придърпа Чейс, за да го целуне.

Един час по-късно, двамата си пожелаха лека нощ. Пейтън затвори вратата зад Чейс. После се облегна на вратата, замислена.

Ах, този Чейс. Такъв свестен мъж. Тя нямаше търпение да го види отново.

Пейтън въздъхна умиротворена.

След което се върна енергично в хола.

Чакаше я работа. Чакаха я кроежи и планове. Бяха изминали най-малко осем часа и тя все още не беше измислила как подобаващо да отвърне за злото, взело образа на Джей Ди. Тя имаше нужда от план. Бързо.

Той беше решил да я направи за смях. Частно казано, дори беше успял в това начинание. Но следващият ход щеше да бъде неин.

Да видим, какъв по-голям резил би могла да измисли, за да засенчи позорното си падане по гол задник в съдебната зала…

Пейтън сновеше из апартамента, раздигаше съдовете след вечерята с Чейс, потънала в размисъл. Тя трябваше да измисли нещо жестоко. Да стреля право в целта. Шах и мат. Ходът, който щеше да й осигури мястото на съдружник веднъж завинаги. Тогава Пейтън щеше да приключи и с Джей Ди завинаги. Повече нямаше да трябва да се доказва, нямаше да я побиват досадни тръпки всеки път, когато го видеше в кантората, повече нямаше да има стрес, нямаше да има схватки в библиотеката. И определено повече нямаше да има страстни синеоки погледи, в които се четеше неудържимо желание да я целуне.

Пейтън нямаше представа, откъде й щукна последната мисъл.

Явно от системното недоспиване. Като височинната болест, която я поразяваше неочаквано и в най-неподходящия момент.

Пейтън се приготви бързо за лягане и се шмугна в леглото. Когато изключи осветлението, тя не мислеше за Джей Ди.

Ако не се броят кроежите за отмъщение, разбира се.

14

Ако, както обичаше да казва Лекс Кендъл, всички жени бяха посестрими по съдба, то Госпожа Справедливост не правеше изключение. И наистина беше благосклонна към Пейтън.

Минаха само два дни, преди тя да се натъкне на своя голям шанс.

Най-хубавото беше, че дори не й се наложи да прави нещо. Възможността сама я споходи. Пейтън я прие като знак, че Съдбата — която също беше жена — беше на нейна страна.

Пейтън се върна в кантората рано този следобед. Една от свидетелките на ищцата беше възпрепятствана вследствие на някакъв домашен инцидент и се наложи да отложат снемането на нейните показания за следващия ден. Тъй като в съда нямаше други свидетели и нямаше как да ги повикат с толкова кратко предизвестие, съдията отложи делото за следващата сутрин.

Пейтън се беше настанила на бюрото си и преглеждаше имейла си, намирайки над двайсет съобщения, маркирани като спешни (някои хора проявяваха прекомерна волност в използването на малкия червен възклицателен знак), когато забеляза Ирма, надвесена над бюрото на секретарката на Джей Ди. Двете жени бяха свели глави и си шушукаха увлечени.

Отначало Пейтън не им обърна внимание, а продължи да преглежда електронната си поща. Разбира се, тя не откри истински спешни съобщения, само ежедневните, типични панически атаки на клиентите. Но няколко минути по-късно, виждайки, че секретарките бяха все така потънали в своя разговор, тя се заинтригува. Особено след като Кати, секретарката на Джей Ди, тръгна нанякъде като обезумяла.

Пейтън повика Ирма, когато тя мина покрай кабинета й.

— Ей, Ирма!

Когато Ирма погледна към нея, Пейтън й направи знак да се отбие при нея.

— Какво става? — попита тя, щом Ирма затвори вратата. — Видях те над бюрото на Кати. Тя ми се видя притеснена за нещо.

Ирма се озърна през стъклените стени на кабинета, после се обърна отново към Пейтън.

— Не бива да казвам нищо, но Джей Ди е загазил.

Оох… това беше добре. Пейтън устоя на желанието да потрие злорадо ръце.

— В какъв смисъл? Разкажи ми — подкани тя Ирма, жадна да научи подробностите.

— Ами — започна Ирма — изглежда, че са го повикали в съда по спешно искане за издаване на някакво решение или постановление — така каза Кейти — май беше опорно заявление? Оспорвано заявление? Не мога да си спомня.

Пейтън махна нетърпеливо, подканяйки Ирма да продължи нататък.

— Няма значение. Едностранно заявление. И?

Ирма погледна Пейтън обидено, вече стигаше до същността.

— И съдията не го пуска да си тръгне. Иска да чуе пренията и да изслуша доводите на страните по това заявление веднага. Проблемът е, че Джей Ди има снемане на показания под клетва, които са насрочени за този следобед и което трябваше да започне примерно преди петнайсет минути. Другият адвокат и клиентът му са на горния етаж и заплашват да си тръгнат, ако снемането не започне веднага. Кати се опитва да ги успокои.

В този момент Пейтън и Ирма видяха Кейти да върви забързана към бюрото си. Тя не изглеждаше никак доволна.

— Ще отида да видя дали мога да помогна с нещо — каза Ирма.

Тя отиде до бюрото на Кейти. Пейтън видя през стъклото как секретарката на Джей Ди вдигна ръце, ръкомахайки разтревожено, после отново хукна нанякъде. Пейтън отново повика Ирма.

— Ирма! Ей!

Ирма се върна в кабинета на Пейтън.

— Какво ти става днес? Голяма напаст си.

Пейтън пропусна този коментар покрай ушите си.

— Какво каза Кейти? Положението не е добро. Лошо ли е? Колко лошо? Кажи ми.

— Слушай, можеш да попиташ направо Кати — заяви Ирма.

— Опитвам се да не бия на очи. Не питай. Просто ми разкажи какво става с Джей Ди.

— Кейти каза, че той е бесен. Явно се е обадил на другия адвокат от съда и се е опитал да обясни ситуацията, но другият си придава важност. И когато Кейти се качила горе да разговаря с него и клиента му, адвокатът казал, че е дошъл в Чикаго от Ню Йорк специално за снемането на показанията и ако не започнем веднага, той ще подаде заявление за санкции, изисквайки да му възстановим разходите за самолетен билет, хотелско настаняване и адвокатския хонорар.

Пейтън завъртя очи. Някои адвокати бяха такива задници. За късмет, този задник не беше неин проблем.

— Хм… това наистина е сериозно — каза съчувствено тя. — Но аз вярвам, че Джей Ди ще намери някакъв изход. Кой е старшият адвокат по случая? Този път ще трябва да се намеси и да замаже положението.

— Всъщност, делото е на Бен Гулд. Но той не е в града.

— Какъв срам. Кой е клиентът?

— „Кей Пи Ел Ем Кънсълтинг“.

— Оле ле.

Като прилежна адвокатка с амбицията да стане съдружничка, Пейтън ходеше на всички съвещания и знаеше, че „Кей Пи Ел Ем“ беше третият най-голям клиент на тяхната кантора. Бен никак нямаше да се зарадва да научи, че са оплескали именно тяхното дело.

— Джей Ди сигурно е отчаян — каза Ирма. — Помолил Кейти да провери дали някой друг опитен адвокат не би могъл да го замести и да снеме показанията.

Пейтън кимна. После се завъртя на стола си и се върна към изключително важната задача да проверява имейла си.

— Е, дано да успее.

Тя усети напрегнатия поглед на Ирма.

— Това явно означава, че ти нямаш възможност да помогнеш? — попита тя.

— О, не, макар че много бих искала. Но с това дело и всичко останало… — Пейтън махна драматично към купчината папки върху бюрото й, която всъщност нямаше никаква връзка с делото. — Просто не виждам как бих могла да намеря време. — Тя щракна с пръсти. — По дяволите.

Ирма кимна. Ако изпитваше подозрения, тя не се издаде.

— Добре, ще предам на Кейти. Макар че и без това не са ме молили да те питам. Джей Ди й казал да попита всички други, освен теб. Сигурно вече е знаел, че си много заета.

Не, той просто не иска да знам, че се е издънил тотално, помисли си със задоволство Пейтън. Но тя прехапа език и остави Ирма да излезе от кабинета й.

Когато остана сама, Пейтън за момент прецени ефекта на този крайно възхитителен и неочакван обрат на събитията.

Тя току-що беше спечелила.

Неявяването на снемане на свидетелски показания, рискът от санкции и покриването на разходите за адвокат от страна на един от най-големите клиенти на кантората — това не бяха похвални заслуги в очите на съдружниците. Може би Джей Ди не беше виновен, но… той губеше. От адвокатите, които искаха да станат съдружници, се очакваше да предотвратяват с магическа пръчка подобни неща, а ако не успееха.

Пейтън знаеше точно какво щеше да се случи. Ако днешното злощастно стечение на обстоятелствата прераснеше в голям гаф, Бен щеше да си измие ръцете с Джей Ди. Класически случай на адвокатското мото „спасявай си задника“.

И ако състезанието между нея и Джей беше толкова оспорвано, според Пейтън тази случка щеше да й осигури необходимата преднина. Залети с кафе костюми, лъснали бели гащи — тези неща бяха дребни закачки в сравнение с издънката пред третия най-голям клиент на фирмата.

И дори не й се беше наложило да си мръдне пръста.

Пейтън чу как Кейти молеше Ирма за помощ.

— Опитах с всички адвокати със седемгодишна практика и никой не може да снеме показанията — чу тя да казва Кейти. — Би ли позвънила на тези с по-малък стаж, докато аз изтичам горе и помоля адвоката да изчака още пет минути? Ако склониш някой, дай му бланката — ще я намериш върху бюрото ми.

Пейтън въздъхна.

Жалко.

Тя насочи вниманието си на въображаемите задачи, върху които работеше усърдно.

Горкият Джей Ди. Тя можеше да си го представи, задържан в съда, притиснат в ъгъла, притеснен, питайки се как бе възможно нещо такова да му се случи точно сега.

Добре. Той го заслужаваше.

Всъщност, сам си беше виновен. Очевидно се беше нагърбил с твърде много дела през последни седмици, в старанието си да се изтъкне. Така че кашата, в която беше затънал, не беше неин проблем. Освен това, той не искаше помощта й. *Попитай всички други, без Пейтън*, така беше казал той.

Добре. Страхотно. Това официално я освобождаваше от всякакво задължение.

Пейтън въздъхна отново.

Жалко.

По някаква причина, усещането губеше своята триумфалност с всеки миг.

Пейтън седеше на бюрото си и барабанеше с пръсти.

О, по дяволите! Без да знае защо, тя стана и излезе от кабинета си.

Пейтън почука на вратата на Тайлър.

Когато вдигна поглед от книжата си и я видя да стои там, Тайлър изглеждаше много учуден. Пейтън разбираше това. Тя можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато беше разговаряла с Тайлър. Най-добрият приятел на Джей Ди фактически беше забранена територия.

Колкото и да беше изненадан, Тайлър се усмихна добронамерено.

— Пейтън, здравей. С какво мога да ти помогна?

Хм. Всъщност той изглеждаше доста симпатичен, помисли си Пейтън. Жалко, че имаше толкова лош вкус за приятели. Тя се облегна на вратата. И подхвана направо.

— Сметнах, че би искал да знаеш, че Джей Ди е загазил. Задържали са го в съда и не може да се върне за снемането на някакви свидетелски показания, което трябва да се провежда сега.

Тя разгледа равнодушно върховете на пръстите си.

— Не че е моя работа, но снемането на показания е за едно много важно дело на „Кей Пи Ел Ем Кънсултинг“. Предполагам, че въпросът не е за пренебрегване. — Тя въздъхна угрижено и зачопли някаква

кожичка. — Сигурно ще го уволнят, ако не успее да намери колега, който да се срещне с техния адвокат до две-три минути. Не че това ме интересува. Просто видях заявлението върху бюрото на Кейти по Правило 30(б)(6)[1]. Както и да е.

Логично, като най-добрият приятел на Джей Ди, Тайлър се разтревожи силно от неочакваната новина.

— Ъм… добре. Ох. Чакай да помисля за миг. — Той стана от бюрото си, заобиколи го, след това се върна до стола. — Сигурно трябва да се обадя на Кати. Не, на Джей Ди. — Той погледна объркано Пейтън. — Трябва да се обадя на Джей Ди, нали? Да го попитам какво иска да направя?

— Не мисля, че има време за това — предупреди го Пейтън. — Кейти каза, че адвокатът вече е бесен и всеки момент може да си тръгне.

— Добре, аз ще ги задържа — реши Тайлър.

Пейтън въздъхна с голямо неудовлетворение. Нима трябваше да му диктува точка по точка какво да прави?

— Тайлър. Трябва да снемеш устните показания. Веднага. Той я изгледа безучастно, после кимна.

— Разбира се, да. Естествено. Ти нали каза, че е по Правило 30(б)(6)?

— Да.

Тайлър кимна отново, след това се разбърза и взе тома с Федералния граждански процесуален кодекс от библиотеката си.

— Я да видим… — Той запрелиства страниците. — Добре, ето го. Пейтън го зяпна, потресена.

— Мили боже, човече — ти никога ли не си снемал устни показания по Правило 30(б)(6)?

Тайлър спря да чете и я погледна.

— Уф, сега говориш точно като Джей Ди.

Пейтън се намръщи. Как ли пък не.

Виждайки изражението й, Тайлър побърза да отговори.

— Мисля, че може да съм присъствал на снемане на устни показания по този член като стажант. — Той я погледна въпросително. — Това не беше ли казусът, където назначаваш лице, което да свидетелства като представител на корпорацията?

Пейтън завъртя очи. Тези новаци на нищо ли не ги учеха в наши дни?

— Тайлър, това е сериозна работа — каза тя. — Снемането на показания по Правило 30(б)(6) си има тънкости. Свидетелите обикновено са много добре подготвени, защото всичко, каквото кажат, може да се използва срещу компанията.

Тайлър я погледна отново.

— Значи ти си го правила?

Пейтън изсумтя. Папата във Ватикана ли живееше?

— Ъъъ… да.

— Значи, ти можеш да снемеш показанията?

— И още как, но… — Тя изгледа многозначително Тайлър. Той й отвърна с невинния поглед на изгубен юрист само с шестгодишен стаж.

Пейтън заговори предпазливо.

— Ти си наясно със ситуацията между Джей Ди и мен, нали?

— Да, разбира се.

Значи знаеше какво искаше от нея, помисли си Пейтън. Тя продължи да гледа настойчиво Тайлър. Той не премигваше. След малко Пейтън заговори.

— Той не би го направил за мен.

Тайлър наклони глава, заинтригуван.

— Това ли е най-важното за теб?

Пейтън отметна косата си, решавайки да подмине въпроса.

— Добре — каза тя през стиснати зъби. — Ще го направя. И веднага вдигна показалец.

— Но ти ще ми помогнеш. Качи се горе и кажи на адвоката и клиента, че се извиняваме за закъснението, но вече всичко е изгладено и снемането на устни показания ще започне след пет минути.

Представи се и се постарай да научиш името на техния адвокат. След това се върни тук и потърси в правните системи на Мартин-дейл-Хубъл и Лексис Нексис, намери всички значими дела, които е водил, големи клиенти и така нататък. Аз няма да имам време да прегледам всичко, преди да започна да снемам показанията, но ще ти се обадя през първата почивка и ти ще ми нахвърляш най-важните факти. Става ли?

Тайлър кимна утвърдително.

— Разбрано.

След което Пейтън излезе от кабинета му и се отправи към долния етаж, за да разговаря със секретарката на Джей Ди.

— Кати, ще ми трябват всички папки на Джей Ди, които имат връзка с устните показания по делото — каза тя веднага щом стигна до бюрото на секретарката. — Ти знаеш ли дали той си е подготвил план за снемането на показания? Ако не можеш да намериш папките, бързо прегледай файловете в компютъра му.

С огромно облекчение Кати се изстреля от стола си.

— Да разбирам ли, че ти можеш да поемеш снемането на показанията? О, слава богу, Пейтън. Ще ти донеса книжата веднага. Да, Джей Ди има план за показанията и аз знам къде мога да намеря бланката…

Докато Кейти сновеше забързано, Пейтън тръгна към кабинета си. На минаване покрай бюрото на Ирма, секретарката й я изгледа с любопитство.

— Промяна в плана? — подхвърли тя. — Какво е станало с Тайлър.

— Никога не изпращай мъж да върши женската работа, Ирма.

Пейтън намигна на секретарката си, след което потъна в кабинета си, за да се подготви за схватката.

Снемането на показания мина общо взето доста добре. Пейтън приписа това на своите дяволски добри умения като адвокат.

И може би в съвсем малка степен на факта, че Джей Ди беше подготвил много подробен план за показанията, който съдържаше на практика всички въпроси, които трябваше да бъдат зададени.

Въпреки късното предизвестие, Пейтън изобщо не се затрудни да поеме нещата — освен плана, Джей Ди беше приготвил веществените доказателства и ги беше подредил в логична последователност. Вярно, на места трябваше да се правят някои незначителни отклонения от плана и уточнения в показанията. Но общо взето, Пейтън установи, че приготовленията и стратегията на Джей Ди бяха много подобни на нейните. Тя дори успя, въпреки първоначалното забавяне, да завърши снемането на показанията в 16:30, както Джей Ди явно беше обещал на

адвоката, така че той и свидетелят да могат да се качат на самолета за Ню Йорк в 18:00 часа.

— Благодаря ви за проявената услужливост, госпожице Кендъл — каза адвокатът, след като приключиха. Той беше станал доста по-дружелюбен, когато записването на показанията беше започнало и бяха донесли леки закуски и сладки.

— Няма проблем, господин Уърнър — каза Пейтън на сбогуване. — Джей Ди ще ви се обади, за да обсъдите графика за оставащите показания. Още веднъж искам да ви уверя, че той много съжалява за цялото това объркване този следобед. За съжаление, съдия Пиърсън го е поставил пред свършен факт.

Пейтън и Уърнър се подсмихнаха съчувствено. Тази стратегия неминуемо печелеше съюзници: адвокатите винаги можеха да намерят поне една обща тема, а именно несговорчивостта на съдиите.

Когато адвокатът и клиентът си тръгнаха, Пейтън се зае да прибира папките на Джей Ди, като внимаваше да ги подреди по същия начин, както ги беше намерила. Тя помоли съдебния стенограф да й изпрати копие от живия запис, така че веднага да може да го препрати на Джей Ди.

Накрая Пейтън седна и гордо вдигна крака на отсрещния стол. Днес беше свършила добра работа.

Тогава тя видя чинията със сладки, които бяха останали след срещата. Какво толкова? Определено си беше заслужила почерпката. Пейтън разгледа различните сладки и си избра една тъничка бисквитка с двойна шоколадова глазура. Взе бисквитката и понечи да я захапе.

— Какво си направила?

Стресната от гласа тя замръзна на място с отворена уста. И с бисквитка в ръката.

Тя се обърна и видя Джей Ди да стои на вратата.

— Много ли е лошо? — попита той с печално сериозен тон.

Пейтън отхапа от бисквитката. Задъвка бавно, без да бърза, после наклони глава.

— Всъщност е доста вкусно.

Джей Ди влезе в стаята. Тогава Пейтън забеляза колко изтощен изглеждаше. Което беше необичайно, защото Джей Ди Джеймисън никога не изглеждаше изтощен и изцеден. Косата му беше нетипично разрошена и той дишаше на пресекулки, сякаш беше тичал дотук.

Пейтън изпита съчувствие. Знаеше колко труден трябваше да е бил денят му — тя самата бе имала такива дни. За момент почти й дожаля за Джей Ди.

Жалко, че моментът не продължи дълго.

— Ах, пак стигаме до типичния сарказъм на Кендъл — каза Джей Ди. — Добре, давай по същество. Какво направи? Подмяташе неприлични изрази по време на записа? Преструваше се, че заекваш? Зададе на свидетеля един и същи въпрос петстотин пъти?

— Не — отговори Пейтън. Макар че си взе бележка наум за в бъдеще. Идеите не бяха никак лоши.

— Не, не, разбира се — процеди навъсено Джей Ди. — Ти никога не би направила нещо, с което да навредиш на собствената си репутация. Съсипала си ме по някакъв много по-хитър и подмолен начин.

Той се огледа наоколо. В гласа му се долавяха метални нотки.

— Къде са Уърнър и свидетелят? Тръгнаха ли? Приключила си бързо, а? Ами, не си прави илюзии, ще ги повикам отново. Искам да повторя снемането на показания и да сложа ред в кашата, която си забъркала.

Пейтън се изправи и подръпна сакото си.

— Съжалявам, Джей Ди, опасявам се, че ще трябва да се примириш с моята каша. Правило 30(в) от Федералния Гражданския процесуален кодекс гласи: разпитът на свидетели се провежда в съответствие със съдебната процедура. Което означава, че само един адвокат може да разпитва свидетеля. Не те ли научиха на това в Харвард? — Пейтън нарочно натърти върху последната дума.

— Да, научиха ме на това в Харвард — отговори сухо Джей Ди.

Той скръсти ръце пред гърдите си и я погледна отвисоко.

— Искам да видя протокола. Веднага.

Пейтън го изгледа унищожително. Значи това беше благодарността, която получаваше, задето му беше помогнала. Странно защо изобщо се учудваше.

— Няма проблем — каза тя. Взе куфарчето си и извади лаптопа си. Докато Джей Ди стоеше и я гледаше презрително с отбранително скръстени ръце, Пейтън отвори имейла си и намери транскрипцията, която съдебният стенограф току-що й беше изпратил. Веднага я препрати в електронната поща на Джей Ди.

— Готово — каза тя. Затвори лаптопа си и го пъхна в куфарчето. След това се изправи срещу него. — Достатъчно бързо ли беше?

В очите му за миг проблесна пламъче, той сякаш се сепна.

— Да — процеди той.

— Добре. — Пейтън прехвърли дръжката на куфарчето през рамо и се насочи към вратата. — Папките ти са тук. Подредих ги в същата последователност, в която ги беше оставил. И Уърнър иска да му се обадиш утре, за да обсъдите графика за оставащите свидетелски доказания. Приятно четене на протокола, Джей Ди.

С тези прощални думи, Пейтън излезе от конферентната зала. Беше бясна главно на себе си. Задето си беше помислила, че този разговор би могъл да бъде по-различен.

---

[1] В съответствие с Федералния Граждански процесуален кодекс, Правило 30(б)(6) позволява на страните да изискат снемане на устни свидетелски показания от организации, включително — корпорации (вместо да посочат конкретно отговорно лице, което да даде показания). В този случай ответната страна трябва да определи едно или повече лица, които да свидетелстват от нейно име. — Б.пр. ↑

15

Джей Ди натисна звънеца за втори път.

Когато тя пак не отговори, той провери отново адреса, който беше отворил на блекберито си. Според указателя на кантората, това беше точното място.

Осветлението на горния етаж в къщата беше включено, така че явно вътре имаше някого. Тогава през ума на Джей Ди премина същата мисъл, която го беше споходила след вечерята с Джаспър и екипа на „Гибсънс“, че може би тя не живее сама. Звънецът и пощенската кутия не даваха никакви улики в това отношение.

По-рано същия ден, когато Пейтън беше изхвръкнала от конферентната зала, Джей Ди веднага беше слязъл в кабинета си и беше изтеглил протокола на устните показания, който тя му беше изпратила. Беше зачел трескаво, очаквайки най-лошото. Докато четеше, той продължаваше да очаква на тръни най-лошото, динената кора, която тя му беше подложила, нещо. Всичко.

Но не откри нищо.

Нямаше мръсни номера. Освен ако не се брои номерът, който Пейтън му беше скроила, успявайки да снеме дяволски добри устни показания по член 30(б)(6) след около 30-секундно предизвестие. Сигурно имаше някои дреболии, няколко въпроса, в които Джей Ди би могъл да подходи малко по-различно или може би не, но все пак, единственото, което му идваше наум, беше възхищение.

И тъкмо когато си мислеше, че не би могъл да се изложи повече от това, му се обади Тайлър и му разказа историята с всички подробности.

И така, Джей Ди се озова тук, пред вратата на Пейтън.

Застанал безцелно пред козирката на входа, от нямане какво друго да прави, той се огледа, за да опознае квартала. На уличката имаше няколко къщи, включително тази, която вероятно беше на Пейтън. Малката улица с дървета от двете страни навяваше старомодно урбанистично усещане.

Харесваше му. Не можеше да се сравнява с неговия апартамент в небостъргач в центъра на Чикаго, с гледка към езерото, разбира се, но на такова място той би могъл да остави бентлито си паркирано на улицата.

А за Джей Ди това означаваше много.

Той натисна отново бутона на домофона. Третият път е на късмет, нали така казваха, което беше добре, защото предвид обстоятелствата, Джей Ди несъмнено имаше нужда от малко късмет.

— Ало?

Гласът — беше на Пейтън — прозвуча с шумно пукане през домофона, като в първия миг го стресна. Звучеше раздразнено. А той все още дори не бе заговорил.

Джей Ди се покашля и натисна бутона на интеркома.

— Ъ, Пейтън, здравей. Аз съм Джей Ди.

Мъртвешко мълчание, последвано от ново пукане.

— Съжалявам. Не ме интересува.

Колко сладко. Но Джей Ди прояви настойчивост. И отново натисна бутона.

— Искам да разговарям с теб.

Пукот.

— Някога да си чувал за телефон, задник такъв? Добре, той сигурно заслужаваше това.

Бутонът.

— Слушай, стоя тук от петнайсет минути. Защо се забави толкова дълго, преди да се обадиш?

Пукот.

Въздишка на раздразнение.

— Тъкмо се готвех да си взема душ.

Джей Ди вдигна вежди. Душ? Хм… звучеше добре. Чакай малко, не, глупости.

Похотлив Джей Ди.

Бутонът.

— Прочетох протокола от показанията.

Пукот.

— Браво.

Тя определено не му съдействаше. Но Джей Ди беше подготвен за това.

Звънецът.

— Пейтън — изрече Джей Ди с най-сериозния си тон. — Бих искал да ти кажа това лично. Моля те.

Мълчание. Той практически чуваше вътрешния й диалог.

После звънецът отново избръмча, отключвайки входната врата. Джей Ди успя да натисне бравата, преди Пейтън да е размислила и влезе.

Пейтън бързо огледа дневната и кухнята, за да се увери, че бяха в приличен вид. Не че това имаше някакво значение, защото (а) това беше Лайнярът и (б) той нямаше да се заседява. Домът й беше нейният свят храм, тоест 100 процента свободен от Джей Ди.

Тя отвори входната врата, възнамерявайки да го пресрещна на стълбите и да му отреже пътя. Обаче го намери да стои на прага. Замахът, с който Пейтън отвори вратата, го стресна. С едната ръка на рамката на вратата и другата на кръста, тя го изгледа свирепо.

— Казвай по-бързо, каквото имаш за казване. Имах дълъг ден.

Съвземайки се от моментната изненада, Джей Ди я огледа от главата до петите.

— Това е малко рязко. Може ли да вляза?

— Не.

— Супер. Благодаря.

Той мина покрай нея и влезе в апартамента.

Пейтън изсумтя. Добре. Очевидно нямаше избор. Тя затвори вратата и проследи любопитния му поглед, който обхождаше обстановката.

— Значи ето къде живееш — каза той някак замаяно, като мъж, попаднал в лагера на врага. — Приятно място. Имаш много простор и светлина. — Той се огледа. — Сама ли живееш?

Пейтън кимна.

— Да. Виж, каквото и да имаш да казваш…

— Би ли ми дала нещо за пиене? — прекъсна я той. — Чаша вода, например. Дойдох направо от работа.

Отначало Пейтън не каза нищо. Само го гледаше и се чудеше какво беше намислил.

— Устата ми е пресъхнала — добави той.

Стори й се, че зърна съвсем бегла усмивка на устните му. Дали се опитваше да се държи мило? Или може би просто печелеше време.

— Добре. — Пейтън въздъхна.

Неохотно се насочи към кухнята.

— Перие, ако имаш.

Пейтън му хвърли злобен поглед през рамо.

Джей Ди се засмя.

— Пошегувах се.

Определено се опитваше да се държи мило.

Както и да е.

Невъзмутима, Пейтън отиде да му налее чаша вода. Чувстваше се странно в негово присъствие в апартамента си. Чувстваше някаква… близост. Чувстваше се странно смутена. Развълнувана.

След като напълни една чаша с блудкава чешмяна вода, тя се върна в дневната. Стаята беше разделена от стена с вградена библиотека — едно от малкото неща от оригиналния интериор, които не беше променила, след като купи къщата — и завари Джей Ди да разглежда книгите й.

Когато той се наведе да прегледа долната лавица, Пейтън забеляза, че не носеше сако. Ръкавите на ризата му бяха навити под лактите, вратовръзката — разхлабена и косата му беше небрежно разрошена.

Значи така изглежда, когато се прибира вкъщи след работа, помисли си Пейтън. Улови се да се пита дали се прибираше вкъщи при някого.

Тя пропъди тази мисъл, доближи се до Джей Ди и тикна безцеремонно към него чашата с вода.

— Ето.

Ръката на Джей Ди се допря до нейната, докато той поемаше чашата.

— Благодаря.

Пейтън забеляза нещо в начина, по който той я гледаше. Години наред изражението му се беше движило в спектъра на самодоволството и високомерието, в смисъл: „Ти нямаш представа за какво говориш, глупава демократке“, до раздразнение, което сякаш казваше: „Бих те удушил, обаче нямам време да се нагърбя и с твоята работа“. Но

напоследък изражението му беше различно и тя се затрудняваше да го разтълкува.

— Защо си тук? — попита без заобикалки Пейтън.

След като разгледа скептично чашата с чешмяна вода, която му беше наляла, Джей Ди отпи, после се вглъби, сякаш обмисляше отговора си.

— Имам въпроси — каза накрая той.

— Въпроси? — попита учудено Пейтън. Каквото и да беше очаквала да каже Джей Ди, определено не беше това.

— За устните показания — поясни той.

— О! Ти си прочел протокола. Има ли нещо, което не разбираш?

— Да. — Джей Ди остави чашата върху съседната масичка. Той се изправи и я погледна отвисоко, напомняйки й за снажния си ръст. — Защо го направи.

Пейтън застана нащрек.

— Ти нали не мислиш сериозно, че бих опропастила снемане на устни показания? Ако оставим настрана моята репутация — наблегна тя върху думата, за да му припомни по-раншната обида, — никога не бих причинила такова нещо на наш клиент.

Джей Ди не се хвана на думите й.

— Не, това е ясно. Но разговарях с Тайлър. Той каза, че ти си се обърнала към него за снемането на показанията. Аз ти бях паднал в лапите. Ако ти не си беше помръднала пръста, с мен щеше да е свършено. Ти познаваш Бен, когато става дума за клиентите му, няма място за грешки. — Той замълча, за да си припомни първоначалния си въпрос. — Е? Защо ми помогна?

Пейтън вдигна длан.

— По-полека, приятел. Не съм го направила, за да ти помогна.

— Добре, приема се. Тогава защо?

Самата Пейтън беше мислила усърдно и продължително върху същия този въпрос, след като се беше прибрала у дома тази вечер. Затова тя каза на Джей Ди единствения логичен отговор, който беше измислила.

— Реших, че не искам служебна победа. Ако изборната комисия избере мен за съдружник — тоест, когато ме избере, — искам да знам, че е защото съм го заслужила, а не защото си отстранен на финала заради някакво глупаво стечение на обстоятелствата.

Отначало Джей Ди не каза нищо. После кимна.

— Звучи честно. — Той се поколеба, преди да продължи. — Е, независимо от мотивите ти, истинската причина да дойда тук тази вечер е защото аз… — Той пое рязко дъх, сякаш имаше нужда да събере всичките си сили. — Исках да ти благодаря. И да се извиня. Когато те намерих в конферентната зала след снемането на показанията, ти стоеше там с такава самодоволна физиономия, че аз, ами, май си представих най-лошото.

Той замълча.

— Това ли беше? — попита Пейтън, все още не напълно умилостивена от извинението.

— Хм, аз просто очаквах да кажеш нещо саркастично за задници и необосновани предположения.

Пейтън го изгледа невъзмутимо.

— Не съм толкова предвидима.

Тя забеляза, че той я наблюдаваше. Отново.

— Какво?

Джей Ди се засмя.

— Сега очаквам да направиш онова нещо с косата си. Отмятането.

Пейтън го срази с ядовит поглед. Бележка наум: *инвестирай във фиби*.

— Слушай, по отношение на извинението, твоето беше с половин уста — заяви тя. — Има ли нещо друго?

— Всъщност, не. — Джей Ди сви равнодушно рамене. — Хм, освен че си мислех… аз също не искам служебна победа. Затова бихме могли да обявим примирие.

— Примирие? — повтори Пейтън. — Това е много великодушно от твоя страна, като се има предвид, че следващият ход се пада на мен. И какво ще спечеля аз от това?

Джей Ди се доближи една крачка по-близо до нея.

— Ммм. Какво ще кажеш за удовлетворението, че си по-добрият човек от нас двамата?

Пейтън замълча, дълбоко заинтригувана.

— Ти би ли признал това?

В очите на Джей Ди проблесна весело пламъче. Той пристъпи още по-близо.

— В този контекст, госпожице Кендъл, да.

Пейтън обмисли условията на предложението му. Залогът не би могъл да е по-висок.

— Добре — съгласи се тя. — Примирие.

Пейтън трябваше да погледне нагоре, за да срещне погледа на Джей Ди, оказвайки се доста близо до него. *Олеле*, помисли си тя, *така се започна предишния път*. Тя почувства познатия адреналин и понечи да отстъпи назад, но упорството не й позволи да отстъпи пред Джей Ди Джеймисън.

— Предполагам, че сега съм ти длъжник. — Гласът на Джей Ди беше омекнал.

Пейтън поклати глава.

— Не, нищо не ми дължиш.

Той кимна отново.

— Прочетох протокола.

— Това вече го каза.

— Ти си удивителна, Пейтън — промълви дрезгаво Джей Ди.

По дяволите, това беше най-възбуждащото нещо, което Пейтън беше чувала някога.

Джей Ди я гледаше с престорено свенливо изражение, сякаш искаше да види какво щеше да направи тя. И от погледа му Пейтън осъзна, че някъде по пътя, играта между тях двамата се беше изменила. Всичко беше започнало с онази глупава караница в библиотеката. Или беше започнало преди това… Застанала там, потънала във фантастичните сини очи на Джей Ди, Пейтън изгуби ясна представа за случващото се. Той наистина имаше дълги мигли за мъж — преди не беше забелязвала тази подробност. Почти руси, като топлите златни кичури в кестенявата му коса. И като заговорихме за косата му, на Пейтън й харесваше как беше леко разрошена тази вечер. Изведнъж й се прииска да го сграбчи за дизайнерската вратовръзка и да го разроши както трябва в занимание, което сигурно щеше да бъде още по-удивително от снемането на устни показания този следобед.

Олеле! Пейтън наистина имаше нужда от секс.

Не с Джей Ди. Той беше прекалено голям мъжкар за нейния вкус. Сигурно беше контролиращ, доминиращ тип в леглото. Макар че вероятно имаше потенциал…

Ето че сега се беше изчервила.

Виждайки, че Пейтън не отстъпваше назад, Джей Ди повдигна вежди. Пейтън видя как ъгълчетата на устата му се извиха нагоре в усмивка, и ако не го познаваше толкова добре, тя щеше да се обзаложи, че той я предизвикваше да направи първата крачка. Нещо повече, Джей Ди искаше тя да направи първата крачка. А и Пейтън не трябваше да прави кой знае какво — ако тя наклонеше глава още мъничко, те щяха да се целунат.

Тя се зачуди дали Джей Ди носеше кондоми с понита.

— Трябва да тръгваш — заяви категорично Пейтън.

Джей Ди наклони глава, но не помръдна, затова в желанието си да го отпрати, Пейтън постави длан върху гърдите му, побутвайки го към вратата. Охо, той имаше много стегнати гърди за такова конте.

— Сега, трябва да си тръгнеш сега — каза тя, отвори входната врата и буквално го изтика в коридора.

Джей Ди се възпротиви.

— Хей! Чакай малко, има още нещо.

Пейтън се опита да затвори вратата, но Джей Ди я препречи с ръка.

— За бога, жено, ще ме оставиш ли да говоря?!

— Не. Ти каза, каквото имаше да кажеш. Извинението се приема, край на саботажите. И между другото, не мога да повярвам, че ти току-що ме нарече „жено“. По-лошо от това е само „бонбонче“.

— Обзалагам се, че много жени обичат да ги наричат „бонбонче“.

— Ако има такива, те със сигурност не живеят в този апартамент.

Джей Ди изглеждаше вън от себе си от яд.

— Знаеш ли какво? Забрави. Размислих, нямам нищо друго за казване. И сериозно, жено, мисля, че ти наистина си луда. Или може би просто на мен ми действаш по този начин! — Той завърши излиянието си с повишен тон, след това се обърна и хукна надолу по стълбите.

Пейтън затръшна вратата зад него. Добре, тя не искаше да чува нищо повече от Джей Ди и сега поне той беше напуснал апартамента й и между другото, той наистина трябваше да актуализира арсенала си от хапливи забележки и…

Някой почука припряно по вратата. После отново, по-силно.

Какво, да не би да беше измислил по-остроумен отговор? Пейтън отвори рязко вратата и…

— Недей. Не казвай. Нищо. — Джей Ди вдигна ръка предупредително.

Пейтън отвори уста.

Джей Ди я посочи и поклати глава с непоколебим поглед.

— Не.

Пейтън завъртя очи. Но не заговори.

— Това, което исках да ти кажа — започна внимателно той, — е, че ти грешиш.

Ето това беше голяма изненада. Пейтън го изгледа с ирония. Джей Ди продължи, вече по-спокойно, с овладян глас:

— Имам предвид онова, което си казала на Тайлър.

Погледът му срещна нейния и го задържа.

— Аз бих направил за теб същото, без изобщо да се замисля.

Пейтън го почувства.

За първи път от осем години, тя нямаше представа какво да каже на Джей Ди Джеймисън.

Той кимна лекичко.

— Просто исках да изясня тази част от протокола.

С тези думи Джей Ди се обърна и този път наистина си тръгна. Пейтън бавно затвори вратата за него. Тя устоя на порива да погледне през прозореца и да проследи как той излиза от сградата. Вместо това се зае да вдигне празната му чаша. Тя изми чашата в кухнята, бързайки да заличи останките от неговата визита.

Тя знаеше, че тази вечер нещо се беше променило и честно казано, искаше да игнорира този факт — или поне да се опита — и да върне нещата в нормалното им русло. Примирието беше едно нещо, но — боже опази — тя наистина се надяваше, че това не означаваше, че Джей Ди щеше да започне да се държи мило с нея или нещо такова. Сега приятелските отношения с него можеха да усложнят положението. А Пейтън определено нямаше нужда от усложнения точно сега.

Аз бих направил за теб същото, без изобщо да се замисля.

Тези думи не излизаха от ума на Пейтън. И тя се усмихна, въпреки всичко.

Не че това имаше някакво значение.

Наистина.

16

— За 80 долара на човек за брънч, в този омлет трябва да има диаманти.

Това беше петият коментар за омлета тази сутрин. Пейтън знаеше, че трябваше да поръча белгийските вафли. Но решена да се наслади на приятен ранен обяд, тя подмина забележката и посочи чинията на майка си.

— Как са пресните плодове и мюслито? — В ресторанта на Номи, с бюфет предлагащ над сто различни ястия, пресните плодове и мюслито бяха единствените две достойни за майка й предложения.

Лекс Кендъл беше в типичната си форма тази сутрин. И не позволяваше да я отклоняват от правия път.

— Опитваш се да смениш темата — отбеляза тя.

— Да, така е. — Пейтън отпи глътка мимоза[1]. С това темпо сигурно скоро щеше да й трябва още една, затова тя направи знак на келнера да й донесе още един коктейл.

Седнала от другата страна на застланата с трептяща от чистота бяла ленена покривка, Лекс поклати недоволно глава. Дългата й кестенява коса се спускаше на диви, непригладени къдрици върху ръкавите на флоралната памучна блуза. С избелелите си дънки и еко сабо, за направата, на което нито едно животно не бе понесло жестокости, тя беше някак твърде непретенциозно облечена за брънч в изискания ресторант на петзвездния парк хотел Хаят. Не че Пейтън би дръзнала да й го каже.

— Стига, сис — подкачи я Лекс, — много добре знаеш, че птицефермите се интересуват повече от финансовите икономии, отколкото да осигуряват хуманни условия на птиците, които са подложени на нехайно отношение и тормоз. Не разбирам как можеш да игнорираш това.

Пейтън устоя на желанието да захапе стръвта. Тя знаеше, че си го беше изпросила сама, водейки майка си тук. Но в града нямаше много вегетариански ресторанти, а тя вече беше водила майка си там

при предишните й гостувания, затова Пейтън искаше да опитат нещо различно, нещо по-изискано. Тя знаеше, че Лейни има право — ако станеше съдружник, трябваше да свикне да се движи в заможни кръгове и среди. Миналата година младши съдружниците в кантората бяха спечелили средно по един милион и сто хиляди долара годишно. Пейтън определено не одобряваше безразсъдното пилеене на пари — откровено казано, преди да постъпи в кантората, тя никога не бе имала пари, за да ги пръска, — но с нейната заплата тя можеше да си позволи да заведе майка си на един свестен обяд.

Вместо да започне да спори с майка си, Пейтън се усмихна дружелюбно.

— Може би, тъй като разполагаме с немного време, което да прекараме заедно този уикенд, можем да отложим дебата за достойнствата на веганската диета за друг път. Хайде да се насладим на храната, мамо? — Тя вдигна чашата си и посочи обстановката в ресторанта.

— Когато попитах колегите в кантората, всички казаха, че тук правят най-хубавия брънч в града за Деня на бащата.

Дори да изглеждаше странно на някои хора, Пейтън се гордееше, че празнува Деня на бащата с майка си. Това беше нещо, което те двете правеха всяка година, сами, продължавайки традицията дори след като Лекс и съпругът й се бяха преместили в Сан Франциско, когато Пейтън постъпи в колежа.

Пейтън на практика не помнеше баща си. Двамата с майка й се бяха разделили малко след нейното раждане и той беше идвал да я вижда от дъжд на вятър само до нейния втори рожден ден. И макар че незаинтересоваността на баща й я беше разстройвала години наред, Пейтън беше надживяла огорчението. Майка й рядко споменаваше Шейн. Пейтън дори не носеше неговата фамилия, тъй като двамата с майка й така и не се бяха оженили.

Явно обаче имаха нещо общо. Пейтън имаше очите на баща си. Поне така й казваше майка й.

В отговор на коментара за ресторанта, Лекс се огледа критично. По изрична молба на Пейтън, те бяха седнали до прозореца с изглед към Мичиган авеню. Тъй като почти нямаше други клиенти за маса за двама, молбата й беше удовлетворена.

— Вярно, мястото е хубаво. Ако човек си пада по брънчовете. — Тя изгледа проницателно дъщеря си. — Ти се вписваш добре тук.

Пейтън въздъхна.

— Мамо…

Лекс вдигна ръка.

— Това не е обвинение, сестро. Просто се оказах в един от онези „майчински“ моменти, когато се питам какво се е случило с малкото момиче, което обичаше да се облича в старите ми дрехи и да се маскира като циганка за Хелоуин. — Тя се усмихна с умиление. — Помниш ли? Ти го прави пет години подред.

Пейтън не намери смелост да каже на майка си, че причината да се маскира като „циганка“ беше, че още като дете тя знаеше, че те не можеха да си позволят да харчат пари за готови костюми.

— Сега изглеждаш като слязла от модно дефиле в Париж или нещо такова — продължи Лекс, сочейки тоалета на Пейтън.

Пейтън се разсмя.

— Това са просто дрехи за работа — каза тя. Беше облечена с тесен черен панталон, обувки на висок ток и фин пуловер с остро деколте. Денят беше необичайно хладен за юни дори по чикагските стандарти.

— Хм, във всеки друг случай бих казала, че твоите „дрехи за работа“ сигурно могат да изхранят десет от моите момичета за една седмица — каза Лекс, имайки предвид жените, които намираха временно убежище в кризисния център в Сан Франциско, където работеше тя. — Но тъй като имаме толкова малко време заедно — и в духа на този приятен брънч, разбира се, — ще прехапя езика си и ще кажа, че изглеждаш много стилна. Много елегантна, истинска адвокатка. — С тези думи Лекс чукна чашата с мимозата си в тази на Пейтън и отпи. — Наздраве!

Ако Пейтън някога се беше питала откъде е наследила сарказма си, сега знаеше отговора. Лекс отмести поглед от чашата си и кимна на мълчаливата Пейтън.

— Какво?

— Извинявай. Сега аз потънах в един от онези „дъщерни“ моменти и се питам кога точно съм се превърнала в майка си.

Лекс се усмихна.

— Ау, сис, това е най-милото нещо, което си ми казвала някога. Заради това няма да изтъкна, че твоята чанта е коствала живота поне на една крава.

Пейтън вдигна поглед към тавана. Тази жена беше изтърпяла осемнайсет часа родилни мъки, за да й даде живот, напомни си тя. Без упойка.

— Хайде да сменим темата — предложи Пейтън. Тя попита за Стивън и дъщерите му, които бяха на нейната възраст и живееха в Лос Анджелис със съпрузите си. Лекс й разказа за работата си в защитеното жилище, за събитие на жените, на които помагаше, и в рядък изблик на интерес зададе на Пейтън един-два въпроса за работата й в кантората. Пейтън отговори в общи линии, тъй като не видя смисъл да се впуска в подробности за съдружието, където все още нямаше сигурни новини.

— Вместо това тя разказа за делата си, дори успя да разсмее майка си, когато й разказа за двуметровата снимка на веществено доказателство „А“ по текущото дело.

— Двуметров пенис, а? Такъв досега не бях виждала. — Лекс хвърли лукав поглед към дъщеря си. — Макар че сигурно не съм ти разказвала за онзи мъж, с който се запознах в Уудсток…

Пейтън я спря с ръка.

— Не. Не си ми разказвала и няма да ми разкажеш. — Тя можеше да понесе „свободомислещата“ политика на майка си по всички въпроси, с изключение на секса.

Лекс се облегна назад разочарована.

— Уф, кога стана толкова целомъдрена?

Шокирана, Пейтън осъзна случилото се.

Тя се беше превърнала в Лейни.

— Не смятам, че се държа като превзета стара мома, само защото не искам да слушам за сексуалните лудории на майка ми в епохата на свободната любов — заяви тя.

— Добре, да поговорим за теб, тогава — не пропусна да я захапе Лекс. — Излизаш ли с някого?

Пейтън от два дни водеше вътрешен дебат дали да разкаже на майка си за Идеалния Чейс или не. Той отсъстваше от, града, гостуваше на родителите си в Бостън и когато се върнеше тази вечер,

имаше уговорка с приятелите си, така че нямаше опасност да се наложи да го запознава с майка си.

Което беше странно, защото Пейтън за първи път излизаше с мъж, когото дори майка й би харесала, но все още се колебаеше да й го представи. Сигурно просто защото не искаше да урочаса отношенията им.

— Всъщност, от няколко седмици се виждам с един мъж — каза Пейтън. — Ти би го харесала. — И когато се впусна да описва Чейс, тя за пореден път си помисли какъв прекрасен човек беше той. А тя — каквато беше логична и прагматична, — знаеше, че такъв мъж никоя жена не биваше да изпуска, колкото и напрегнат да беше животът й в този момент. Дори ако умът й беше зает с други неща.

Служебни, естествено.

На излизане от ресторанта Пейтън и майка й се спряха на гардероба. Необичайно хладното време беше предоставило на Лекс идеалната възможност да се впусне в поредната реч за политиката и икономиката на глобалните климатични промени. Цензурирани научни доклади; определено, правителството не полагаше достатъчно усилия; естествено, петролните магнати и индустриалците дърпаха конците на политиците; действително, планетата се носеше стремглаво към неизбежна катастрофа… Пейтън кимаше разсеяно, докато взимаше връхните им дрехи и даваше бакшиш на пиколото. В другата ръка тя държеше изящно опакована, но доста голяма кутия с храна, която майка й беше настояла да вземат за „неустроените“ хора (Лекс отказваше да използва думата „бездомни“), покрай които щяха да минат по пътя от хотела до центъра. Пейтън се бореше с обемистата кутия, докато се опитваше да намери другия ръкав на сакото си. Тя се протягаше назад, търсеше ръкава опипом, като продължаваше да проявява престорен интерес към излиянията на майка си, когато някой повдигна сакото и го намести внимателно върху раменете й.

— Благодарна за помощта.

Пейтън се обърна и неочаквано се озова лице в лице с Джей Ди.

Тя се изчерви. Без да знае защо.

— О, здравей.

— Здравей — усмихна се тя.

— Това си ти.

— Да, това съм аз.

Изведнъж Пейтън изпита потребност да се държи непринудено.

— Дойдохме на брънч — подхвърли лекомислено тя. — Казаха, че това било най-доброто място в града за Деня на бащата.

— Значи си тук с твоето семейство? — попита Джей Ди. Той изглеждаше заинтригуван.

Преди Пейтън да може да отговори, тя чу неособено деликатно покашляне зад гърба си. По дяволите! Майка й. Напълно беше забравила за нея.

Обичайно, Пейтън предпочиташе да проведе подготвителен разговор с хората, преди да ги запознае с майка си — какви теми на разговор да избягват, какви дрехи да не обличат, а ако случаят включваше храна, какво да не ядат. Мъжете, на които предстоеше да бъдат представени на майка й, се нуждаеха от допълнително няколкодневно обучение, преди да се изправят пред Лекс Кендъл. Въпреки това, малцина — дори нормалните, съвършено безобидни хора — успяваха да излязат невредими от срещата с майка й.

Зад гърба на Пейтън се разнесе второ, по-целенасочено покашляне.

Джей Ди и майка й не биваше да се срещат.

А ако се срещнеха, тя не искаше да бъде наоколо. Пейтън потърси с очи изхода. Дали беше прекалено късно да хукне към вратата?

Джей Ди посочи.

— Пейтън, мисля, че някой се опитва да привлече вниманието ти.

О, по дяволите. Пейтън се обърна и срещна яростния поглед на майка си. Никой не смееше да обръща гръб на Лекс Кендъл. Неохотно ги представи.

— Джей Ди, бих искала да те запозная с майка ми, Лекс Кендъл. Мамо, това е Джей Ди Джеймисън. Колеги сме в кантората.

Пейтън видя как Джей Ди се ръкува учтиво с майка й. Срещата между тях двамата беше странна. Тя се опита да мисли бързо — имаше ли някаква тема, нещо общо, което да ги обединява? Не успя да измисли нищо. Нищичко.

Лекс огледа внимателно Джей Ди, от главата до петите, подозрителна от самото начало. Пейтън знаеше, че майка й преценява наум елегантната кройка на панталона му, финото качество на тъмносивата му риза и вродения стил, с който носеше сакото си без вратовръзка.

— За мен е удоволствие да се запознаем, госпожо Кендъл — каза Джей Ди.

Пейтън трепна. Вече се беше издънил, при това на най-лесното. След като се беше омъжила за Стивън, Лекс Кендъл беше запазила моминското си име и не позволяваше да я наричат „госпожо“.

Джей Ди се усмихна на майка й, неподозиращ, че стъпва по плаващи пясъци.

— Надявам се, че вие и господин Кендъл сте харесали брънча.

О… не. Пейтън видя как в очите на майка й просветнаха искри.

— Е, Джей Ди, така ли? — заговори Лекс с глас, който можеше да бъде описан единствено като повелителен. — Ако се абстрахирам от отявлените ти патриархални предразсъдъци в предполагаемото задължително присъствие на мъж като глава на семейството, да, закусих добре, благодаря.

Пейтън завъртя очи с раздразнение.

— Той просто проявява учтивост, мамо. — Тя погледна извинително Джей Ди, очаквайки той да е ядосан, подразнен, обиден или отвратен. Но вместо това той изглеждаше развеселен.

— Грешката е моя, госпожице Кендъл — поправи се Джей Ди. — И ви благодаря. — Той стрелна закачливо с очи Пейтън. — Сега вече всичко е съвсем ясно.

Пейтън го изгледа злобно. Много смешно.

Тя се канеше да каже нещо, за да извлече себе си и майка си възможно най-бързо, преди тази среща на ръба на катастрофата да е прераснала в нещо още по-лошо, когато някакъв женски глас прозвуча иззад гърба на Джей Ди.

— Ако не смяташ да ни представиш на твоята приятелка, Джей Ди, може би баща ти и аз трябва да влезем вътре и да се настаним на масата.

Пейтън се обърна ококорена към Джей Ди. Е, това вече беше интересно.

— Ти имаш родители — отбеляза тя.

— Да, шокиращо, дори аз имам родители.

Пейтън се засмя. Тя беше забравила, че Джей Ди понякога умееше да бъде забавен. Ако човек харесваше сухия хумор.

— Не, имах предвид тук, с теб. — Любопитна, Пейтън надзърна зад рамото му и видя достолепна двойка малко над шейсетте да се приближава към тях.

Джей Ди ги представи.

— Пейтън, това са моите родители, Престън и Евълин Джеймисън. — Той махна към Пейтън и майка й. — Мамо, татко, това е Пейтън Кендъл и нейната майка, Лекс Кендъл. Пейтън е моя колежка, двамата работим в един отдел.

Бащата на Джей Ди пристъпи най-официално напред, за да се ръкува с Пейтън. Той беше висок, също като сина си, имаше прошарена коса и изглеждаше много достолепно в туиденото си спортно сако и очила с метални рамки.

— Значи вие също сте адвокат, госпожице Кендъл? — попита той.

— Да, съдия — каза тя, поемайки ръката му. — За мен е удоволствие да се запознаем. — Като представител на юридическата професия, за нея наистина беше чест да се запознае с Негова Чест Престън Ди Джеймисън от Седми районен апелативен съд. Съдия Джеймисън й кимна лекичко. Пейтън забеляза, че съдията имаше строго излъчване, съвършено различно от това на сина му. Тя би могла да опише Джей Ди с много думи — без да споменаваме, че повечето от тях нямаше да са особено ласкателни, — но „неприветлив“ не беше една от тях.

Пейтън се обърна към Евълин Джеймисън и първото нещо, което забеляза, бяха две блестящи сини очи, очите на Джей Ди.

Но стряскащата прилика на тези очи беше незабавно засенчена от второто нещо, което Пейтън забеляза в майката на Джей Ди: бежовото велурено манто, което имаше — мили боже! — самурена кожена яка. Пейтън й подаде ръка.

— Радвам се да се запознаем, госпожо Джеймисън. Бихте ли ме извинили за момент?

Тя се обърна към майка си и прошепна тихо.

— Ако пропуснеш мантото без коментар, ще се откажа от всички млечни продукти за една седмица.

Лекс я погледна със стопроцентово искрено майчинско уверение.

— Разбира се, сис, щом е толкова важно за теб. Нека да бъде месец. Лекс Кендъл в чист вид.

— Добре — промълви едва чуто Пейтън. — Само се дръж учтиво.

Лекс се подсмихна, оглеждайки крадешком семейство Джеймисън.

— Не се тревожи. Умея да се оправям с такива хора. Изглеждат точно като родителите на баща ти, когато се запознах с тях.

Пейтън премигна, шокирана. Баща й е имал пари? Досега тя не бе чувала нищо за това.

Но тя пропусна забележката и затаи дъх, наблюдавайки как майка й се представяше на родителите на Джей Ди. Лекс се държеше доста мило, но — както винаги — си оставаше Лекс.

— Красиво манто — каза тя на майката на Джей Ди. — И аз имам две такива вкъщи.

Евълин се усмихна любезно.

— О, едва ли — отговори тя, съумявайки да го изрече едновременно снизходително и благовъзпитано. — Това е на Кристиан Лакроа.

Пейтън едва не се изсмя на глас. Ах, Джей Ди имаше право. Изведнъж всичко се изясни. Тя чу един глас да й шепне на ухо.

— Не го казвай на глас, вече знам какво си мислиш.

Пейтън погледна през рамото си и видя Джей Ди да стои до нея.

— Мислиш си, че ме познаваш прекалено добре.

— Така е — прошепна той, така че родителите им да не го чуят.

— Тогава какво си мисля сега? — попита уж свенливо тя. Божичко, флиртуваше ли с него? Не. Да. Не беше съвсем ясно.

— Мислиш си, че от всички ресторанти в града, си избрала точно този, където ще обядвам и аз — каза Джей Ди.

Пейтън нямаше как да не се усмихне. Тя виждаше родителите им и видя как майка й — която несъмнено се беше впуснала в поредната лекция, — свали едното сабо, за направата на който не беше пострадало нито едно животно, и го поднесе към Евълин Джеймисън. Майката на Джей Ди изглеждаше потресена.

— Почти позна. Мислех си, че ако знаех, че ще обядваме в един и същи ресторант, щях да изпия трета мимоза преди срещата на

родителите ни.

Джей Ди се обърна към групичката и в очите му заиграха весели пламъчета.

— Барът в лобито е отворен.

Пейтън се разсмя.

Джей Ди я погледна изучаващо за момент.

— Всъщност… и аз си мислех да отскоча до бара.

Сега беше ред на Пейтън да го погледне изучаващо. Това покана ли беше? Трудно можеше да се каже.

— Това звучи изкусително — каза тя, преценявайки, че с този отговор не можеше да сбърка.

— Изкусително — повтори Джей Ди. Погледът му се спря върху устните й.

Изведнъж нечия ръка стисна рамото на Пейтън и ги прекъсна. Тя вдигна поглед и срещна многозначителния поглед на майка си.

— Не искаме храната да изстине, сис. — Лекс посочи кутията с храна за бездомниците.

Пейтън кимна.

— Да. — Тя погледна към Джей Ди. — Ние трябва да тръгваме.

Той кимна.

— Разбира се. До утре, тогава.

Пейтън се сбогува набързо с родителите на Джей Ди и излезе от ресторанта заедно с майка си. Когато се озоваха навън, тя подаде билета на едно от момчетата на паркинга, за да докара колата.

Двете с Лекс стояха пред хотела и чакаха, без да разменят нито дума. Накрая Лекс разчупи леда.

— Искаш ли да ми разкажеш какво беше всичко това?

— Това е просто колега, мамо.

Последва нова пауза.

— Защо никога не си ми споменавала, че баща ми е имал пари? — попита Пейтън.

Лекс сви рамене.

— Не знам. Предполагам, защото не го смятах за важно.

Пейтън не се хвана на престорено равнодушния отговор.

— Това ли беше причината двамата никога да не се ожените?

За момент й се стори, че майка й нямаше да й отговори.

— Когато родителите му разбраха, че съм бременна, му казаха да избира между мен и наследството — призна Лекс. — Той не избра мен. Той не избра нас.

— Не мислиш ли, че бих искала да знам това? — Пейтън не можеше да повярва, че едва сега научаваше за това, след толкова много години. То обясняваше всичко.

Майка й се обърна към нея.

— Слушай, Пейтън, знам, че обикновено пропускаш покрай ушите си моите съвети, но този път ми повярвай: стой далеч от него.

Отначало Пейтън помисли, че майка и имаше предвид да стои далеч от Шейн, баща й, но после осъзна, че тя говореше за Джей Ди.

— Аз дори не го харесвам, мамо. — Поне през повечето време.

Лекс я прониза с поглед.

— На мен не ми се видя така.

— Не допусках, че си могла да го видиш след всичките остроумни забележки, с които обстрелваше майката на Джей Ди.

— Видях достатъчно.

Пейтън наклони глава, примирена.

— Това, че той ми помогна да облека сакото си, не беше чак толкова лошо.

— Кавалерски лигавщини.

— Не се сдържай, мамо. Кажи ми наистина каквото мислиш.

Лекс я изгледа внимателно.

— Мисля, че си се размекнала, така мисля — изрече недоволно тя.

Пейтън се замисли над думите й. Може би наистина се беше размекнала.

Не друг, а майка й навремето се беше влюбила в богат мъж от висшето общество. Следователно, всичко беше възможно. Дори да се държи любезно с Джей Ди. Може би.

---

[1] Коктейл от една част шампанско (или друго пенливо вино) и една част охладен цитрусов плодов сок, обикновено от портокал или грейпфрут. Традиционно се сервира във висока чаша за шампанско по време на брънч. — Б.пр. ↑

17

— Хей, чакай — къде се случиха тези искри между теб и Пейтън? Изпуснах ли нещо?

Джей Ди поклати глава и въздъхна. Понякога наистина съжаляваше, че споделяше с Тайлър.

— Не казах, че между нас е имало „искри“. Казах, че в ресторанта имаше един мимолетен миг…

— Ти каза „кратък момент“ — поправи го Тайлър.

С растящо раздразнение Джей Ди се облегна на изтърканото кожено кресло с метални кабарчета и махна разсеяно с ръка.

— Добре, както и да е, може би съм използвал думата „момент“, но нямах предвид „момент“. — Той наблегна подиграватално върху думата, изкушавайки се да покаже кавичките с пръсти, но много мразеше този жест.

— Исках да кажа, че имаше един кратък период от време в ресторанта, когато си помислих, че двамата се… — той потърси точните думи — … спогаждаме. — Той реши, че това беше най-безобидният начин да опише взаимодействието си с Пейтън по-рано същата сутрин.

Той и Тайлър седяха в бара за пушачи в Кримсън, частен клуб за харвардски възпитаници. Това беше неофициална традиция, датираща отпреди няколко години: вечерта в края на Деня на бащата, Джей Ди и приятелите му се събираха тук, за да разпуснат. Някои хора, особено в неговия социален кръг, търсеха утеха при психотерапевтите си, за да се възстановят от стреса на семейните празници. Джей Ди не вярваше във всичките тези психологически врели-некипели за травми от детството поради недостиг на бащино внимание и смяташе, че една хубава чаша отлежал скоч вършеше същата работа, при това за десет пъти по-малко пари. (Да, вярно, Пейтън беше отгатнала правилно в тирадата в библиотеката, той обичаше скоч, дяволите да го вземат.)

Тъй като това беше частен клуб — въпреки че единственото изискване за членство беше харвардска диплома, — барът беше малък.

Беше обзаведен като частна библиотека: топли кафяви лавици покриваха двете стени; другите стени бяха украсени с картини, изобразяващи коне и ездачи. Кожени кресла, заети до последното тази вечер, бяха подредени в уединени групички в помещението. Джей Ди и Тайлър бяха извадили късмета да забележат две кресла в дъното до камината. Приятелите им Трей и Конър, които бяха пристигнали петнайсет минути по-късно, нямаха този късмет и сега бяха част от правостоящите край основния бар.

Някъде към второто питие, Джей Ди установи, че разказва на Тайлър как се е натъкнал на Пейтън и майка й в парк хотел Хаят. И приятелят му захапа темата.

— Помислил си, че двамата с Пейтън се „спогаждате“ — повтори Тайлър.

— Може би дори нещо повече.

— Това е голям шок — отбеляза Тайлър. — Имаш ли някакви аргументи в подкрепа на това твърдение?

Джей Ди завърти изтумбената чаша около оста на столчето, така че кехлибарената течност обля кристалните стени и се стече на плътни струи.

— Не знам. Мисля, че видях нещо различно в очите й.

— Ето на това му казвам неоспоримо доказателство.

Джей Ди улови ръце зад главата си със задоволство. Днес шегите на Тайлър не му влияеха.

— Ех… остроумни ми приятелю, просто трябваше да си там, за да разбереш.

Тайлър го погледна.

— Странно, че си в толкова добро настроение, след като си прекарал деня с баща ти. Дали не криеш още нещо свързано с Пейтън?

Джей Ди поклати равнодушно глава.

— Не.

— Искам да се уверя, че разбирам правилно сцената: имаме твърдение за замъглен поглед по време на двуминутна среща в парк хотел Хаят, където двамата като по чудо сте успели да навържете няколко учтиви изречения, без да се скарате.

— Мисля, че беше нещо повече — каза Джей Ди.

— Разказвай, тогава. Защото остава неясно. Какво следва?

Джей Ди се усмихна.

— Това е най-интересното — не знам.

— Е, съжалявам, че точно аз съм човекът, който го казва, но каквото и да става, забавната част съвсем скоро ще свърши. Защото ти и Пейтън имате около, ъ — Тайлър провери датата върху циферблата на часовника си, — по-малко от две седмици, преди кантората да направи единия от вас съдружник, а другия… хм, ти знаеш.

— Благодаря ти, че ми напомни — отбеляза сухо Джей Ди. Като че ли трябваше Тейлър да го подсеща. Като че ли той самият вече не знаеше този факт, като че ли не мислеше само за това от момента, в който беше излязъл от апартамента на Пейтън онази вечер.

Това бяха най-лошите възможни обстоятелства. Тя беше единственото, което стоеше на пътя му да стане съдружник. Той трябваше да я смаже. Но желанието да го направи се беше изпарило в мига, когато Джей Ди беше научил как Пейтън му беше помогнала при снемането на устните показания.

Искаше му се да разполагаха с повече време.

Тайлър имаше право — двамата с Пейтън летяха стремглаво към края на тяхната осемгодишна надпревара и той не можеше да направи нищо, за да промени този факт. Което означаваше, че трябваше да действа бързо.

Въпросът беше: какво искаше да направи?

Само преди няколко седмици Джей Ди не би допуснал, че ще мисли такива неща. Но ситуацията се беше променила. И не само за него, а и за Пейтън. Тоест, освен ако не я тълкуваше напълно погрешно.

Така че, ако той искаше нещо да се случи, моментът беше сега. Вероятно за първи път в живота си като зрял човек, Джей Ди не знаеше какво да прави. Той прочисти гърлото си.

— Имам нужда от твоя съвет, Тайлър.

Приятелят му не изглеждаше особено изненадан от това въведение.

— Казвай. Но дай преди това да запалим, а? — Тайлър извади черна кожена кутия за пури от вътрешния джоб на кадифеното си сако и поднесе на приятеля си изумително скъпа кубинска пура. Това беше част от тяхната традиция за Деня на бащата, в чест на деня, когато като деца бяха открили специалната колекция от пури, която бащата на Джей Ди държеше заключена в кабинета си. Тогава бяха пушили

именно пура Падрон, навън на верандата, убедени, че са просто върхът, без да си дават сметка, че малко след това щеше да им прилошее и да лежат болни през следващите 24 часа, защото като неопитни хлапаци бяха гълтали дима.

Джей Ди взе една от пурите. Тейлър извади кутийка с кибрит, запали своята пура и подаде кибрита на Джей Ди. След като запали пурата си, Джей Ди се облегна в креслото, засмука, завъртя в устата си и вкуси дима, без да го вдишва.

След като поседяха потънали в мълчание няколко минути, Тайлър го погледна.

— Мога да започна вместо теб, ако предпочиташ.

— О, добре — давай. — Джей Ди го подкани с ръка.

Тайлър прокара ръка през косата си, за да я разроши по-добре. След това се облегна небрежно в креслото си и повдигна вежда в крива усмивка.

— Тайлър, мисля си някои неща. — Джей Ди го погледна обидено.

— Чакай малко. Сега мен ли ме имитираш?

— Не ме прекъсвай. Разсейваш ме от ролята. — Тайлър се върна към превъплъщението си. Този път, вместо да повдигне вежда и да си лепне крива усмивка, той скръсти ръце на гърдите си, взе пурата в ръка и въздъхна мелодраматично. — Тайлър, досега съм водил блажен живот, нали? Карам страхотна кола, нося страхотни дрехи и съм фантастичен във всички спортове, с които се занимавам, и да си кажем истината, — той намигна самодоволно — жените ме обожават.

Джей Ди не беше очарован.

— Твоят живот не е по-малко бла…

— Но Тайлър — продължи той, без да обръща внимание на Джей Ди, — напоследък започнах да подозирам, че нещо липсва в моето съвършено съществуване, че може би искам нещо повече, една определена жена, може би, която как да кажем… привлича интереса ми.

Тук Тайлър замълча и погледна приятеля си с очакване.

— О, сега мой ред ли е? — попита саркастично Джей Ди. — Сега кой трябва да бъда, себе си или теб?

— Аз мога да продължа, ако искаш.

— Благодаря, мисля, че мога да поема ролята оттук нататък — сряза го Джей Ди. — Ти си по-лош от нея — изсумтя тихо той.

— Признай си, че ти харесва — възкликна Тайлър. — Подсъзнателно, ти изпитваш вина за свръх привилегированото си възпитание, затова търсиш компанията на хора, които те наказват точно заради него, като някаква форма на самобичуване.

Е, това вече беше смешно.

— Не знаех, че продължаваш да гледаш „Доктор Фил“[1].

— Ха. Опитай малко приложна психология. Твоето его се опитва да балансира личността ти, без да саботира целите на твоето супер его.

Джей Ди завъртя очи.

— Като заговорихме за супер егото, ако е възможно да се върнем към темата за Пейтън…

— Моля те, ти искаш твоята личност да превземе супер егото ти.

Джей Ди замълча. Той не би използвал същите думи, но като се замислеше…

— Помогни ми — обърна се той към Тайлър. — Кажи ми откровено мнението си. Смяташ ли, че би било пълна лудост, ако аз…

— Не може да бъде!

Викът, който отекна в бара, долетя някъде зад гърба на Тайлър. Разпознавайки гласа на техния приятел Трей, Джей Ди се огледа и го видя да се здрависва с някакъв човек, който стоеше с гръб към тях, когото Трей явно се радваше да види. Прекъсвайки за момент разговора си с Тайлър, Джей Ди проследи как Трей посочи в неговата посока. Мистериозният мъж се обърна.

Изненадан да види лице, което не беше зървал от юридическия факултет, Джей Ди се изправи и се засмя широко, докато мъжът крачеше към него.

— Чейс Белами… — Джей Ди протегна ръка за поздрав. — Какво правиш тук?

Чейс го потупа по рамото.

— Джей Ди Джеймисън. Радвам се да те видя. — Той посочи към Трей и обясни. — Онзи ден срещнах случайно Трей на излизане от съда. Той ми разказа за това място и каза, че трябва да намина тази вечер.

Той огледа Джей Ди от главата до петите.

— Не съм те виждал от завършването. Тогава ти ми пожела успех и подхвърли нещо саркастично, че ще спасявам света.

Джей Ди се засмя. Кой, той ли? Да е казал нещо саркастично? Въпреки че двамата с Чейс не бяха първи приятели в университета, той го харесваше. Можеше да обобщи Чейс Белами в една дума: безобиден. Либерален добротворец донякъде и може би прекалено благовъзпитан и пасивен по мнението на Джей Ди, но безобиден.

Той си спомни един остър спор, в който двамата с Чейс се бяха впуснали в класа по конституционно право, за правото да се носи оръжие по силата на Втората поправка[2] на Конституцията. Най-отчетливият му спомен от дебата беше, че Чейс се беше отказал сравнително лесно.

— Последно чух, че си във Вашингтон и си в екип на предизборната кампания — каза Джей Ди. — Сега в Чикаго ли живееш?

Чейс кимна.

— Преместих се преди няколко месеца, работя про боно в Чикагската правна клиника.

Джей Ди се усмихна. Разбира се. Той представи Тайлър, който беше учил в същия факултет, но в следващия випуск. Тримата бързо се увлякоха в разговор за работата.

— Е, какви са новините около теб? Къде си сега? — попита Чейс.

— В „Рипли и Дейвис“ — каза Джей Ди.

Лицето на Чейс просветна, сякаш беше разпознал името. Джей Ди го изтълкува като признание за престижа на неговата кантора, докато Чейс не отбеляза.

— О, аз познавам някой, който работи там. В корпоративния отдел ли си или се явяваш на дела?

— Явявам се на дела.

— В такъв случай сигурно я познаваш — Пейтън Кендъл?

— Разбира се, познавам Пейтън. — Джей Ди се засмя. Странно. Светът е малък. — Ти откъде я познаваш? — попита той. Странно, не мислеше, че ще изрече последните думи с такъв собственически тон.

Сега Чейс се засмя.

— Всъщност… излизам с нея.

Джей Ди едва ли щеше да се стъписа повече, ако Чейс се беше метнал и го беше ударил право в стомаха. Той наклони глава.

— Почакай, Пейтън Кендъл! — Сякаш в отдел „Съдебни дела“ имаше десетки жени на име Пейтън.

— Да, Пейтън Кендъл. — Чейс го изгледа любопитно. — Изглеждаш някак учуден.

Това няма значение, каза си Джей Ди. Наистина. Джей Ди парира въпроса на Чейс.

— Не, ни най-малко. Защо да съм учуден? Двамата с Пейтън имате много общо. — Добре. Да. — Това е страхотно. Тайлър, ти чу ли това? Нашият Чейс ходи с Пейтън Кендъл. Ти познаваш Пейтън, нали?

Тайлър фиксира Джей Ди с поглед, който му казваше да млъкне веднага.

Прекалено късно. Чейс явно беше заподозрял нещо.

— Чакай малко… сега разбирам какво става тук. Ти си съперникът.

— Съперникът? — повтори високо Джей Ди. — Защо, какво искаш да кажеш? — Боже, сега звучеше като некадърен драматичен актьор. Трябваше да се вземе в ръце.

— Пейтън не цитира имена, но тя ми спомена за ожесточената конкуренция за мястото на съдружник — каза Чейс.

Джей Ди премигна. О… съперничеството за мястото на съдружник. Разбира се.

— Двамата с нея сте с еднаква квалификация — продължи Чейс. — Тя има предвид теб, нали?

Преди няколко седмици Джей Ди би се зарадвал да чуе, че Пейтън го описваше като „жесток конкурент“. Но сега той си мислеше, че нещата бяха различни.

Но защо Чейс го питаше за това, всъщност?

Това беше негова лична работа с Пейтън. Никой друг не можеше да се бърка.

— Пейтън и аз кандидатстваме за съдружници тази година, да — каза лаконично Джей Ди.

Но тогава се запита какво още знаеше Чейс за последните събития. Той можеше само да си представя как Пейтън би могла да опише някои ситуации — по-точно, някои ситуации, включващи

съсипани обувки и може би разпрани поли — пред трети страни. И ако Чейс знаеше за въпросните ситуации, това…

Джей Ди прецени набързо ситуацията. Чейс изглеждаше висок около 177 см и не тежеше повече от 72–73 килограма. Нямаше да бъде проблем.

Ако алтруистичният дребосък понечеше да го удари, Джей Ди не се съмняваше, че щеше да го надвие. Но Чейс само се засмя добродушно.

— Е, Джеймисън, много бих искал да ти пожелая успех в надпреварата, но май имам конфликт на интереси. — С тези думи той протегна ръка. — Беше ми приятно да те видя, Джей Ди.

Безобидният, сговорчив Чейс Белами. Той наистина беше от хората, които всички харесваха. Човек, който никога не изпадаше в гняв или раздразнение. Човек, който предпочиташе да остави нещата да се изплъзнат от ръцете му, вместо да ги сграбчи с всички сили и да се бори за своето. Очевидно Пейтън харесваше точно такива мъже.

А Джей Ди знаеше, че той не беше от тези мъже.

Нещо повече, той никога нямаше да бъде един от тях. Честно казано, той не искаше да бъде такъв. Той просто не беше такъв.

С тези мисли, Джей Ди стисна здраво ръката на Чейс.

— Аз също се радвам, че те видях, Чейс — каза той. — И ти желая късмет. Във всичко. — И дори успя да се усмихне любезно.

Дори да не беше от типа мъже като Чейс, той поне можеше да бъде джентълмен.

Джей Ди и Тайлър стояха пред бара и се опитваха да си хванат такси. Освен че беше необичайно студено тази вечер, беше започнало да вали и намирането на свободно такси се оказваше нелека задача.

След разговора им с Чейс, Тайлър не беше подхванал темата за Пейтън, за което Джей Ди му беше признателен. Той не искаше да разговаря за нея точно сега. Трябваше да си подреди мислите, да осмисли новината, че тя се срещаше с някого и да си изясни какво точно означаваше това. Дали означаваше нещо.

Накрая се зададе едно свободно такси и Джей Ди и Тайлър решиха да си го поделят. Когато колата потегли, Джей Ди погледна през прозореца и видя как хората тичаха под дъжда с вдигнати яки,

покрили главите си с чанти, в опит да се предпазят. Метеоролозите бяха прогнозирали студена и ясна вечер, така че никой не носеше чадър.

— Отговорът на предишния ти въпрос е не, не мисля, че би било пълна лудост.

Джей Ди погледна към Тайлър. Настрана от шегите, те бяха най-добри приятели от гимназията и обикновено той държеше на мнението на Тайлър. Но през последните два часа нещата се бяха променили.

— Вече не е толкова просто — каза Джей Ди. — Всъщност, те и преди не бяха прости, но сега са още по-сложни.

— Защо? Заради Чейс ли? — попита Тайлър.

— Отчасти заради него. Определено съм си направил погрешни изводи.

— Ти не знаеш нищо за връзката им. Кой знае от колко време се срещат? Или дали тя изобщо си пада по него? Чейс може да е симпатичен, но аз не мога да си представя Пейтън с него за дълго.

— Освен това е напълно възможно тя да продължава да ме ненавижда.

Тайлър игнорира това с махване на ръката.

— Нима ще оставиш нещо подобно да те спре?

— Мисля, че силното презрение може да се окаже препятствие към домогването до нея, да.

— Не, напротив, прави го още по-интересно — възрази Тайлър. И продължи с пресилено драматичен тон. — Дали нашата прекрасна госпожица Кендъл наистина ненавижда надменния господин Джеймисън, както тя тъй пламенно твърди, или всичко е само преструвка, за да скрие нежните чувства към мъжа, на когото неохотно се възхищава?

Отпред шофьорът на таксито се изкиска сподавено. Явно се наслаждаваше на шоуто.

— И това ли е от *Психо 101*? — попита Джей Ди.

Тайлър поклати глава.

— Женска белетристика от осемнайсети век. — Той улови погледа на приятеля си и побърза да се оправдае. — Какво толкова? Изкарах курса заради момичетата в групата. Освен това забелязвам елементи от Джейн Остин в отношенията ти с Пейтън.

Джей Ди не искаше да знае. Наистина. Но все пак попита.

— Какъв Остин?

Тайлър го прониза с възмутен поглед.

— Ъ, здрасти, случайно да си чувал за авторката на „Гордост и предразсъдъци“, Джейн Остин? — По тона му си личеше, че само идиотите не знаеха това.

— А, „Гордост и предразсъдъци“ — подметна Джей Ди. — Слушай, Тайлър, не е зле да си вдигнеш топките, мисля, че преди малко паднаха на земята.

Таксиджията се изхили доволно.

Тайлър поклати глава.

— Смей се, щом искаш, но чуй какво ще ти кажа: жените са луди по тази книга. И са още по-луди по мъжете, които са я чели. Когато възнамерявам да поканя в апартамента някое момиче, обикновено оставям романа върху масичката за кафе и… често се получава, така да се каже. И знаеш ли какво? Историята е разказана майсторски. След това приготвям чайник с „Ърл Грей“, чиния бишкоти с бадеми и… да, добре, продължавай да се смееш, приятел, но се обзалагам, че правя секс по-често от теб.

— Хей, не казвам, че не се забавлявам при мисълта как уютно пиеш чай и си четеш книжката, увит в одеяло…

— Не казах, че има одеяло. — Тайлър замълча. — Добре, де. Понякога може да има и одеяло.

— … но моят въпрос е дали искаше да кажеш нещо по темата, или просто ти се прииска да споделиш с мен?

Тайлър се замисли.

— Дали исках да кажа нещо…? — Той щракна с пръсти. — О, да, „Гордост и предразсъдъци“. Жените и комплексът за господин Дарси. За Пейтън, това си ти.

— Аз мисля, че Дарси е гадняр.

Тайлър се усмихна с умиление.

— Ами, да, в известен смисъл.

— Много успокоително, Тайлър. Благодаря.

— Но той не остава гадняр — добави Тайлър. — Виж, ти просто не разбираш жените като мен, Джей Ди. Те искат всичко: кариера, мартини, финансова независимост, елегантни обувки. Но в същото време — и това никога няма да го признаят — ги привличат онези патриархални мъже, които са доминиращи и контролиращи. Това е

същината на комплекса Дарси. Той може да е гадняр, но е гаднярът, който накрая спечелва момичето.

Джей Ди завъртя очи. Целият този разговор беше абсурден. Но все пак.

— И как постига това? — попита той.

— О, първо има усложнения — подхвана Тайлър. — Виж сега, Лизи има палава по-малка сестра, която бяга от къщи с един тип, който първоначално тя си мисли, че харесва. Чакай, трябва да започнем отначало, за да разбереш наистина, трябва да започна с гостуването в Пембърли, защото всъщност всичко започва с лелята и чичото, разбираш ли — нейният чичо обожава риболова и Дарси пита…

Джей Ди вдигна ръка, горчиво съжалявайки, че беше попитал.

— Кратката версия, много моля. Вече стигнахме до твоята спирка.

Тайлър погледна през прозореца и видя, че таксито действително беше спряло пред дома му. Той се обърна към Джей Ди.

— Добре. Ето най-кратката версия: той печели момичето, като се държи мило с нея.

Джей Ди почака известно време.

— Това ли е? Той се държи мило с нея? Това е толкова… тъпо.

— Виж, ако искаш да спечелиш Пейтън…

Джей Ди го спря веднага.

— Хей, тук говорим чисто хипотетично, чу ли? Не съм решил, че искам да печеля когото и да е.

— О! Тогава съветът ми е да започнеш оттам. Реши какво искаш. — С тези думи, Тайлър слезе от таксито и се затича под дъжда към входа.

Страхотно. Благодаря за помощта. Джей Ди каза адреса си на шофьора. Загледа се през прозореца, докато таксито се придвижваше през шестте преки до неговата жилищна сграда. Когато пристигнаха, Джей Ди се пресегна над преградата и подаде една двайсетачка на шофьора, като му каза да задържи рестото.

Шофьорът се обърна.

— Хей, твоят приятел ти даде доста странен съвет. — Около четирийсетгодишен, облечен с размъкната фланела и шапка на Сокс, която бе виждала доста по-добри дни, мъжът говореше може би с най-

твърдия чикагски акцент, който Джей Ди беше чувал някога. — Видя ми се малко чалнат, ако ме разбираш. На твое място не бих го слушал.

Джей Ди се ухили.

— Ще приема това като дружески съвет. — Той отвори вратата на таксито и слезе.

— Защото всеки знае, че Дарси не печели Лизи само като се държи мило с нея.

Джей Ди се спря и погледна през рамото си.

Шофьорът облегна ръка върху преградата. Под навития му ръкав се подаваше татуировка на черен скорпион, който се простираше от лакътя до китката му.

— Слушай, целият номер е в големия жест. Само така ще спечелиш момичето.

— Благодаря ти — успя да каже Джей Ди.

Таксиджията вдигна рамене.

— Няма проблем. Честно казано, ти явно си загазил сериозно и всеки съвет ще ти дойде добре.

Той завъртя ключа в стартера.

— И слушай — кажи на твоя приятел да опита другия път английска закуска. Вкусът е по-плътен. „Ърл Грей“ подхожда повече на „Разум и чувства“.

По-късно вечерта, след като Джей Ди провери за последен път имейла си и гласовата си поща в службата, както и гласовата поща на мобилния и домашния си телефон и остана доволен, че нямаше никакви служебни дела, които да изискват незабавното му внимание, той се замисли над съвета на Тайлър.

Разбери какво искаш ти. И тогава Джей Ди осъзна.

Той не знаеше.

И както беше казал на Тайлър, ситуацията не беше толкова проста. Чейс наистина усложняваше нещата. Така беше, разбира се. Може би Пейтън действително го харесваше. Джей Ди можеше да си ги представи заедно — свързваха ги толкова много общи неща, двамата си подхождаха.

Тайлър беше отхвърлил този аргумент и може би според него Чейс и всяко друго препятствие правеха историята с Пейтън още по-

интригуваща, но все пак Тайлър не се бореше да стане съдружник тази година. Освен това Тайлър не се състезаваше с Пейтън за едно-единствено място за съдружник. И Тайлър определено нямаше зад гърба си неговата история с Пейтън. Осемгодишна история.

Това беше много време. Тогава на Джей Ди му хрумна, че толкова се беше увлякъл в стремежа да победи Пейтън, че не беше насочил гнева си в правилната посока: срещу кантората. Те бяха поставили Джей Ди и Пейтън в това положение. Израстването до съдружник никога не беше гарантирано, но след толкова години къртовски труд той заслужаваше по-добро отношение. Пейтън заслужаваше по-добро отношение.

Но онова, което притесняваше Джей Ди най-много, не беше несправедливото решение на кантората. А фактът, че когато той погледнеше назад към изминалите осем години, той не се гордееше особено с поведението си. Изпитваше угризения и искаше да можеше да се върне назад и да направи някои неща по друг начин.

Имаше едно конкретно нещо, за което дори Тайлър не знаеше…

Разбери какво искаш ти.

Джей Ди знаеше, че искаше да се отърси от миналото. Да започне на чисто. През следващите четиринайсет дни той искаше да постъпва правилно. Ако не можеше да промени факта, че всичко с Пейтън трябваше да приключи, поне можеше да промени начина, по който щеше да приключи.

Не беше кой знае какво, отбеляза Джей Ди, и определено не даваше отговор на всички натрапчиви въпроси.

Но все пак беше начало.

Рано на другата сутрин, Пейтън сновеше в кабинета си и приготвяше куфарчето си за съда. Да, сега съжаляваше, че не го беше подредила от вечерта, но майка й си беше заминала с късния полет и Пейтън реши да не ходи специално до кантората посред нощ. Добрият адвокат трябваше да е подготвен за всичко, тя знаеше това и затова винаги тръгваше по-рано, особено когато идваше на работа с наземната железница. Взе папките по делото, които беше прегледала през уикенда, и ги натъпка в голямото куфарче, което тежеше почти

един тон. Надяваше се Брандън да се появи всеки момент, за да може да му го връчи. Та нали за това бяха по-младите колеги и мъжете?

Пейтън чу почукване и вдигна глава. Вместо Брандън, тя видя на вратата Джей Ди. Беше въоръжен с чаша от Старбъкс.

Дявол да го вземе.

— Забелязах, че ти май закъсняваш — каза Джей Ди. — Предположих, че няма да имаш време да си вземеш кафе по пътя към съда. Гранде ванила лате без захар, нали? — попита той, кимвайки към кафето. — Чувал съм те да го поръчваш на Ирма няколко пъти — бързо добави той.

Джей Ди й подаде чашата.

Пейтън погледна чашата, после отново Джей Ди. Това беше капан, нямаше друг начин. Тя остана неподвижно на мястото си.

Ъгълчетата на устата на Джей Ди се повдигнаха.

— Не, нямам намерение да хвърля чашата срещу теб.

Пейтън се усмихна. Ха-ха. Да хвърли чашата срещу нея? Изобщо не й беше хрумвало.

— Не мислех това — увери го тя, като се доближи и взе чашата. Джей Ди явно вземаше присърце идеята за примирието, реши тя. Колко мило.

Пейтън подуши леко кафето за отличителна миризма на отрова.

Джей Ди се усмихна отново.

— И не, не съм слагал нищо вътре. Пейтън отпи глътка лате.

Джей Ди й намигна.

— Не и нещо с отличителна миризма.

Пейтън замръзна по средата на глътката и задържа течността в устата си. Той се шегуваше, разбира се. Пейтън се усмихна и размаха пръст срещу него, за да му покаже, че е схванала шегата. Ах, ти, Джей Ди, какъв шегаджия си. Тя се огледа наоколо. Наистина, защо никога нямаше плювалник, когато на човек му потрябваше.

— Шегувам се, Пейтън — каза Джей Ди. — Не се преструвай на толкова шокирана. Просто се опитвам да се държа… — Той се поколеба. — Мило.

Пейтън преглътна.

— Мило?

Джей Ди кимна.

— Да. Наречи го жест, ако искаш. — Той се огледа наоколо. — Е, как се развива съдебният процес? От малкото, което видях онзи ден, когато обувката ти, ъ… и после ти… ами, ти беше там, знаеш какво се случи, останах с впечатлението, че съдебните заседатели са на твоя страна. Ти какво мислиш?

Пейтън го изгледа проницателно.

— Сериозно. Какво правиш?

Джей Ди премигна невинно.

— Какво искаш да кажеш, как така какво правя?

— Първо кафето, а сега ти какво — любезен разговор ли водиш? Това ли правиш?

Джей Ди вдигна рамене.

— Да.

— Още един жест, предполагам? — попита Пейтън.

— Точно така, още един жест. — Джей Ди се усмихна. — Ето, сега станаха два жеста.

Пейтън го огледа преценяващо.

— Ти сигурен ли си, че си добре? — Той се държеше толкова странно. Може би беше болен.

— Добре съм — отговори Джей Ди. — Нали щеше да ми разкажеш за делото?

— Ами… всичко се развива добре, предполагам. Ако няма изненади, трябва да започнем с пледоариите след два дни. Благодаря за вниманието.

— Разбира се.

Пейтън почака, а Джей Ди продължаваше да се мотае пред вратата. Дали имаше… нещо друго?

— Наистина трябва да тръгвам за съда.

— Така е — съгласи се Джей Ди. Но не помръдна. Пейтън посочи чашата с кафето.

— Благодаря ти за латето? — Може би той чакаше да му даде бакшиш. Изглежда, че Джей Ди остана доволен от думите й.

— Моля, пак заповядай.

Той се изпъна.

— Добре, тогава. Успех в съда, Пейтън. — С кимване, Джей Ди се обърна и излезе.

Пейтън поклати глава, наблюдавайки го да излиза от кабинета. Тя нямаше представа какво беше това, по дяволите.

За осем години — след всичките им схватки, съсипани с кафе костюми, разпрани поли и всичко останало — това беше най-странното общуване, което беше имала някога с Джей Ди Джеймисън.

---

[1] Американско токшоу с водещ Фил Макгроу. — Б.пр. ↑

[2] Дава право на гражданите на САЩ да носят оръжие. — Б.пр. ↑

18

— Мисля, че трябва да поговорим.

Шест простички думи, но Пейтън мразеше да ги чува. Никой не обичаше да ги чува.

Това беше част от съобщението на гласовата поща, което Чейс й беше оставил, и тя го беше прослушала, когато се върна в офиса след заседанието в съда. Денят беше дълъг — съдията ги беше разпуснал по-късно от обикновено, за да е сигурен, че процесът ще да завърши по график, след два дни. Пейтън беше изцедена, капнала от умора, както през всеки процес в дните, когато адвокатът на другата страна разпитваше нейните свидетели. Според нея това беше най-изтощителното в работата на адвоката, да пази своите свидетели по време на кръстосания разпит и да се моли да не кажат нещо глупаво.

Така че, когато Пейтън чу съобщението на Чейс, в което освен че искаше да „поговорят“, той предлагаше да се срещнат в някакво кафене „Фикс“, тя се поколеба и да, каквато беше ужасна, й се прииска да не му се обади. Но после я налегна чувството на вина (той е толкова добър човек, при това е приятел на Лейн и Нейт), реши, че ще остане само половин час, след това ще се върне в кантората, и ето как едно кратко пътуване с такси по-късно се озова тук, канейки се да отпие от третото си лате за деня, усмихвайки се виновно на Чейс, защото беше пристигнала с петнайсет минути закъснение.

— Съжалявам — каза Пейтън за втори път. Тя беше изтощена от всичко ставащо в кантората, а вероятно и леко изнервена от конската доза кофеин.

Настаниха се на маса близо до витрината, в предната част на кафенето. Както Пейтън бързо научи, когато си поръча по грешка „гранде“, „Фиск“ беше едно от онези независими, създадени в изблик на негодуване срещу „Старбъкс“ кафенета, насочени към еклектична смесица от грънджи типове с множество татуировки и пиърсинг, готик маниаци и бохеми от литературните кръгове, с неизменното поло и шалче. Място, каквото майка й би харесала. Докато се настаняваха на

масата, Пейтън се почувства прекалено строго облечена с елегантния костюм и обувки на високи токчета, които бяха задължителни за съда. Тя се огледа, питайки се кога точно бе престанала да се вписва в подобни места.

— Ти каза, че искаш да поговорим? — подсети тя Чейс, не за да го пришпори, а… добре, опитваше се да го пришпори.

Чейс кимна.

— Първо, искам да кажа, че сега разбирам какво става. Имам предвид между теб и Джей Ди. Снощи го срещнах случайно и се заговорихме и свързах някои факти.

Пейтън нямаше представа за какво говореше Чейс. Обаче схвана едно нещо.

— Разговарял си с Джей Ди Джеймисън? Ти познаваш ли го?

— Бяхме състуденти в юридическия факултет.

Естествено. Пейтън знаеше, че те двамата бяха учили в Харвард, но не се бе досетила, че вероятно са били от един випуск. Беше й интересно да чуе какъв е бил Джей Ди в университета, особено след като години наред го беше възприемала като едноизмерен герой: Злодеят, Съперникът, Врагът. По този начин тя си беше позволила да игнорира всички онези пъти, когато той беше постъпвал гадно с нея. Но сега… е, сега нещата се бяха променили и тя искаше да научи повече за него, да узнае някои по-лични неща. За начало, Пейтън беше любопитна да разбере какво означаваше съкращението „Джей Ди“. Но усещаше, че сега не беше моментът да иска това от Чейс.

— Значи си се натъкнал снощи на Джей Ди и вие двамата сте си изяснили, не разбрах какво точно?

— Че той е твоят съперник в надпреварата за мястото на съдружник — каза Чейс. — И сега вече разбирам защо си толкова стресирана напоследък. Аз също не бих искал да се дуелирам с Джей Ди. Пейтън се облегна назад и кръстоса крака отбранително.

— Аз не се страхувам да се изправя срещу Джей Ди. Мисля, че съм отличен стрелец.

Чейс побърза да я успокои.

— Така е, разбира се, не се изразих правилно — каза извинително той. — Имах предвид, че знам на какъв стрес си подложена, като познавам характера на Джей Ди.

— В смисъл?

— Ами, честно казано, според мен той е гадняр. Самонадеян, твърдоглав и най-вече страшно амбициозен. Той е човек, който иска винаги да побеждава и винаги да бъде прав. Ненавиждам такива хора.

Пейтън се засмя.

— Е, в такъв случай наистина трябва да поговорим. Защото ти току-що описа моя характер.

— Ти не си такава. — Чейс се засмя мило.

— Напротив, такава съм, Чейс. Аз съм точно такава.

Той се опита да подмине коментара й.

— Но при теб е различно — това са възхитителни качества за жена. Такава трябва да бъдеш, за да успееш, особено в нашата професия.

— Това е доста сексистко изказване против мъжете, не мислиш ли? — Пейтън погледна през прозореца.

Чейс се помести смутено на стола.

— Виж, струва ми се, че се отклонихме от темата. Аз просто се опитвам да кажа, че преди, може би, аз си мислих, че се вживяваш прекалено много в надпреварата за мястото на съдружник, но сега разбирам защо. Убеден съм, че Джей Ди е вдигнал залозите до небето.

Ами, да. Но и Пейтън беше направила същото. Тя не пропусна забележката, че според Чейс се беше „вживяла прекалено много“ в амбицията си да стане съдружник. Кой беше той да решава приоритетите й в напредването в нейната кариера?

И откровено казано, като се замислеше, Пейтън не хареса особено начина, по който Чейс говореше за Джей Ди. Вярно, Джей Ди определено се държеше малко надменно и вероятно прекалено самоуверено на моменти, но той си имаше и своите силни черти. Макар и неохотно Пейтън, трябваше да му признае факта, че след снемането на устните доказателства, той беше дошъл в дома й, за да й се извини лично. Тя знаеше, че това не беше лесно за човек като него. Да не забравяме и някои други неща, дребни неща, като вечерята с представителите на „Гибсънс“, когато той бе дошъл да й прави компания, докато другите мъже се бяха оттеглили да пушат пури. Или как беше дошъл да я търси в библиотеката, след като Бен им беше съобщил новината, че само единият от тях щеше да стане съдружник. Джей Ди просто се опитваше да се държи любезно, Пейтън знаеше това, но в замяна тя се беше държала грубо и нападателно.

И накрая онова, което й беше казал онази вечер на тръгване от дома й. *Аз бих направил за теб същото, без изобщо да се замисля.* Пейтън си беше повтаряла наум тези думи стотици пъти. Тя трябваше да внимава по отношение на Джей Ди, трябваше да се пази, не искаше да тълкува погрешно тези думи, не можеше да си позволи да придава прекалено голямо значение на нещо, което всъщност беше казано просто от професионална любезност.

Пейтън осъзна, че Чейс я наблюдаваше с изучаващ поглед, вероятно в очакване тя да каже нещо също толкова негативно за Джей Ди. Но странно, човекът, към когото тя изпитваше смесени чувства вследствие на току-що проведения разговор, беше Чейс. Той беше проявил голяма доза съпричастност в желанието си да говори с нея, но до момента тя не беше чула нищо, което да обяснява защо я беше накарал да излезе от кантората и да се откъсне от трудоемкото проучване, което трябваше да проведе тази вечер.

— Не искам да съм груба, Чейс, но сега наистина трябва да се връщам в кантората — каза тя. — Накрая ищцата реши да оспори някои от инструкциите към съдебните заседатели и съдията поиска да чуе нашите аргументи утре — обясни тя. — Ти за това ли настоя да се срещнем тук? За да говорим за Джей Ди?

Чейс поклати глава.

— Всъщност, аз исках да поговорим за нас. Виж, ти явно си погълната в делата си и всичко случващо се в работата ти и може би няма друго, но снощи аз си мислих за теб, исках да направя нещо мило, с което да те отвлека за мъничко от всичко останало. Но тогава си дадох сметка, че не съм сигурен дали ти действително искаш да те отвличам от тези неща, че може би просто искаш да се концентрираш върху работата ти — и това е чудесно, Пейтън, не ме разбирай погрешно, — но…

Той се поколеба, въпросите напираха в очите му.

— Това ли е всичко? Защото аз мога да изчакам още няколко дни, докато от кантората оповестят решението за новите съдружници, но ако има нещо друго, тогава… може би ще е по-добре да се отдръпна на този етап.

Отначало Пейтън не знаеше какво да каже. Тя не беше готова за този разговор, поне не сега. Тя пое дълбоко дъх.

— Стъписах те с тези думи, нали? — попита Чейс с глуповата усмивка.

— Да, може да се каже — призна Пейтън, издишвайки с нервен смях.

Чейс се пресегна над масата и хвана ръката й.

— Виж, не е нужно да завършваме този разговор точно сега. Просто ми се стори, че трябва да изясня нещата. А и ненавиждам да обсъждам такива неща по телефона.

Пейтън кимна. Тя сигурно беше глупачка да не възкликне веднага, не, разбира се, че не искаше той да се отдръпне сега. Но Чейс имаше право: тя трябваше да помисли, преди да му отговори. Точно сега Пейтън беше объркана и, въпреки че не искаше да го признае, се бореше с желанието да погледне часовника си. Но тъй като той беше подхванал темата, тя му отговори с цялата си честност. Чейс заслужаваше това.

— Това дело е последната задача, по която ще ме преценяват в кантората, преди да вземат решението за приема на нови съдружници — каза тя. — Разбирам, че имаш въпроси, но в момента съм в състояние да се съсредоточа единствено върху работата. Процесът ще приключи след два дни. Ако можеш да изчакаш дотогава, обещавам ти, че ще седнем и ще поговорим наистина.

Чейс се усмихна и каза, че я разбира.

Странно, помисли си Пейтън. Защото тя самата нямаше представа какво точно прави.

Върна се обратно в кантората.

Понякога Пейтън се чувстваше така, сякаш живееше там. Сигурно защото наистина живееше там.

Наближаваше седем часа, секретарките си бяха тръгнали и офисът беше утихнал. Когато Пейтън влезе в кабинета си, тя видя, че Брандън беше оставил три купа с папки върху бюрото й за преглед — резултатът от неговите проучвания по всяко едно от трите указания към съдебните заседатели, които ищцата беше оспорила. За съжаление на Пейтън, всяка купчина беше дебела по три пръста, което означаваше, че шансовете й да си тръгне от офиса в близко бъдеще бяха нищожни.

Тя тъкмо беше започнала да преглежда първата купчина дела, когато на вратата се почука. Пейтън вдигна глава и видя Лейни.

— Хей, защо още си тук? — попита Пейтън. Тя понижи гласа си до шепот. — Мислех, че тази вечер е специалната нощ. — Лейни, както беше научила Пейтън вчера в разговор, който съдържаше прекомерно количество лична информация, беше в овулация тази вечер. Тя беше планирала да си тръгне по-рано и да изненада Нейт. И така нататък.

— Тъкмо си тръгвам — каза Лейни. — Ти кога ще излезеш за коктейла.

Пейтън се намръщи, объркана.

— За коктейла ли? — Тя се плесна по челото, когато си спомни. — По дяволите, коктейлът!

Всяка година, през юни, отдел „Съдебни дела“ даваше коктейл, за да отбележи „реколтата“ от новопостъпили пледиращи адвокати и всички колеги бяха „активно поканени“ да присъстват. Покрай всичко случващо се, Пейтън напълно беше забравила, че коктейлът се провеждаше тази вечер. Тя беше поставила бележка за напомняне върху дневния планьор на компютъра си, която сигурно се беше активирала, докато беше пила кафе с Чейс.

Гадост. Пейтън изохка и потърка челото си.

— Няма да мога да отида на коктейла довечера. — Тя махна към купа дела върху бюрото си, които трябваше да прегледа. — Имам твърде много работа. — Тя въздъхна. Горката Пепеляшка. Не можеше да отиде на бала, защото трябваше да прочете всичко за доказателствените ограничения по стандартите на утвърдителната защита на Елърт Фарагър[1].

— Но ти трябва да отидеш — подкани я Лейни. Тя кимна леко към кабинета на Джей Ди. — Нали знаеш, че той ще отиде да обработва шефовете, да се слага на Бен и на всички останали от изборната комисия. Ти също трябва да бъдеш там.

Изведнъж Пейтън се почувства страшно изморена от цялата тази надпревара срещу Джей Ди. Ако решението на изборната комисия се основаваше на присъствието на коктейла, тогава, честно казано, членовете й бяха задници.

— Колкото и да ме е яд, че ще пропусна възможността да изнеса серия от превзети приказки във възхвала на нашата кантора и

престорено скромничене за тлъстия ми хонорар, целящи да вербуват група младоци, които не подозират, че с един подпис ще обрекат живота си на тази кантора, ще трябва да пропусна тази вечер.

Лейни изгледа Пейтън, изненадана.

— Никога не съм те чувала да кажеш лоша дума за кантората. Обикновено си първа на фирмените събирания. — Тя кимна одобрително. — Браво на теб. Слушай, аз ще остана и ще ти помогна да прегледаш делата и така може би ще успееш да хванеш края на коктейла.

Пейтън се усмихна с благодарност.

— Много е мило, че предлагаш това. Но не се тревожи за мен, аз съм добре. Прибери се вкъщи и се наслади на вечерта с Нейт.

Лейни се поколеба.

— Сигурна ли си?

Пейтън кимна решително.

— Да. Тръгвай. Добре е да знам, че поне един човек все някак успява да намери време за секс, докато се бъхти за тази кантора.

Тя улови погледа на приятелката си.

— Не се тревожи, наоколо няма никой, така че няма опасност да ме чуят.

---

[1] Защитна стратегия, която работодателят може да използва срещу претенции за тормоз на работното място. Прилага се главно при искове за сексуален тормоз и враждебна работна среда. — Б.пр. ↑

19

— Защо не накараш малкия да свърши тази работа?

Чувайки познатия глас, Пейтън вдигна глава от папката. Беше седнала с лице към прозореца, както обичаше да прави, когато работеше късно вечер. Гледката към другите небостъргачи наоколо с техните блещукащи светлини беше великолепна. И гледката на другите осветени офиси я караше да се чувства по-малко самотна.

Пейтън се завъртя на стола и видя Джей Ди да стои на вратата.

— „Малкият“ е в своя кабинет и се превива над останалите петнайсет задачи, които съм му възложила — каза тя, предполагайки, че той имаше предвид Брандън. — Така че за съжаление аз трябва да отхвърля тази купчина тук.

Джей Ди погледна часовника си.

— Няма да дойдеш на коктейла?

Пейтън поклати глава.

— Ти защо не си там?

— Бях на една конференция, която свърши със закъснение. Но сега ще се кача горе.

Джей Ди замълча, пристъпвайки от крак на крак.

— Нали не мислиш отново да висиш на вратата и да мънкаш? — попита Пейтън. — Защото започваш да ме плашиш.

— Не, не смятам да вися и да мънкам отново — отвори троснато Джей Ди, макар че на Пейтън й се стори, че долови съвсем лека усмивка по устните му.

Той влезе в кабинета й и се приближи до бюрото.

— Всъщност, върху какво работиш?

— Преглеждам практиката по инструкции за съдебните заседатели — каза с въздишка Пейтън. — Съдията иска да чуе пренията утре сутринта, преди да покани да влязат съдебните заседатели. Нямам притеснения за нашата позиция — просто искам да се уверя, че няма някакви знакови дела, на които може да се позове ищцата.

Джей Ди я погледна изпитателно.

— Искаш ли помощ?

— От теб?

— Да, Пейтън. От мен.

— Но така ще изпуснеш коктейла. Не трябва ли да ухажваш Бен и останалите съдружници? — попита тя.

— Не и ако ти не си там — каза той.

Добър аргумент. Може би Джей Ди наистина се опитваше да помогне. Напоследък правеше наистина мили жестове, помисли си Пейтън. Или може би просто беше толкова уверен в шансовете си да го направят съдружник. Умът й препускаше и част от нея искаше да каже на Джей Ди, че тя няма нужда от помощта му, че няма нужда да й се отплаща за устните показания. Но истината беше, че Пейтън наистина имаше нужда от помощ, а втората истина беше, че й се искаше Джей Ди да остане — и не само защото не искаше той да се качи на коктейла и да се размотава без нея.

Пейтън кимна.

— Добре.

Джей Ди се усмихна.

— Добре.

Той седна на един от столовете пред бюрото й.

— Защо да не започна с тази купчинка ето тук?

Джей Ди посочи папките, които бяха най-близо до него.

— Добре. — Пейтън започна да обяснява. — Накарах Брандън да изтегли всички относими съдебни решения от Седми район и Северната област на Илинойс, плюс това той намери две дела от Централния район, които несъмнено са убедителна инстанция.

— Не съм новобранец, Пейтън. Просто ми кажи какви са аргументите.

— Слушай, само защото приех помощта, която ти сам ми предложи, не означава, че ще ми вземеш делото.

— Знаех си аз, че ще съжалявам…

— Ами, в такъв случай, чувствай се свободен да си тръгнеш по всяко време…

— И да те лиша от удоволствието да се разпореждаш като началник? За нищо на света.

Хмм. Напоследък той носеше косата си малко по-дълга. Пейтън го погледна крадешком.

Джей Ди се изтегна на стола и изпружи дългите си крака, докато преглеждаше поредното дело. Главата му беше леко приведена над папката и Пейтън можеше да види, че на тила кестенявата му коса почти докосваше колосаната яка на синята му риза. Определено беше с три милиметра по-дълга от обикновена. Не че Пейтън обръщаше внимание на тези неща.

Тя се беше преместила и сега седеше на стола до Джей Ди. Така беше най-лесно да работят заедно — по този начин не се налагаше Пейтън да се пресяга през бюрото всеки път, когато той искаше да й покаже нещо, което беше открил в някое от преглежданите дела. Това беше нейната версия и тя се придържаше към нея.

Купищата дела върху бюрото й се бяха стопили. Добре, че Пейтън беше прехвърлила доста страници, когато Джей Ди се включи да й помага, защото нейното темпо се беше забавило драстично през последния половин час. През последните петнайсет минути, особено, тя беше, как да кажем, малко разсеяна. Пейтън беше уловила в главата си мисли, които някой би нарекъл малко… прибързани.

Пак тази глупава вратовръзка, помисли си Пейтън. Тя невинно си вършеше работата, четеше, когато Джей Ди посегна небрежно да разхлаби вратовръзката си и тя си помисли, хмм… той наистина трябва да я свали, в кантората вече няма жива душа. И тогава, хмм… тъй като в кантората вече нямаше жива душа, тя се запита какво би направил Джей Ди, ако — чисто хипотетично — тя се пресегнеше и разхлабеше възела вместо него… И тогава, по дяволите, като че ли тя вече не беше стигнала прекалено далеч — отново хипотетично, разбира се — да предположим, че би разкопчала и най-горните копчета на ризата му, те явно го стягаха и, олеле, в такъв случай би могла да го удари през просото и да премине към копчето на панта…

— От колко време се виждаш с Чейс?

Въпросът Джей Ди запрати Пейтън рязко в реалността.

— Хмм? Какво? — Сконфузена, тя се опита да се прикрие, сочейки папката, която прелистваше. — Извинявай. Четях. Законът и така нататък. Дяволите да го вземат, това тук е добро. — Тя започна да си вее с папката. — Извинявай, ти какво ме попита?

Джей Ди се помести на стола.

— Попитах от колко време се виждаш с Чейс. Той каза, че излизате заедно. Снощи го видях случайно — обясни той.

— Да, той спомена това, когато се видяхме този следобед. Пейтън можеше да се закълне, че видя гневен проблясък в очите на Джей Ди.

— Значи вие двамата ходите сериозно? — попита той.

Пейтън се поколеба. Интересуваше ли се какво си мисли Джей Ди за нея и Чейс? Изненадващо, може би да.

— Излизали сме няколко пъти — каза тя.

Най-добре беше да внимава.

Джей Ди кимна.

— Вие двамата имате много общи неща. — Той почака да види дали тя щеше да захапе стръвта.

Но и Пейтън пипаше тънко.

— Да, има такова нещо.

Мълчание. Отново бяха в застой.

Тогава Пейтън реши да рискува. Какво пък толкова.

— Защо си тук, Джей Ди?

— Аз работя тук, забрави ли? Виж, моят кабинет е ей — там и…

Пейтън постави ръка върху неговата.

— Недей. Дай този път да прескочим саркастичните забележки.

Джей Ди наведе поглед към ръката й, после я погледна в очите.

— Какво всъщност искаш да знаеш, Пейтън?

Тя му зададе въпроса, който я измъчваше през последните няколко дни.

— Защо се държиш толкова мило с мен напоследък?

Джей Ди се приведе напред. Гледаше право в очите й и Пейтън изведнъж се улови да се пита защо му бяха трябвали осем години, за да я погледне по този начин.

— Защото ти ми позволяваш да бъда мил — тихо отвърна той.

И в този момент Пейтън разбра.

Идеалният Чейс беше обречен.

И не заради черешката мараскино. Идеалният Чейс беше обречен от самото начало. Пейтън започваше да подозира, че причината за злочестата орис на всичките й връзки през последните осем години седеше на стола срещу нея и я гледаше в очите.

Осъзнала това, Пейтън можеше да каже само едно.

— О… не — ахна тя.

Макар че не беше искала да го каже гласно.

Джей Ди наклони глава.

— Интересен отговор.

Пейтън не можеше да определи дали той беше развеселен или ядосан. Тя отвори уста да обясни, но беше прекъсната от почукване на вратата.

Брандън влезе в кабинета й, сляп и глух за всичко наоколо.

— Ами, аз намерих още две дела, които сигурно ще искаш да погледнеш. О, здравей, Джей Ди, не те видях.

Пейтън и Джей Ди скочиха от местата си едновременно.

— Всъщност, аз тъкмо си тръгвах — изстреля Джей Ди. — Пейтън, мисля, че повече нямаш нужда от помощта ми, вие двамата ще успеете да прегледате останалите дела. Радвам се, че се видяхме отново, Брендън.

— Брандън.

— Разбира се.

Пейтън проследи как Джей Ди излезе от кабинета й и прекоси коридора, влизайки в собствения си кабинет.

— Надявам се, че не прекъснах нещо важно — каза Брандън.

— Не, нищо подобно — увери го Пейтън. Само това й трябваше сега, в кантората да плъзнат безвкусни клюки по неин адрес. Нещо такова можеше да съсипе кариерата й. — Джей Ди просто ми помогна да отметна част от проучването. — Тя седна зад бюрото си. — Е, ти какво намери?

Брандън седна на един от столовете пред бюрото й. И започна да обяснява. Като всеки амбициозен младши юрист си мислеше, че открил най-сетне големия обрат в делото. Пейтън го слушаше внимателно. Междувременно следеше крадешком какво се случваше от другата страна на коридора. Тя се питаше какво си мислеше Джей Ди, дали това щеше да се окаже един от онези моменти между тях, които двамата отказваха да признаят, или дали беше ядосан, разчитайки някакъв смисъл в онова „о… не“, какъвто всъщност тя не бе вложила. Пейтън вече не знаеше; в ума й препускаха хиляди хаотични мисли и тя не можеше да улови никоя от тях. Знаеше само, че трябваше да се концентрира върху делото си. В този момент върху

екрана на компютъра се появи ново съобщение. Без да спира да кима, слушайки Брандън Пейтън кликна с мишката и видя, че беше получила съобщение от Джей Ди. Имейлът нямаше тема, затова тя кликна още веднъж и прочете:

Бих искал да те закарам до дома ти довечера.

Без да губи нито миг, Пейтън уточни с Брандън последните неща по проучването и същевременно отговори на съобщението на Джей Ди.

След двайсет минути.

— Е, сега поне мога да кажа, че съм се возила на прочутото бентли.

Докато вървяха по тротоара към нейната къща, Пейтън видя как Джей Ди се засмя и погледна часовника си.

— Какво? Какво беше това? — попита тя.

— Засичах колко време ще се сдържиш, преди да подхвърлиш някакъв коментар за колата. Удивен съм, че издържа през целия път дотук, без да кажеш нищо.

— Едва ли съм чак толкова предвидима — каза Пейтън, понечвайки да отметне назад косата си, но успя да се спре навреме.

Джей Ди забеляза и се разсмя.

— Напротив, предвидима си. От осем години не помня нито един случай, когато да си се сдържала да коментираш нещо.

Бяха стигнали до входната врата. Пейтън се обърна с лице към Джей Ди.

— Това не е вярно.

— Така ли? — Той вдигна въпросително вежди.

Пейтън го изгледа унищожително.

— Не коментирах факта, че ти паркира колата в долния край на улицата, вместо да ме оставиш тук, пред входа. Защото, ако бях направила коментар, щях да кажа, че ти явно си мислиш, че ще те поканя да влезеш вътре.

Джей Ди пристъпи по-близо и я погледна.

— А в случай че ми беше хрумнала тази мисъл, щях ли да сгреша?

— Хмм… без коментар. — Пейтън отключи входната врата и Джей Ди я задържа отворена, за да може да влезе тя.

— Може би просто искам да се уверя, че си се прибрала жива и здрава — каза Джей Ди на влизане в сградата. — Наречи ме старомоден. — С тези думи той изпревари Пейтън, изкачвайки стъпалата с гърба напред и с лице към нея. — Или чакай — май бях студен, надут, претенциозен сноб, който пие скоч с лед, язди понита и държи жена му да приеме неговата фамилия, тоест гаден сексист? Все ги обърквам.

Бяха стигнали пред вратата на Пейтън.

— Не знам… — каза тя — подсети ме, това преди ли беше, или след като ти ме нарече твърдоглава, нетърпима, отмъстителна феминистка, която кара електрическа кола хибрид и смята, че домакиня е мръсна дума?

Пейтън отключи вратата, влезе, хвърли куфарчето и чантата си на дивана в дневната.

Джей Ди я последва вътре, като затвори вратата зад себе си. Той се засмя, когато чу собствените си думи, насочени като оръжие срещу самия него.

— След това, определено след това. Така е от самото начало — ти стреля първа и аз просто реагирах. — Джей Ди подхвърли това небрежно, шеговито, но Пейтън долови нещо в думите, които беше подбрал.

— Какво искаш да кажеш с това „от самото начало“?

Тя видя мигновен проблясък в очите на Джей Ди, сякаш беше осъзнал, че е казал повече от необходимото. Той се опита да омаловажи въпроса й.

— Няма значение. Забрави, че го казах. Не е важно.

Пейтън изпитваше любопитство. Но отстъпи, усещайки, че всеки опит да го притисне щеше да доведе до пререкание. А те двамата бяха

водили достатъчно спорове за цял един живот.

— И така… — подхвърли тя. Облегна се на стената с вградената библиотека, обърната с лице към Джей Ди.

— И така… — отговори той. Изгледа я проницателно, сякаш очакваше тя да направи или да каже нещо първа. Което беше добре, защото Пейтън наистина искаше да каже нещо. Тя се покашля.

— Знаеш ли, Джей Ди, нека изясним това — всъщност аз не мисля, че ти си сексист. — Тя видя как Джей Ди наклони глава при това неочаквано признание, затова побърза да обясни. — Просто си помислих, нали разбираш, че съм постъпила лошо, казвайки тези думи. След няколко дни ние няма да работим заедно повече и не исках между нас да останат недоизказани неща.

Джей Ди прекоси бавно дневната.

— В такъв случай, щом ще изясняваме положението, мисля, че феминацистка беше малко грубо.

— Малко? Така ли смяташ?

— Много грубо. — Джей Ди пристъпи по-близо, след това още по-близо до нея. Пейтън почувства как сърцето й заби като лудо.

— И не мисля, че си студен — продължи тя, все още успявайки да изглежда външно спокойна и овладяна. — Може би надут и претенциозен, но не студен.

— Благодаря ти — каза Джей Ди с любезно кимване.

Сега той стоеше пред нея, така че Пейтън беше заклещена между него и лавиците с книги.

— Освен това, за да не остане нищо неизяснено — добави Пейтън с приглушен глас, — аз не карам електрическа кола хибрид.

Джей Ди се вгледа в нея с потъмнели очи.

— За да не остане нищо неизяснено, никога не съм имал пони.

— Голям срам — прошепна Пейтън. — Аз си мислех, че би било хубаво да имаш пони. — Тя почувства ръката на Джей Ди върху тила си.

— Сега ще спреш да приказваш — каза той и я притегли към себе си. — Защото повече не мога да чакам.

Тогава той долепи устни до нейните и най-сетне, след осем години, Джей Ди Джеймисън я целуна.

Устните на Пейтън се разтвориха нетърпеливо, подканящо, езикът й се плъзна леко по неговия. Ръката на Джей Ди се спусна към

талията й и я притегли по-близо, докато устата му търсеше нейната, в дълбока целувка. Пейтън инстинктивно долепи тяло до неговото и той мигновено откликна, притискайки я към библиотеката. Обвил ръце около тялото й, без да я изпуска, устните му се плъзнаха по шията й.

— Кажи ми, че искаш това — изрече той дрезгаво в ухото й и Пейтън почувства как цялото й тяло се разтопи от дъха му. Тя се изви назад, когато устните му се насочиха към ключицата й.

— Да — прошепна настойчиво тя, защото в този момент не беше в състояние да изрече нищо друго. Джей Ди я целуна отново, този път по-настойчиво. Изведнъж двамата бяха обзети от нетърпение. Пейтън издърпа сакото му, решена да го свали, а ръцете на Джей Ди уловиха бедрата й и я придърпаха към него, така че двамата излязоха залитайки от дневната и се озоваха в кухнята. Спряха се до плота и Джей Ди разбута високите столове и я качи върху равната повърхност.

Седнала върху плота, Пейтън се отдръпна назад, за да погледне Джей Ди. Дъхът й беше накъсан.

— Това ми харесва. — За първи път не си по-висок от мен и не се опитваш да ме сплашиш с ръста си.

— Съмнявам се, че има нещо, което да те изплаши — подкачи я Джей Ди. — Не се изплаши дори, когато се оказа гола в съда.

— Започвам да си спомням защо не те харесвам — подхвърли Пейтън. Но отново остана без дъх, когато той изви ръцете й зад гърба й с едната си длан и се намести между бедрата й.

Очите на Джей Ди проблеснаха палаво.

— Добре, сега ме наречи „задник“ и ме погледни така, сякаш искаш да ме замериш с нещо — това ми е най-любимата част.

Пейтън се разсмя, но устните на Джей Ди намериха нейните и смехът й заглъхна. Тя почувства как ръцете му се насочиха към ризата й, разкопчаха нетърпеливо копчетата и в същото време тя се пресегна към него и улови вратовръзката му, разхлабвайки възела. Движенията им станаха прибързани, сякаш се страхуваха, че другият би могъл да размисли. Пейтън започваше да се пита мъгляво колко далеч можеше да стигне това, дали кухненският плот беше най-подходящото място за онова, до което можеше да се стигне, когато…

Телефонът й иззвъня.

— Остави го — каза Джей Ди, ръцете му се плъзнаха към сутиена й и за първи път Пейтън се съгласи с него без никакви

съображения.

Звъненето идваше от телефона в дневната и можеше лесно да бъде пренебрегнато, но после се включи телефонният секретар и гласът на Пейтън отекна в апартамента, извинявайте, не мога да ви се обадя сега, и така нататък, и така нататък.

— Не си ли чувала, че има гласова поща? — попита Джей Ди, а пръстите му проследиха мъчително дантеления ръб на сутиена и Пейтън се помъчи да си събере ума, за да измисли нещо дръзко, с което да му отговори, когато се разнесе някакъв друг мъжки глас.

— Пейтън, обажда се Чейс.

Беше истинско чудо на технологията, отбеляза наум Пейтън, яснотата, с която гласът на мъжа, с когото тя излизаше, прозвучи така сякаш той беше в кухнята заедно с нея и мъжа, когото тя стискаше между бедрата си.

— Просто исках да ти се обадя да ти пожелая лека нощ и да се уверя, че си се прибрала — продължаваше да говори Чейс. — Знам, че те очаква безсънна нощ и покрай всичко онова, което обсъдихме този следобед, забравих да ти пожелая успех на процеса. Знам колко труд и усилия вложи в това дело, затова се опитай да поспиш малко. И не забравяй какво ти казах за Джей Ди, пази си гърба, той е способен на всичко, за да победи.

Пейтън чу сигнала, отбелязващ края на съобщението на Чейс. Джей Ди се отдръпна назад, за да види реакцията й.

— А пък аз се тревожех, че той може да каже нещо, с което да ме накара да се почувствам неудобно — процеди тя. — Слава богу, че не го направи.

Джей Ди не обърна внимание на сарказма й.

— Той се обажда да ти пожелае лека нощ? Вие двамата сериозно ли ходите? — поиска да знае той.

Пейтън се провря покрай него, скочи от плота и започна да закопчава ризата си.

— Тази част от съобщението му ли те притесни? Че ми се обади да ми пожелае лека нощ?

— О, явно съм длъжен да отговоря на обвиненията на твоя приятел по мой адрес? Добре, чуй моя отговор: той е пълен лайнар.

Пейтън кимна и приглади полата си.

— Може би не е най-красноречивият отговор, но все пак ти давам точки за прямотата.

Джей Ди наблюдаваше с объркано изражение как тя се връщаше към обичайната си невъзмутимост.

— Чакай, какво става тук? Ти не вярваш на приказките на Чейс, нали?

— Не. — Всъщност, не, почти добави Пейтън, но се спря.

Трябваше ли да е подозрителна към Джей Ди? Преди да чуе съобщението на Чейс, Пейтън дори не беше допускала възможността, че Джей Ди можеше да си има скрит план тази вечер. Вярно, тя трябваше да се яви в съда рано на другата сутрин, но какво от това? Трябваше да си помисли, че това беше някакъв сложен план за съблазняване в дома й и — какво? — да изключи будилника й, така че тя да пропусне заседанието си в съда? Не, това наистина беше абсурдна мисъл.

Или пък не?

Като се замислеше… този човек се беше промъкнал в кабинета й, беше отрязал и залепил токчето й, така че тя да падне и да се изложи в съда. Но те вече бяха загърбили този етап. Нали?

— Е, очевидно съобщението на Чейс промени нещо — отбеляза Джей Ди.

Пейтън закопча последното копче на ризата си и се обърна.

— Всичко е толкова сложно.

— Заради Чейс ли?

— Заради много неща — каза Пейтън. — Защото утре трябва да бъда в съда рано сутринта. Заради миналото ни. Заради факта че сега трябва да се съсредоточа върху работата и защото по ирония на съдбата ти си причината, поради която трябва да се концентрирам върху работата в този момент. — Тя замълча. — Просто искам да остана сама, за да обмисля нещата.

Джей Ди кимна и Пейтън видя, че той беше ядосан.

— Добре — процеди с усилие той. Наведе се, вдигна сакото си от пода и тръгна към вратата.

Колкото и да беше объркана, Пейтън не искаше да завършат вечерта в толкова лошо настроение.

— Джей Ди, чакай — извика след него тя.

Той се обърна.

— За втори път ме изхвърляш от апартамента си. Ако размислиш, знаеш къде можеш да ме намериш.

И с тези думи той излезе.

Пейтън остана за момент като вкаменена. След това взе куфарчето си и се оттегли в спалнята си.

Един час по-късно заспа, затрупана с книжа и записки, и сама.

20

Оставаше една седмица. Само седем дни.

Пейтън влезе във финалната права на нейния осемгодишен маратон към престижния елит от онези малцина облагодетелствани адвокати в „Рипли и Дейвис“, които се бяха издигнали до ранг на съдружници, спазвайки двете наскоро дадени обещания. Първо, тя спечели делото и следователно удържа обещанието, което беше дала на съдебните заседатели във встъпителната си реч, че след като се запознаеха с целия доказателствен материал, те щяха да се уверят, че нейният клиент не беше отговорен за сексуален тормоз.

Каквато беше традицията в кантората за всяко спечелено дело в съда, когато Пейтън се върна в офиса, останалите адвокати в отдела се отбиха в кабинета й да я поздравят. Тоест, всички, освен Джей Ди.

Той остана в кабинета си през целия следобед, със затворена врата.

— Какво му става? — попита Ирма, когато се отби на излизане, кимвайки към кабинета на Джей Ди. — Пак ли изровихте томахавката?

— Мисля, че той не говори с м… — Пейтън замълча, доловила скрития намек във въпроса на Ирма. — Какво искаш да кажеш с това отново! — Тя и Джей Ди винаги бяха внимавали да не демонстрират враждата си публично.

Ирма я изгледа иронично.

— Администрацията е очите и ушите на тази институция, Пейтън. Ние знаем всичко.

Пейтън изпъна гръб.

— Вие ни обсъждате!

Ирма невинно сви рамене.

— Да.

Пейтън скръсти ръце пред гърдите си.

— Хм. И какво си говорите?

— Сега обсъждаме как вие двамата се борите за мястото на съдружник.

— Знаете за това?

Ирма отново сви рамене невъзмутимо.

— Да. Дори вървят залагания кой от вас ще спечели.

Пейтън зяпна от учудване, че изтощителната борба за кариерата й беше тема на евтини, безсмислени клюки в офиса.

— Не мога да повярвам, че ти участваш в това, Ирма. Безвкусно е. И кой води в залозите?

— Засега е в полза на по-слабо представения пол.

Пейтън се усмихна доволно.

— Значи водя с една обиколка. Нима има само двама лични асистенти мъже в цялата кантора?

— Ами, някои от младите адвокати също участват в залозите. И като казвам някои, имам предвид всичките.

Пейтън завъртя очи.

— Сигурно и всички съдружници?

— Странно, но не — изрече замислено Ирма. — Никой от съдружниците не знае, че ти и Джей Ди не се спогаждате.

Сега Пейтън се начумери.

— Всъщност не е толкова е странно. Половината от съдружниците тук явно не знаят нищо, освен ако не им бъде поднесено в докладна записка от някоя нещастна млада юристка, която е пожертвала почивните си дни, за да я напише.

Сега беше ред на Ирма да се учуди.

— Никога не съм те чувала да говориш с толкова недоволство. — Тя кимна одобрително. — Харесва ми. — Ирма й намигна, обърна се и излезе.

Пейтън въздъхна. Бележка наум: по-често си прехапвай езика. И открий кой от младшите юристи имаше дързостта да заложи на Джей Ди.

В случай че това беше Брандън, тя щеше да му извие врата.

Второто спазено обещание беше онова, което Пейтън беше дала на Чейс, че щяха да седнат и да поговорят веднага след края на съдебния процес. Разговорът се осъществи в апартамента на Чейс, но говоренето се падна главно на Пейтън.

Чейс прие добре раздялата. Той дори се разсмя, когато Пейтън каза, че го прави колкото за нейно, толкова и за негово добро, тъй като

беше напълно убедена, че с нейния труден характер щеше да го направи безкрайно нещастен.

В действителност, всички мисли, допускащи изграждането на успешни отношения с Чейс, бяха загинали в момента, когато Пейтън беше целунала Джей Ди. Тя нямаше представа какво се случва между тях напоследък, но явно (както се беше видяло от кратката сцена на кухненския плот) беше безсмислено да поддържа отношения с никой друг, докато не си изяснеше положението.

На следващия ден в кантората, тя се беше запътила към кабинета на Лейни, за да й съобщи лошата новина, че уви, Идеалният Чейс вече бе в миналото, когато чу гласа на Джей Ди да я вика по име. Тя се обърна и го видя на средата на коридора, да върви към нея.

— Бен ни вика при него веднага — каза Джей Ди. — Явно има някакво развитие по делото на „Гибсънс“.

Без да каже нищо повече, той мина спокойно покрай нея и се упъти към кабинета на Бен. Пейтън тръгна след него, опитвайки се да го настигне. Щом Джей Ди искаше да играе тази игра, така да бъде. Двамата изминаха целия път в мълчание.

Когато влязоха в кабинета на Бен, той разговаряше по телефона. Направи им знак, че приключва разговора и им махна да изчакат навън. Джей Ди се насочи към прозореца в края на коридора, с гръб към Пейтън, зает да изучава гледката навън и да мълчи упорито.

Отначало Пейтън се изкушаваше да го игнорира, но после размисли. Джей Ди започваше да я дразни сериозно и тя смяташе да му го покаже. Затова се доближи до него.

— Наистина ли не ми говориш? — Тя говореше тихо, така че никой да не може да ги подслуша.

Джей Ди я погледна косо.

— Просто ти давам пространството, от което ти имаше нужда, Пейтън. — Той отново се посвети на прозореца.

— Държиш се като задник.

— А ти играеш игрички. Какво прави Чейс? — попита саркастично той.

— Сигурно е добре. Вече не се виждам с Чейс.

Джей Ди се обърна с лице към нея.

— Скъса ли с него?

— Всъщност, да — каза Пейтън. — Противно на това, което ти явно мислиш, аз не обичам да си играя игрички с хората. И, между другото, не ти липсва нахалство да обвиняваш мен, че играя игрички, когато ти ме наказваш с мълчание. Което ме подсеща да ти благодаря, че ти единствен от целия отдел не дойде да ме поздравиш, когато спечелих делото. Твоите обвинения ме навеждат на убеждението, че или (а) ти си се почувствал неудобно да ме поздравиш, тъй като сме конкуренти и в този случай не можеш да ме виниш, че аз на свой ред се чувствам неудобно от усложненията около случилото се онази вечер, или (б) ти просто се държиш като твърдоглав, злобен идиот, а аз не съм сигурна, че искам да бъда в твоята компания. Във всеки случай, ако очакваш да те моля за извинение, задето те помолих да си тръгнеш онази вечер, ще има да чакаш много, много дълго, защото, както виждаш, несъмнено правото беше на моя страна. — Пейтън победоносно сложи ръка на кръста си.

Шах и мат.

Джей Ди я изгледа развеселено за момент.

— Ти наистина си забележителен адвокат, Пейтън — каза той.

Пейтън забоде пръст в гърдите му.

— Не смей да ме ласкаеш сега, Джеймисън. Той се засмя.

— Значи отново си ми сърдита.

— Мисля, че положението е достатъчно заплетено, за да го усложняваш допълнително.

Тези думи явно го трогнаха.

— Права си. В такъв случай може би трябва да ти се реванширам. Ти какво би казала — хипотетично, разбира се, — ако те поканя на вечеря, за да отпразнуваме съдебната ти победа?

Пейтън се поколеба. Не защото не се изкушаваше да приеме неговата покана или половинчата покана. Тъкмо обратното.

— Хипотетично, не съм сигурна дали мога да имам доверие в себе си, когато съм близо до теб — каза тя. Несъмнено Джей Ди хареса отговора. Той наведе глава и заговори почти шепнешком.

— Защо? Какво се боиш, че може да се случи, ако останем насаме? Хипотетично.

Да флиртуват по този начин в кантората беше опасна игра. Странно, но Пейтън не даваше пет пари за кантората в този момент. Вярно, Джей Ди успяваше да я извади от кожата й като никой друг.

Когато я гледаше с онзи поглед, който беше едновременно дързък и интимен, и същевременно леко предпазлив — сякаш той чакаше и дебнеше всеки неин ход, Пейтън чувстваше тръпки на нетърпение при мисълта докъде щеше да ги отведе техния малък флирт. Затова тя се приведе към Джей Ди с престорено свенлива усмивка.

— Хипотетично, страхувам се, че мога да…

— Ето къде сте били! Извинявайте за забавянето, имах конферентна връзка, която продължи по-дълго, отколкото очаквах.

Стреснати от гласа на Бен, Пейтън и Джей Ди се обърнаха и го видяха на вратата на кабинета си.

— Започваме ли? — Бен й направи знак да влязат в кабинета му.

Джей Ди улови погледа на Пейтън, когато тръгнаха към вратата, очевидно не по-малко подразнен от прекъсването на Бен. Двамата още не бяха седнали пред бюрото, когато Бен подхвана по същество.

— Тази сутрин ми се обади Джаспър — започна той. — Очевидно са направили някои размествания в правния отдел на „Гибсънс“. Уволнил е главния юрисконсулт — сигурно е направил добре, след като той не е успял да ги предпази от кашата, в която са затънали. Новият главен юрисконсулт е постъпил в понеделник и естествено, няма търпение да се запознае с хората в нашата кантора, които ще работят по делото. Джаспър изрично попита дали единият — или двамата — от вас ще има възможност да отскочи до Флорида утре, за да се срещне и запознае с новия служител. Той знае, че предизвестието е кратко, но тъй като утре е петък, се надява, че вие двамата може да сте свободни от другите си служебни задължения. — Бен се покашля. — Естествено, Джаспър не е запознат със ситуацията в кантората, че единият от вас няма да продължи да работи по делото. И според мен е най-добре той да остане в неведение по този въпрос, докато не бъде съобщено решението на изборната комисия. — Той се облегна на стола си и въздъхна мелодраматично. — Предвид обстоятелствата, не ми е удобно да ви помоля да заминете двамата. Макар че, в светлината на предстоящото решение…

— Аз ще отида — каза Джей Ди.

Бен притихна и го изгледа. Изглеждаше доволен от категоричната реакция на Джей Ди.

— Добре. — Той кимна одобрително, след това се обърна. — Ти какво ще кажеш, Пейтън?

Пейтън почувства напрегнатия поглед на Джей Ди, докато отговаряше.

— Аз също ще отида.

Бен се засмя.

— Чудесно. Ще се обадя на Джаспър и ще му кажа да ви очаква. — Той погледна към Джей Ди. — Ще пристигнеш там доста рано, Джеймисън, сигурно ще успееш да вместиш един кръг. В Палм Бийч има страхотни голф игрища. Мисля, че бях там за последно преди три години. Отидохме през май и беше почти 32 градуса. При това е влажно — изтъкна той. — Вие двамата трябва да се приготвите. Ще бъде доста горещо и задушно пътуване.

С огромно усилие на волята Пейтън се сдържа да не отвърне на последната забележка.

21

Стюардесата постави подноса с храна пред Пейтън.

— Вегетариански ордьовър за вас — каза тя услужливо, преди да се обърне и да сервира обяда на пътниците от другата страна на пътеката.

Седнал до Пейтън, Джей Ди дори не вдигна поглед от броя на „Уол Стрийт Джърнъл“, който четеше.

— Вегетарианка? Каква изненада.

— Точно толкова голяма колкото това, че ти отваряш вестника първо на финансовия раздел.

Джей Ди сви рамене.

— И какво от това? Имам няколко инвестиции.

— Аз имам инвестиции. Ти имаш портфолио — коригира го Пейтън.

Джей Ди изпита необходимост да изясни ситуацията. Той остави вестника и се завърти, за да я погледне в лицето.

— Пейтън, трябва да ти кажа нещо и знам, че ще те шокира, но е по-добре да го чуеш сега. — Той се приведе към нея утешително. — Ти имаш пари. — Той поклати глава. Какъв срам.

Пейтън не се хвана на номера.

— Моля те. Ти имаш пари. Аз имам добре платена работа. Има разлика.

— Двамата получаваме еднакви заплати.

— Но ти водиш екстравагантен живот.

Джей Ди се разсмя на тези думи. Наистина ли? Може би в нейните очи, предположи той. Пейтън беше живото опровержение, при това изобщо не си даваше сметка за това.

— Ти носиш обувки по 500 долара чифта — изтъкна той.

— Вече не.

Джей Ди се покашля. Може би беше най-добре да сменят темата.

Той се загледа как Пейтън взе сандвича си с някакъв полезен, безвкусен пълнеж от кълнове и зеленчуци. Тъй като летяха в бизнес

класа, те седяха заедно, без трета седалка на същия ред. Можеха да разговарят за всичко и никой нямаше да ги чуе, макар че досега Пейтън беше разговаряла с него само за работа и/или се заяждаше. Може би беше време да освежат разговора.

— Е… ти не спомена защо скъса с Чейс.

— Имаш право. Не споменах.

— Избягваш ли тази тема?

Пейтън остави сандвича и го погледна.

— Защо вместо това да не поговорим за теб?

Осъзнавайки, че наистина трябваше да поработи върху умението си да подбира темите за разговор, Джей Ди се помъчи да си придаде равнодушно изражение.

— Какво за мен?

— Ами, ти си на 32 години и…

— Значи сме връстници.

— … и все още не си семеен — довърши Пейтън. — Не трябва ли вече да си женен за някоя Мъфи или Бетси или друга светска девойка с мозък колкото тази краставичка?

Джей Ди разгледа сравнителния предмет.

— Това е доста голяма кисела краставичка. Пейтън се усмихна.

— Е? Какво не достига?

Джей Ди не можа да откъсне поглед от Пейтън, която в очакване на неговия отговор прехвърли единия си обут в обувка на високо токче крак върху другия, при това с носа на обувката към него. Дали тя знаеше какво въздействие имаше върху него? Сигурно да. Това беше техният малък танц, начинът, по който съзаклятнически избягваха да говорят за онова, което се беше случило в апартамента й онази вечер. Джей Ди долавяше, че зад нейните „невинни“ въпроси за неговия любовен живот се криеше по-дълбок интерес.

Но той нямаше намерение да прекъсва играта. Поне засега.

Виждайки, че Пейтън все още очакваше отговор, Джей Ди сви рамена.

— Предполагам, че просто съм се концентрирал върху работата. — Той видя как Пейтън кимна. За нея това беше разбираемо. След като темата за работата беше подхваната, разговорът тръгна в по-безопасна посока: предстоящата среща с Джаспър и неговия нов юрисконсулт. Оценявайки факта, че Пейтън и Джей Ди се бяха съгласили да заминат

за Флорида толкова набързо, за тяхно улеснение Джаспър беше предложил да се срещнат за вечеря в хотела им.

Джей Ди определено можеше да се сети за по-лоши места, където да прекара петъчната вечер от Риц-Карлтън на Палм Бийч. Като изключим съдружието и кариерата, една от основните причини, поради които той се беше съгласил охотно на пътуването, беше неговата увереност, че Пейтън също не би пропуснала такава възможност.

Пейтън го попита дали беше успял да намери някаква информация за новия главен юрисконсулт в екипа на „Гибсънс“. Джей Ди бръкна в куфарчето си и извади записките, които беше нахвърлял по-рано същата сутрин, когато се беше отбил в кантората, преди да тръгне за летището.

Странно, но той откри в куфарчето си нещо, което не беше поставил там. Книга.

Объркан, Джей Ди извади книгата. Щеше много да се ядоса, ако това беше някакъв трафикантски номер за пренасяне на наркотици от Чикаго в Южна Флорида по нищо неподозиращи пасажери, заради който той щеше да се озове в затвора и да се лиши от жадуваната релаксация в Риц-Карлтън.

Гордост и предразсъдъци.

Върху предната корица беше залепена бележка без подпис, на която пишеше:

За всеки случай. Довери ми се.

Джей Ди завъртя очи. Идваше му да изохка на глас. Беше споменал на Тайлър за предстоящото пътуване с Пейтън и неговият „услужлив“ приятел очевидно беше мушнал книгата в ръчния му багаж на излизане.

Точно когато се канеше да натика глупавото женско четиво в куфарчето си, Пейтън надникна през рамото му.

— О, ти си носиш книга? Какво четеш? — Тя се надвеси, видя заглавието, след това погледна Джей Ди с изражение на неприкрита изненада. — *Гордост и предразсъдъци!* Я виж ти. Никога не бих предположила, че харесваш такива книги.

Джей Ди веднага започна да се оправдава.

— Стига, ти наистина ли мислиш…

Той не довърши, виждайки как Пейтън се облегна лениво на креслото със замечтан, отнесен поглед.

— Господин Дарси… — Тя въздъхна мечтателно. После лапна разсеяно края на химикалката — Джей Ди забеляза леката руменина по бузите й — и без дори да го осъзнава, взе да движи химикалката напред-назад между устните си.

Навътре и навън.

— Фицуилям Дарси и неговите десет хиляди на година… — добави Пейтън, все така замечтано.

Джей Ди нямаше представа за какво говореше тя, но не можеше да откъсне очи от нея. Химикалката. Устните. Навътре и навън. Тайлър беше истински гений.

Пейтън премигна и се отърси от бляна си. Колко жалко.

— Извинявай. За какво говорехме? — попита тя, малко задъхана.

Джей Ди се покашля и вдигна книгата.

— *Гордост и предразсъдъци!*

Пейтън се усмихна с умиление.

— Да, това е една от любимите ми книги.

— Схванах. Сигурно харесваш тази — Джей Ди хвърли бърз поглед върху задната корица — Елизабет Бенет.

Тези думи явно събудиха Пейтън.

— Да, разбира се — каза тя, подобно на Тайлър, сякаш само неандерталец би могъл да не знае това име. — Елизабет Бенет е една от най-великите литературни героини на всички времена.

Джей Ди забеляза, че Пейтън се връщаше към обичайния си раздразнителен и поучителен тон. Не че той имаше нещо против.

— Така ли?

— Да, така. Тя е умна, духовита, смела и независима. Вярно, че на моменти е малко горделива, някои биха казали, че е прекалено дръзка за времето си, но все пак ние за това я обичаме.

Джей Ди наклони глава.

— Аха. Това сигурно обяснява всичко.

Пейтън се засмя, леко смутена.

— Извинявай. Понякога се отнасям, когато заговоря за тази книга. — Тя замълча, спомняйки си нещо друго. — Ти нали щеше да

ми показваш информацията, която си събрал за новия юрисконсулт на „Гибсънс“?

Джей Ди подаде на Пейтън папката с информацията, която беше събрал и тя се зачете. Но след няколко минутно мълчание му хвърли кос поглед.

— Все пак… това е някак неподходящо четиво за мъж, Джеймисън. — С лукава усмивчица, Пейтън се посвети отново на записките.

Джей Ди не си направи труда да удостои с отговор последната забележка. Но след малко погледна крадешком, наблюдавайки тайно Пейтън.

Горда и дръзка, несъмнено. И определено склонна да съди хората. Но все пак.

Пейтън застана пред вградения гардероб по бельо и огледа внимателно роклята. С облекчение установи, че дрехата беше преживяла пътуването относително невредима, защото (а) тя притежаваше абсолютно нулеви умения да борави с ютия и (б) нямаше време за гладене, тъй като трябваше да се срещне с Джей Ди в бара на хотела след пет минути.

Това беше служебен ангажимент, непрекъснато си повтаряше Пейтън. Тя и Джей Ди бяха, в луксозния Риц-Карлтън на Палм Бийч, на няколко крачки от белите плажове и лазурните сини води на Атлантическия океан, по работа. Пейтън беше отсядала в хубави хотели и преди. В много хубави хотели. Един от плюсовете на работата във водеща адвокатска кантора беше, че от адвокатите се очакваше да отсядат в първокласни хотели, когато бяха в командировка. Освен това Пейтън не за първи път пътуваше по работа в петък вечер и определено не за първи път пътуваше заедно с колега мъж.

Но.

Този път атмосферата не беше служебна. Или поне не беше изцяло служебна.

След като се регистрираха в хотела, Пейтън и Джей Ди се бяха уговорили да се срещнат в седем часа, половин час преди вечерята с Джаспър. Предложението беше на Пейтън — тя би предложила същото, ако беше с всеки друг колега и не виждаше причина да се

отклонява от протокола. Работата все пак си е работа, а веригата дрогерии „Гибсънс“ продължаваше да бъде най-важният нов клиент на кантората, а фактът, че Пейтън случайно беше заедно с Джей Ди не беше от съществено значение.

Също толкова незначителен беше фактът, че тя беше успяла да си направи набързо кола маска на бикини зоната, след като беше научила, че заминаваха на тази командировка. И никой не биваше да си вади погрешни изводи от сексапилното черно дантелено бельо, което Пейтън беше облякла преди броени минути. Честно. Тясната рокля на практика я задължаваше да носи прашки и бриджитки, за да се избегнат безвкусните очертания на ластиците на всеки друг модел сутиен и бикини. Колкото до сексапилната черна дантела? Чиста случайност.

И да, вярно, Пейтън може би беше използвала малко тъмна очна линия тази вечер, за да постигне ефекта на опушения поглед, може би беше посветила на косата си десет или двайсет минути повече и беше сложила няколко капчици от любимия си парфюм на Булгари. Но тя беше положила тези старания само защото разполагаше със свободно време и не виждаше причина да седи и да мързелува в хотелската си стая. Това беше нейната версия и Пейтън щеше да се придържа към нея. По дяволите, закъсняваше! Изведнъж Пейтън видя часовника върху нощното шкафче. Тя нахлузи бързо роклята и обу обувките си. Тъй като това беше бизнес вечеря, роклята й беше черна и класическа. Но все пак беше рокля, при това прилепнала. Пейтън беше решила да не облича костюм — навън беше трийсет градуса, влажността беше висока и щеше да й бъде топло със сако.

И това беше част от нейната версия.

Асансьорът стигна до първия етаж и вратите се отвориха. Пейтън слезе и почувства моментен трепет на вълнение. Нервност. Тя никога не знаеше какво да очаква от Джей Ди — поне напоследък. Вярно, те бяха флиртували на моменти по време на полета, но от друга страна, бяха разговаряли предимно по работа.

Онази вечер, в апартамента й беше повдигнат един въпрос и Пейтън знаеше, че времето за отговор на този въпрос бързо изтичаше. А въпросът беше прост.

Какво искаше тя?

Пейтън прекоси лобито и намери бара, който се казваше Стър[1], където трябваше да се срещне с Джей Ди. Какво искаше тя? В съда винаги се доверяваше на инстинкта си. Може би трябваше да приложи същата философия и тук.

Пейтън влезе в бара и с изненада видя, че там вече беше претъпкано. Тя бързо обходи с поглед заведението, първо основния бар, после отделните маси и не откри Джей Ди никъде. След това забеляза откритата тераса.

Пейтън излезе навън и видя, че терасата на бара гледаше към океана. Очите й привикнаха към светлината на свещите, които украсяваха масите. Най-сетне забеляза Джей Ди в дъното, седнал на една маса до перваза. Пейтън се усмихна — беше запазил най-хубавата маса, разбира се.

Загледан към океана, Джей Ди беше обърнат в профил към нея.

Пейтън тръгна към него и, възползвайки се това, че той още не я бе видял, го обгърна с очи. Беше облечен в неговия тъмносив костюм и светло синя риза. Тя се наслади на непринудеността и изискаността на движенията му, на самоуверения жест, с който държеше чашата докато отпиваше, изисканото повдигане на ръкава, когато погледна часовника си. Джей Ди притежаваше безупречен стил и беше неоспоримо, невероятно красив мъж. И тогава Пейтън си помисли, че именно с този мъж тя работеше врата срещу врата и си съперничеше през последните осем години.

Сякаш усетил приближаването й, Джей Ди погледна към нея. Когато видя Пейтън, той помести стола си и я обгърна с очи.

— Изглеждаш изумително. — Погледът му се спусна по роклята й.

Пейтън спря до масата и се усмихна.

— Благодаря. Стори ми се прекалено горещо за костюм. — Ах, тази заплетена паяжина, която плетем. Джей Ди не откъсна поглед от нея, докато се настаняваше на стола срещу него.

— Ти закъсня. — По погледа му личеше, че това всъщност не беше важно.

— Съжалявам, знам — призна Пейтън. Тя кръстоса крака, така че цепката на роклята й да разкрие елегантно бедрото й. Стар трик, но вършеше работа. — Сигурно нямаш търпение да се заловиш за работа? — подкачи го тя.

Джей Ди плъзна поглед по голия й крак и когато вдигна глава, сините му очи я пронизаха.

— Да, има една недовършена работа, с която планирам да се заема довечера.

Пейтън буквално остана без дъх, омаломощена от погледа на Джей Ди, поглед, който й казваше без заобикалки какво точно искаше той. Никой друг мъж не й беше въздействал по този начин, никой друг не можеше да накара сърцето й да се разтупти само с един поглед и няколко прости думи. И в този момент тя разбра без никакво колебание какво точно искаше тя.

— Мисля, че въпросът, който трябва да ти задам, Джей Ди… — Тя замълча многозначително, пресегна се през масата и улови ръката му. Започна да чертае нежни, бавни кръгове с пръсти. — … Е как ще проведем тази вечеря?

Пейтън видя как в очите му проблесна желание, когато той взе ръката й в своята.

— Възможно най-бързо — каза дрезгаво Джей Ди. Той прокара устни по пръстите й, без да откъсва очи от нейните и Пейтън почувства, че копнееше да я целуне толкова силно, колкото и тя него. Но Джаспър можеше да влезе всеки момент и откровено казано, след като само от няколко страстни погледа я бяха облели горещи вълни и смущение, беше най-добре да стои далеч от ръцете, устните и всички други части на Джей Ди, докато не настъпеше официалният завършек на служебните им задължения.

Затова тя се отдръпна и изгледа Джей Ди над пламъка на свещта.

— Може би. Но все пак за начало можеш да ми поръчаш питие.

— Това е ужасно старомодно, не мислиш ли?

— Не може ли и аз да съм старомодна? — попита Пейтън. Дори да знаеше какво искаше, това не означаваше, че играта беше приключила. Засега. В края на краищата, те трябваше да убият два часа и тя се нуждаеше от нещо, с което да се развлича по време на вечерята. Но Джей Ди не се даваше лесно. Той се облегна на стола си.

— Значи, искаш да играем така.

— Хмм… разочарован ли си?

С развеселена усмивка, Джей Ди поклати глава.

— Ни най-малко. Само помни, Пейтън, че за тази игра са нужни двама.

Още страстни синеоки погледи.

По дяволите. Пейтън наистина трябваше да измисли ответен удар на тези пламенни страстни погледи.

Но междувременно щеше да се наслади на всеки миг от възможностите, които й се предлагаха.

— Ти какво ще кажеш, Джеймисън? Още един скоч? Хайде, Пейтън, нямаш вид на момиче, което ще се остави да го надпие някой мъж.

Тази вечер Джаспър беше в страхотна форма.

Джей Ди проследи с удивление как изпълнителният директор повика с отривист жест сервитьора и поръча по още едно за всички. Беше забравил какви количества алкохол умееха да поглъщат добрите стари южняци. А Джаспър, очевидно нехаещ за факта, че всички други на масата не бяха докоснали чашите си от предишните две поръчки, не даваше никакви признаци, че смяташе да забави темпото скоро.

Ричард Файърстоун, новият главен юрисконсулт на „Гибсънс“, един от онези педантични адвокати, които злословеха за представителите на собствената си гилдия, се наклони към Джаспър.

— Не я наричай „момиче“ — прошепна едва чуто той.

— Какво? — гръмогласно попита Джаспър.

Ричард погледна към Пейтън.

— Ти нямаш вид на жена, която ще се остави да я надпие някой мъж — коригира фразата на Джаспър той. — Вече не се казва „момиче“.

— Знаеш ли какво мисля аз за цялата тази политическа коректност? Че е едно голямо, топло биволско говно. — Джаспър размаха чашата си и погледна към седящите срещу него юристи.

— Пейтън, ти си моят експерт по дискриминацията — разрешено ли е все още да казвам „момиче“?

— Можеш да казваш всичко, каквото искаш на твоите адвокати, Джаспър.

— Ха! Виждаш ли? Вие, момчета, сте твърде задръстени — Джаспър посочи Ричард и Джей Ди. — И забележете, че казах момчета — подчерта гордо той, — в случай че някой реши да обвини мен или компанията ми, че не зачитам равните възможности. — Той гаврътна

уискито си и тресна чашата върху масата с възмущение. След това огледа сътрапезниците си. — Добре, смятам, че вече е време да се залавяме за работа, нали? Да поговорим за нашия случай?

Джей Ди прехапа езика си и устоя на изкушението да погледне часовника си. Сега ли се сети да говорят за делото Джаспър? Не трябваше ли да започнат с този разговор по-рано, например, преди да се натряска до козирката?

Той хвърли бърз поглед към Пейтън, която седеше от лявата му страна.

Тя или притежаваше лицето на най-обиграния покерджия, което бе виждал някога, или беше абсолютен непукист и не се впечатляваше от флегматичното темпо, с което се развиваше вечерята, защото всъщност изглеждаше доста развеселена от лудориите на Джаспър. Като се замислеше, Джей Ди започваше да се дразни и от това. По-рано той й бе казал, че щеше да играе по нейните правила и по време на първите два кръга наздравици и ордьоври Джей Ди беше запазил самообладание. Но истината беше, че той просто искаше да остане насаме с нея. Откровено казано, вече му беше дошло до гуша от всичко, което постоянно изникваше между тях, като работата и Чейс Белами, и вечерите с клиенти. И дрехите.

Джей Ди наблюдаваше как Пейтън кимаше одобрително, докато Ричард се впусна в изложение на тяхната защитна стратегия в съда. Добре. Както и да е. Щом тя не виждаше причина да пришпори нещата, той също щеше да бъде търпелив.

— … та, аз си мислех — обясняваше Ричард, — че бих искал всеки от вас да ми представи как планирате да подходите към вашата част от защитата. Пейтън, тъй като Джаспър изтъкна, че ти си експертът по дискриминация, защо не започнеш ти — изложи ми твоите идеи как да атакуваме основните твърдения за допусната дискриминация по делото.

— Разбира се, Ричард, с удоволствие — съгласи се Пейтън. След това се подсмихна. — Знаеш ли, аз съм доста многословна. Струва ми се, че нашият келнер идва. — Дали да не поръчаме десерта още сега?

В този момент Джей Ди почувства как Пейтън постави ръка върху бедрото му под масата. Интересно.

Келнерът остави четири менюта с десертите по средата на масата. Със свободната си ръка Пейтън взе своето меню и го прегледа

небрежно.

— Я да видим в какво настроение съм днес? — Тя прокара нежно пръст по бедрото на Джей Ди.

Много интересно.

— Я, стига, Пейтън, тук е Флорида. Ще трябва да опиташ южняшки лимонов пай[2] — нареди Джаспър. Той си позволи волността да поръча пай със зелени лимони за всички и сервитьорът се отдалечи.

— Знаеш ли — попита Джаспър, — че миналата година лимоновият пай беше провъзгласен за официален сладкиш на нашия щат?

Пръстите на Пейтън пропълзяха по-нагоре по бедрото на Джей Ди, навлизайки в полунеприличната територия. Още пет сантиметра и щяха да са в официалните граници на откровено неприличната територия.

— Не знаех това, Джаспър — каза Пейтън, без да забавя темпото. — Всъщност, изобщо не знаех, че всеки щат си има официален сладкиш. Ти знаеше ли това, Джей Ди?

— Не.

В момента не му беше до сладкиши.

— О, да — увери ги Джаспър. — Дори се стигна до вълнения в сената. Там имаше един значителен контингент, който лобира друг един пай да се обяви за официален сладкиш на Флорида. Някой сеща ли се за кой пай говоря? Пейтън?

Пръстите й описваха кръг след кръг. Все по-нагоре. По бедрото му.

Пейтън наклони глава, замислена.

— Хмм… може би някой сладкиш с портокали?

— Не. — Джаспър се засмя, явно доволен да бъде единственият посветен. Той се обърна надясно. — Ричард?

— Пай с праскови? — вяло предположи главният юрисконсулт.

— Това е сладкишът на Джорджия, ще прощаваш. Ами ти, Джей Ди.

При въпроса на Джаспър, три чифта очи се приковаха право в Джей Ди, който освен че не даваше пет пари за пайовете, беше напълно съсредоточен върху факта, че Пейтън коварно беше спряла

пръсти точно на границата между полунеприличната и откровено неприличната територия.

— Добре ли си, Джей Ди? — попита Пейтън с палава усмивка. — Нещо се умълча.

Ха. Тя щеше да си плати за това по-късно.

Джей Ди помълча известно време. После каза:

— Пекан.[3]

Пейтън премигна, след това се усмихна, когато Джаспър удари с ръка по масата и извика:

— Да! Заради всичките насаждения от пеканови орехи във Флорида, имаше значителен натиск да провъзгласим пекановия пай за сладкиш на щата. Добър удар, Джеймисън — каза Джаспър, впечатлен.

— Какво мога да кажа? Натискът ме амбицира — отговори Джей Ди с лукав поглед към Пейтън. — Сега, ако сме приключили с игрите… мисля, че Пейтън искаше да ни представи своя поглед върху стратегията за париране на претенциите на ищците.

— Да, така е — благодаря ти, Джей Ди.

— Няма проблем. Пейтън, ти си на ход.

Три чифта очи се обърнаха към Пейтън. А под масата — една от ръцете на Джей Ди се настани върху коляното й. Колко удобно, че цепката на роклята й се отваряше на бедрото, давайки му достъп до голата й кожа.

Отплатата можеше да бъде толкова дяволски сладка понякога.

---

[1] Stir (англ.) — раздвижване, вълнение, възбуда. — Б.пр. ↑

[2] Американски десерт, който се приготвя от сок от зелени лимони, яйчени жълтъци и подсладено кондензирано мляко върху тънък блат от маслено тесто. — Б.пр. ↑

[3] Пеканът (Carya olivaeformis) принадлежи към семейство Орехови. Известен е още като „цар на орехите“ и „маслен орех“. Плодовете му са изключително вкусни, сладки и висококалорични. — Б.пр. ↑

22

Малко след десет часа, Пейтън и Джей Ди стояха в лобито заедно с Джаспър и Ричард, чакайки да им докарат колата.

— Много се радвам, че проведохме тази среща — каза Джаспър, като се ръкува сърдечно с тях. Ричард направи същото, уверявайки ги колко му е било приятно да се запознае с тях.

— Аз нали ти казах, че тези двамата ще те впечатлят? — Джаспър тупна приятелски Ричард по гърба, като едва не просна горкия човек върху декоративна мозайка, която украсяваше дъбовата маса до тях. Джей Ди тайно подозираше, че новият юрисконсулт нямаше да изкара повече от месец в компанията.

— Слушай, аз по принцип не обичам адвокатите — изрече на шега Джаспър със своя провлачен южняшки говор — и определено не ми харесва, когато някой се опитва да осъди някоя моя компания за двеста милиона долара, но с вас двамата — той примижа с едното око, прицелвайки пръсти към Пейтън и Джей Ди — имам добро предчувствие. Мисля, че съм в добри ръце.

Това беше единствената негативна част от вечерта.

Джей Ди видя усилията на Пейтън да запази спокойно изражението си, но видя гнева в очите й. И тя като него съжаляваше, че не можеше да каже истината на Джаспър, а именно че заради (ако използваше цветистия израз на Джаспър) голямото, топло биволско говно, което бе снесла кантората с решението си за избора на съдружници, след пет дни единият от тях нямаше да защитава дрогерии „Гибсънс“. Не за първи път, Джей Ди възнегодува срещу Бен и другите големи клечки, задето поставяха него и Пейтън в това положение. Казвайки това, той трябваше да признае собствената си недалновидност; може би той прибързано беше яхнал възможността за идването в Палм Бийч, преди да обмисли факта, че по този начин не беше напълно откровен с Джаспър. Но честно казано, Джей Ди не мислеше за Джаспър, когато се беше съгласил на пътуването.

Не че Джей Ди съжаляваше за решението си да дойде в Палм Бийч — нищо подобно. Вярно, лудориите под масата между него и Пейтън по време на вечерята така и не бяха прекосили границата между полунеприличната и откровено неприличната територия, но това всъщност не го изненадваше. Без да се налага да говорят, те двамата знаеха точно къде да теглят чертата на забавлението и играта. Въпреки че в един момент от вечерята, Джей Ди се притесни, че Джаспър беше подразбрал нещо.

Тъкмо бяха изяли десерта и келнерът им беше донесъл сметката. Пейтън и Ричард се бяха извинили и бяха станали от масата, за да отидат до тоалетната, и след като пъхна кредитната си карта в съответното отделение на портфейла си, Джаспър се обърна към Джей Ди.

— Ще възразиш ли, ако ти задам един личен въпрос, Джеймисън?

Джей Ди се засмя.

— Разбира се, но не мога да обещая, че ще ти отговоря. И не забравяй, че ти си джентълмен, Джаспър.

Джаспър се изкиска.

— Добре казано. Тогава ще се изразя като истински джентълмен: ти ухажваш ли госпожица Кендъл?

— Това определено е въпрос, на който няма да отговоря.

— Защото усещам флуиди.

— Не можем да водим този разговор, Джаспър. Съжалявам.

— Ти я гледаш много особено.

— Хмм.

Джей Ди запази мълчание и Джаспър се засмя.

— Еха — през целия си живот не съм виждал адвокат да замълчи толкова бързо. Хората от вашата гилдия обикновено не могат да си затворят устата. Добре тогава, аз знам кога да отстъпя.

Джей Ди просто се беше усмихнал и по най-бързия начин беше сменил темата. Защото единственото нещо, което знаеше със сигурност, беше никога да не допуска повторно същата грешка.

Когато най-сетне докараха колата на Джаспър, Джей Ди не можа да се сдържи и подсвирна от възхищение.

Шофьорът се измъкна от мястото зад волана леко замаян и потресен, и задържа вратата на елегантния кралскосин ролс-ройс Фантом. Е, Джей Ди не би избрал точно този цвят — той харесваше по-скоро дискретните сиви тонове, — но колата беше наистина впечатляваща.

Джаспър върна на земята мъжете, захласнати по ролс-ройса, като отново стовари здравата си ръка върху гърба на Ричард.

— Благодаря, че предложи ти да шофираш, Дик. Мисля, че бейлисът, който ми наляха в кафето, ме отряза.

Джей Ди и Пейтън се спогледаха шеговито. Може би осемте уискита с лед бяха причината, но кой ли ги броеше?

Все пак Джаспър имаше достатъчно разум да не шофира сам до дома си в това състояние.

Той подаде бакшиш на шофьора — щедра сума, предположи Джей Ди, съдейки по това как очите на момчето едва не изскочиха от орбитите си, когато видя банкнотата в ръката си — и се настани на мястото до шофьора. Но точно преди Ричард да отпусне съединителя, Джаспър, верен на себе си, спусна прозореца, неспособен да сдържи последните няколко думи на раздяла.

— Хлапета, сега се постарайте да се насладите на останалата част от престоя си, чухте ли? — извика той на Пейтън и Джей Ди. С хитро намигване, Джаспър вдигна прозореца и даде знак на Ричард да натисне газта. Внимателно, сякаш ходеше бос по натрошени стъкла, Ричард подкара баснословно скъпия автомобил по кръговата алея пред хотела и с „главоломната“ скорост от десет или дванайсет километра в час те потеглиха.

Пейтън се обърна към Джей Ди, докато ролс-ройсът се отдалечаваше.

— Трябва ли да знам нещо във връзка с намигването на Джаспър?

— Той се опита да подпитва за нас, когато ти и Ричард отидохте до тоалетната — каза й Джей Ди.

Пейтън го погледна в очите.

— Ти не си казал нищо, нали?

— Имаш предвид как, докато ядяхме десерта, ти не можеше да откъснеш ръката си от моя пе…

— Да, Джей Ди — сряза го тя, макар и не без усмивка, отбеляза той, — ти каза ли нещо за това или нещо друго за нас, по принцип?

Сега беше ред на Джей Ди да я прикове с поглед.

— Не, разбира се, Пейтън. Не съм вчерашен, за да бъркам работата с приказките в съблекалнята.

Нейната бавна въздишка на облекчение му напомни точно за колко малко не беше улучил в целта преди няколко години. Да, Джей Ди определено не беше вчерашен.

Сега обаче не беше моментът да вади неприятни факти от миналото. Единственото, което искаше да направи Джей Ди сега, беше да се фокусира върху настоящето. Той се пресегна и улови Пейтън за ръката.

— Да вървим. Искам да ти покажа нещо.

— Обзалагам се, че искаш — каза тя през смях.

Джей Ди се засмя.

— Имах предвид плажа, нахалнице. Тук сме от осем часа, а още не сме видели океана. — Той поведе Пейтън към верандата. Когато й отвори вратата, за да излезе навън, той улови погледа й.

— Какво? — попита той.

Лекият бриз подхвана косата й и я разпиля пред очите й. Със свободната си ръка Пейтън посегна и затъкна един дълъг рус кичур зад ухото си.

— Нищо — каза тя. — Понякога ме учудваш, това е всичко.

Отбелязвайки шокиращата прилика на последната забележка с истински комплимент, Джей Ди поведе Пейтън по каменните стъпала, които щяха да ги отведат до алеята, която вече беше видял от балкона на стаята си. Харесваше му да държи ръката й в своята, харесваше му непринудената интимност на жеста и начина, по който без думи показваше, че те бяха заедно.

Не че Джей Ди възразяваше срещу мястото, където бяха стояли ръцете й по-рано същата вечер, разбира се. Но за това имаше достатъчно време по-късно. Макар че той не би възразил яростно, ако Пейтън искаше да прескочи романтичната разходка на лунна светлина и отново да го сграбчи за пе…

— За какво си се замислил? — Пейтън прекъсна мислите му. Джей Ди сведе поглед към нея и видя, че тя го изучаваше с любопитство.

— Изражението ти е много отнесено — добави тя с интерес в блестящите си притъмнели сини очи.

Джей Ди се разсмя и я притегли към себе си. Тя наистина го познаваше твърде добре.

В края на алеята намериха една беседка, вероятно предназначена за малки брачни церемонии. Пейтън взе категоричното решение да спрат там — Джей Ди не командваше сам парада, в крайна сметка — и го поведе към перилата с изглед към океана. Обърна се с лице към него. Вярно, че гледката беше страхотна, но в момента не това я вълнуваше. Без повече приказки, тя се надигна на пръсти и целуна Джей Ди.

Ръката му се плъзна към ямката на шията й, сякаш за да получи нещо повече от целувка. Всяка фибра от тялото на Пейтън откликна — тя също искаше повече, копнееше за ръцете му върху тялото си, желаеше да го почувства и дъхът й секна, тя почти простена на глас, когато Джей Ди я притисна към перилото и се плъзна между краката й. Устните му се отделиха от нейните и се спуснаха надолу по шията й, проследявайки очертанията на ключиците й. Дързостта му стигна още по-далеч, до деколтето на роклята и без никакво колебание, той смъкна роклята и сутиена и потърси гърдата й с устни.

Сега Пейтън изстена. Долавяйки шума на прибоя на океанските вълни зад нея, тя изви гръб и зарови пръсти в косата на Джей Ди, отдавайки се на физическото желание. Зажадняла да го докосне, тя притегли лицето му към своето и прокара ръце по гърдите му, после си спусна надолу към корема му. Пейтън почувства как мускулите му се стегнаха под пръстите й, които се спряха върху токата на колана му. Тя го целуна алчно, започвайки да разкопчава колана. Джей Ди отлепи устата си от нейната.

— Ела, да се качим в моята стая — прошепна той.

Пейтън почувства колко силно я желаеше Джей Ди. От мисълта да го докара до пълна забрава по гръбнака й полазиха тръпки.

— Може би трябва да се разходим още малко. Цялата нощ е пред нас. — Тя улови ръката на Джей Ди и я поднесе към устата си. Без да откъсва очи от неговите, тя целуна пръста му и под неговия хипнотизиран поглед бавно го засмука между устните си. От изражението в очите му Пейтън можеше да види колко силно го възбуждаше това. Въпреки че тя беше изстенала първа, сега явно

можеше да изравни резултата, затова дръзко заигра с език около върха на пръста му и го прикова с поглед, който несъмнено разказваше колко по-вълнуващо би било, ако в устата й имаше нещо друго…

Със свободната си ръка Джей Ди я улови за косата и я спря. Очите му бяха потъмнели и настойчиви.

— Толкова ли силно искаш да ме чуеш да го казвам, Пейтън? Желая те. Сега.

Пейтън почувства как цялото й тяло пламна. Играта беше приключила.

В асансьора имаха дребно разногласие.

— Ти на кой етаж си?

Задъхано опипване.

— На последния. За членовете на Клуба.

Смъкване на цип.

— Моята стая е по-близо.

Още опипване. Стон.

— Моята стая е с изглед към океана. По дяволите, тези неща непрекъснато ми се заплитат в ръцете.

Звук от разпорени шевове.

— С изглед към океана? Хм… виждам, че някой е проявил известна самонадеяност при настаняването…

Рязко поемане на въздух.

— О, да…

Стенание. Нечии ръце се вкопчват в перилото. Запъхтяно дишане.

— Карай, не ми пука… направи го тук, Джей Ди. Сега.

Палав смях.

— Още не.

— Ще си платиш за това.

Дяволита усмивка.

— Разчитам на това.

Джей Ди притисна Пейтън до вратата на стаята си, докато се опитваше да отключи. Когато чу познатото щракване, той я сграбчи

през кръста и я вмъкна в стаята.

На рецепцията, докато тя се занимаваше с нещо друго, Джей Ди беше поискал да го настанят в луксозен апартамент с изглед към океана. Чувстваше се някак… обнадежден.

А Пейтън не изглеждаше неприятно изненадана от решението му. Без да пуска ръката му, тя огледа просторната дневна, отделната кралска спалня, облицованата с мрамор баня със солидна вградена вана с изглед към океана и терасата, обърната към Атлантическия океан.

— Одобряваш ли го? — попита Джей Ди, когато завърши щателния оглед на помещението.

Пейтън се усмихна.

— Искам ли да знам колко ти е струвало това?

Всъщност, Джей Ди беше доплатил над хиляда долара от собствения си джоб за този луксозен апартамент. Той претегли наум аргументите: дали беше по-добре да я остави да си мисли, че това беше част от неговия „екстравагантен лайфстайл“, или да й каже истината. Джей Ди реши да се придържа към истината. До този момент на вечерта, искреността и откровеността му се бяха отплатили богато.

— Направих го за теб — призна той.

За момент Пейтън сякаш се слиса. След това пристъпи по-близо и обви ръце около врата му.

— Прекрасно е.

Тя го целуна. Преди Джей Ди да усети, вече бяха стигнали в спалнята. Камериерките вече бяха приготвили леглото за лягане и осветлението беше приглушено и интимно. Джей Ди се вгледа в очите на Пейтън и видя познатата смесица от предизвикателност и дяволитост.

— Съблечи си роклята — нареди й той.

Пейтън го прониза с предизвикателен поглед и Джей Ди видя, че с тези думи беше събудил отново нейната дързост. Но също и че заповедническият тон й харесваше.

Тя вдигна рамене с престорено равнодушие.

— Няма проблем. Ти и без това скъса ципа в асансьора. — С едно движение на раменете и подръпване на едната презрамка, роклята се свлече на пода.

Интересно.

А Джей Ди си беше помислил, че Пейтън изглеждаше изумително в роклята.

Очите му се спуснаха от (черния дантелен) сутиен към (изрязаните дантелени) бикини. Пейтън продължаваше да е обута в обувките си с високи токчета.

Нощта щеше да бъде дълга и изтощителна.

Посочвайки черната дантела, Джей Ди на свой ред погледна Пейтън предизвикателно.

— Изглежда, че не съм единственият самонадеян тук. Освен ако не носиш такова бельо на всички официални вечери с клиенти?

С леко подритване, Пейтън се освободи от роклята около глезените си. Тя обви ръце около Джей Ди, поставяйки едната си ръка на тила му и прокарвайки пръстите на другата през косата му. Тя го погледна в очите и повтори думите му отпреди малко.

— Направих го за теб — прошепна нежно тя.

Джей Ди се вгледа дълбоко в сините й очи.

Това момиче наистина го побъркваше.

Той се засмя, вдигна я и я хвърли върху леглото.

Защото тази нощ Пейтън беше негова.

Почти един час те се закачаха и възбуждаха, докато накрая Пейтън не издържа и взе един презерватив от нощното шкафче. Джей Ди уви единия й крак около кръста си и улови ръката й. — Сложи ми го — прошепна или по-скоро простена той. И Пейтън го направи.

Джей Ди обви другия й крак около кръста си и я прикова с ръце от двете страни на главата й.

Когато Джей Ди се намести над нея и й каза да отвори очи и да го погледне, единствената мисъл в главата на Пейтън беше, че моментът не можеше да бъде по-съвършен.

Тогава той обви лицето й с длани и прошепна името й и тя разбра, че току-що мигът беше станал още по-съвършен.

Джей Ди се отпусна върху Пейтън, все още заплетен между краката й, заровил лице в шията й, опитвайки се да си поеме дъх.

Спеше му се.

Почувства как Пейтън се размърда под него и той вдигна глава, моментално разбуден.

Някъде след втория път, те решиха да дръпнат завесите и да отворят плъзгащите се прозорци, за да чуват вълните. Лежаха с лице един към друг, окъпани от лунна светлина. Пръстите на Джей Ди чертаеха лениви извивки по хълбока й и Пейтън не можа да сдържи усмивката си.

— Какво? — Той я погледна отвисоко, подпрян на лакът.

— Нищо — каза Пейтън. — Просто… това си ти.

Джей Ди се наведе да я целуне по рамото, сякаш разбрал точно какво имаше предвид тя.

— Знам. Казахме си много неща през последните осем години. — Мисля, че трябваше да направим това много отдавна.

Джей Ди се разсмя.

— Само допреди една седмица ти ме мразеше, забрави ли?

Пейтън погали ръката на Джей Ди, после рамото му, чак до стегнатите мускули на гърдите му. Наистина ли го беше мразила? Странно, защото сега тя не можеше да откъсне ръцете си от него. Сигурно Джей Ди беше в добра форма, защото всеки, който изглеждаше толкова добре в костюм, трябваше да е в добра форма, но… еха. Дебнещият въпрос в тъмните ъгли на ума й беше дали Джей Ди бе също толкова невероятен с другите жени, с които беше спал. Беше й неприятно да мисли, че онова, което несъмнено беше най-добрият секс в целия й живот, беше обичайна физическа активност с еротични елементи за него.

Пейтън реши да пропъди тези мисли.

Тъй като тя не знаеше какво си мислеше Джей Ди, засега беше най-добре да се придържа към лекия флирт и да не задълбочава нещата.

— „Мразя“ е толкова силна дума — подразни тя Джей Ди. — И всъщност, когато се запознахме, аз не бях настроена негативно към теб. Всъщност, беше точно обратното. — Пейтън се надигна на лакът.

— Ти въобще помниш ли деня, когато се запознахме. Беше първият ми ден в кантората, видяхме се на въвеждащия курс.

Джей Ди се заигра с един кичур от косата й.

— Помня, разбира се, видях те да седиш на масата с другите адвокати в отдела и аз се приближих и ти се представих. Ти каза, цитирам: „Значи ти си прочутият Джей Ди Джеймисън“.

Пейтън се засмя. Преди да постъпи в кантората, тя беше чувала разни неща за Джей Ди от асоциираните юристи и съдружниците, които го бяха взели на работа.

— А ти каза: „И аз съм чувал разни истории за теб, Пейтън Кендъл“.

До ден-днешен Пейтън си спомняше живо какво се беше случило след това.

— После ни казаха да седнем и ти седна до мен, и точно когато започна приветствието от страна на кантората, ти се наведе и ме попита дали наистина съм толкова добра, колкото говорели хората.

Джей Ди се засмя при спомена.

— А ти в отговор ме погледна лукаво през рамо и каза: „Предполагам, че ще трябва да установиш това сам, Джей Ди Джеймисън“.

Пейтън се разсмя.

— Звучи много скандално, когато ти го казваш.

— Бях заинтригуван. Меко казано. — Джей Ди замълча. — Но после ти се настрои срещу мен.

Пейтън се вгледа внимателно в него. За втори път той споменаваше нещо такова.

— Какво искаш да кажеш с това, че съм се настроила срещу теб?

Джей Ди й хвърли ироничен поглед.

— Колко интересно, че не си спомняш тази част… Беше около една седмица по-късно.

— Всъщност, аз си спомням, че около една седмица по-късно аз все още се опитвах да флиртувам с теб — каза Пейтън. — Безуспешно, трябва да добавя.

Джей Ди се надигна и седна с изражение на неподправен скептицизъм.

— Наистина ли? И кога по-точно се състоя този опит да флиртуваш с мен?

Сега Пейтън също се надигна и седна.

— Не очаквам да помниш, но това се случи в асансьора. Ти се шмугна вътре точно преди да се затворят вратите и аз забелязах, че тази сутрин си с очила.

Джей Ди скочи от леглото и го заобиколи. Той вдигна показалец, сякаш за да покаже, че тук я беше спипал натясно. Не че Пейтън изглеждаше стресната или респектирана, като се има предвид, че той беше по гащета.

Но тя също беше по бельо.

— О, спомням си този разговор, Пейтън. Всяка дума. Току-що си бях взел очилата от оптиката и ти ми се присмя как изглеждам с тях.

Сега Пейтън скочи от леглото и го заобиколи.

— Какво говориш?

Тя включи лампата до леглото, за да го вижда по-добре.

— Никога не съм ти се присмивала за очилата.

Джей Ди размаха пръст.

— Аха! Виждаш ли, та ти не помниш. Позволете ми да ви опресня паметта, госпожице Кендъл. Ти ме изгледа и каза, сега ще те цитирам дословно: — „Хубави очила, Джеймисън. Приличаш на Кларк Кент“. — Той скръсти ръце пред гърдите си. Шах и мат.

Пейтън го зяпна слисано.

— Да, знам. Точно това казах.

Джей Ди разпери ръце.

— *Кларк Кент?* Мекушавото, непохватно алтер его на Супермен?

Пейтън поклати глава.

— Не, *Кларк Кент*, мъжът, който изглежда толкова интелектуален и сдържан, но в действителност притежава невероятна… сила и всичките тези… мускули под строгата, закопчана догоре риза, и ти се иска да го сграбчиш и да разрошиш идеално пригладената му коса и да провериш колко твърд може да бъде този мъж от стомана…

Джей Ди вдигна ръка.

— Мисля, че схващам основната идея.

Пейтън взе да си вее с ръка.

— Всъщност, когато казах, че приличаш на Кларк Кент с тези очила, аз ти направих комплимент.

Джей Ди седна на ръба на леглото.

— О!

На лицето му се беше изписало най-странното изражение.

Пейтън се доближи и застана между краката му. Прегърна го.

— Сега това няма значение, Джей Ди. Беше много отдавна. — Тя го бутна назад на леглото, възседна го и плъзна ръце по гърдите му. — Дали случайно не носиш тези очила с теб сега? — Тя му намигна, пресегна се и угаси лампата.

Джей Ди заговори в мрака. Все още звучеше обезпокоен.

— Просто си помислих, че ти ме обиждаш, Пейтън.

— Но сега знаеш, че не съм имала намерение да те обидя. Какво толкова?

Мълчание.

— Чакай малко…

Лампата отново се включи.

Пейтън го прикова с поглед, както лежеше под нея.

— Моля те не ми казвай, че така е започнала цялата тази вражда между нас.

Джей Ди направи усилие да се усмихне глуповато.

— Ъм… на другия ден аз се постарах да ти вгорча живота на, съвещанието на отдела, когато ти изнасяше презентацията си за новите поправки във федералния правилник за разкриване на личните данни.

— Помня това! — Пейтън забоде пръст в гърдите му. — Ти се държа като пълен гадняр, попита ме дали изобщо съм си направила труда да прочета бележките на Консултативната комисия и разни други глупости. — Тя отново го смушка с пръст в гърдите, този път по-силно. — Значи за това е било? Защото ти казах, че приличаш на Кларк Кент?

— Ъм… да?

Пейтън слезе от него.

— Не мога да повярвам! Това е най-глупавото нещо, което съм чувала! — Тя вдигна роклята и обувките си от пода. — Осем години, Джей Ди! Осем години. А пък аз си мислех, че враждуваме за някаква легитимна причина като политически или социално-икономически разногласия или най-малкото защото ти си богат и семейството ти стои от другата страна на барикадите.

При последните думи Джей Ди се разсмя на глас.

— От другата страна на барикадите? Какво е това, да не живеем през 1985-а или във филм на Джон Хюс? Пет пари не давам дали твоето семейство има пари. Това е почти толкова глупаво колкото сръднята заради коментара за Кларк Кент.

Пейтън нахлузи роклята си.

— Почти, Джей Ди, но не съвсем. — Тя тръгна към дневната.

Джей Ди я последва.

— Къде отиваш?

— Не знам. Имам нужда да се успокоя. Може да кажа нещо, за което ще съжалявам.

Пейтън обуваше едната си обувка, но Джей Ди се доближи, улови я за ръката и я издърпа от вратата.

— Няма да ходиш никъде — каза категорично той. Изведе я на балкона. — Щом имаш нужда да охладиш емоциите, можеш да го направиш тук.

— Навън е 28 градуса. Идиот. Дори повече.

— Добре, тогава, чистият въздух ще ти дойде добре. — Джей Ди затвори балконската врата зад себе си и й препречи пътя.

Пейтън скръсти ръце на гърдите си и зачака.

Джей Ди въздъхна.

— Виж, Пейтън, разбирам, че ми се сърдиш и поне този път знам защо. Но бих искал да ти посоча, че ти не си напълно невинна в тази ситуация. Ти си ме обиждала неведнъж през годините, но въпреки този факт… — Той прокара пръсти през косата си, после вдигна ръце. — Какво мога да кажа? Прецакан съм. Съжалявам. Много съжалявам.

Пейтън омекна от прямотата му. Тя знаеше колко му беше трудно да се извинява, особено на нея. И Джей Ди имаше право — независимо как беше започнала враждата, след първия изстрел тя в никакъв случай не се бе държала като невинен наблюдател.

— Просто… — тя нервно прехапа устни. — Аз те харесвах от самото начало, Джей Ди. Наистина ми се иска отношенията ни да се бяха развили по друг начин, това е всичко.

Джей Ди я погледна право в очите.

— Нямаш представа колко силно и аз искам същото, Пейтън.

В този момент той изглеждаше толкова сериозен, че Пейтън не можеше да продължи да му се сърди. Освен това Джей Ди все още

беше по боксерки и това определено я разсейваше. С примирение, Пейтън изтъкна:

— Цяла нощ ли смяташ да стоиш на пост пред вратата?

Джей Ди мина през плъзгащата врата и пристъпи до нея на перваза на терасата.

— Не и ако обещаеш, че няма да си тръгнеш. — Той я прегърна.

— Няма да си тръгна — обеща Пейтън и се отпусна на гърдите му.

Съзерцаваха прибоя на вълните на брега на океана и Пейтън преплете пръсти с неговите.

— Знаеш ли, мисля, че това беше най-бързият и рационален начин, по който някога сме разрешавали някой конфликт. Вече сме на чисто.

— Защото сме далеч от кантората — каза Джей Ди.

Пейтън затвори очи.

— Кантората… не ми напомняй. — От няколко часа тя не беше помисляла за надпреварата за мястото на съдружник, която се водеше между тях и искаше да продължи така.

Джей Ди заговори тихо в ухото й.

— Мислех си… утре е събота. Защо да не останем тук още една нощ? Между нас казано, ако единият от нас не отиде в кантората утре, другият също няма защо да ходи.

Пейтън се обърна да го погледне.

— Да останем тук заедно?

Джей Ди сви рамене. Равнодушие или престорено равнодушие. Трудно бе да се каже.

— Предполагам, че можеш да пренесеш багажа си в моята стая на сутринта — подхвърли небрежно той.

Пейтън се замисли за момент. Или по-скоро се престори на замислена за момент. После тя също вдигна рамене.

— Добре. Защо не? Тук ми харесва.

— Добре. Значи това е решено — кимна той.

— Добре.

— Чудесно.

— Окей.

Пейтън вдигна пръст.

— Но аз ще платя половината от цената на стаята.

Джей Ди се засмя.

— Знаеш ли какво, Пейтън, съгласен съм. При цена от 1500 долара на нощ, няма да ме чуеш да възразявам.

Очите й се разшириха от удивление.

— Мили боже, *толкова* много?! — Тя замълча. — Хмм.

— Хмм какво?

— След като стаята струва толкова скъпо, добре се получи, че не планирах да губим време в сън.

Джей Ди се разсмя и я притегли към себе си.

— Много, много ми харесва… твоят начин на мислене.

Пейтън се усмихна. Тя подозираше, че тук може би имаше известно подхлъзване. А истината беше, че тя много, много харесваше… неговият начин на мислене.

Затова Пейтън хвана протегнатата ръка на Джей Ди и го последва вътре.

23

На другата сутрин спаха до късно.

Пейтън не можеше да си спомни кога за последен път беше спала по-късно от седем часа. Събуди се стресната малко след осем и почувства паника, виждайки будилника на нощното шкафче. Но после видя Джей Ди да спи до нея. Той се размърда — беше преметнал ръка върху нея и Пейтън я отметна, когато се надигна. Тя побърза да се сгуши отново, надявайки се да не го събуди. Искаше той да се наспи. Джей Ди имаше нужда да се наспи. По дяволите; и двамата имаха нужда да се наспят. И не само защото не бяха спали тази нощ, не че Пейтън се оплакваше, а защото двамата бяха преживели две изтощителни седмици.

И центрофугата все още не беше завършила. Вярно, решавайки да останат в Палм Бийч до неделя, сега им оставаше още само един действителен работен ден. Но трудното щеше да дойде във вторник, в деня на решението, денят, когато кантората щеше да избере само единия от тях. Да реши кой беше по-добрият.

От пристигането си във Флорида Пейтън и Джей Ди не бяха разговаряли много за предстоящото решение. Но мисълта за това непрестанно присъстваше в ума на Пейтън и тя подозираше, че същата тази мисъл не даваше мира и на Джей Ди.

Беше някак странна мисълта да прекара целия ден и нощта с Джей Ди. Не странна в лошия смисъл, просто нова и неочаквана. Преди един месец Пейтън никога не би повярвала, че щеше да бъде в апартамент в Риц-Карлтън с изглед към брега на океана, да спи до мъжа, който беше неин заклет враг през последните осем години. Но сега, всичко беше… наред.

Това сигурно беше най-страшната част от цялата ситуация — колко добре се чувстваше тя в компанията на Джей Ди. Защото независимо дали разговаряха за това или не, във вторник им предстоеше да се изправят пред един много голям проблем.

Пейтън се сгуши в свивката на ръката на Джей Ди. Имаше неща, за които не искаше да мисли, поне не сега. Засега най-сериозният въпрос, с който искаше да се заеме, беше дали да слязат за закуска на просторната тераса с изглед към океана или да си поръчат румсървис.

Пейтън затвори очи и започна да се унася отново, когато в ума й се прокрадна една мисъл: при нормални обстоятелства, би било против всичките й принципи и здрав разум да похарчи 1500 долара, че дори и наполовина по-малко за една нощ в хотелска стая. От друга страна, и това беше нейното оправдание, към което тя щеше да се придържа, тя не беше ползвала нито ден от триседмичния отпуск, който им даваха от кантората всяка година, затова Пейтън си каза: *Какво пък толкова?*, полагаше й се да се позабавлява един уикенд.

Да се позабавлява. Пейтън отвори отново очи и погледна Джей Ди.

Какво се случваше между тях. Забавление?

Тя знаеше, че за свое добро трябваше да избяга веднага от хотелската стая, да се отправи директно към летището и да се качи на първия самолет за Чикаго. Проточването на нещата криеше сериозна опасност.

Но тогава Пейтън видя как клепачите на Джей Ди притрепериха леко, после отново се отпуснаха, в дълбок сън. Тя никога не го беше виждала толкова спокоен и умиротворен.

Пейтън се сви по-близо до него и се прозя сънено. Ах, по дяволите, тя щеше да остане. Ако не поради друга причина, най-малкото за да види как щеше да се развие дилемата с избора между закуска на терасата на брега на океана и закуската в стаята.

— Какво ще кажеш да си изпробваш удара на игрището за голф този следобед?

Пейтън отпи от прясно изцедения портокалов сок, остави чашата и погледна към Джей Ди, който седеше от другата страна на масата.

— Мисля, че не е много вероятно да се случи — каза тя. Но подслади думите си с усмивка.

Румсървисът беше спечелил в облозите за закуска. Всъщност, той се беше оказал единственият възможен вариант. Въпреки че хотелът осигуряваше всякакви тоалетни принадлежности за гостите,

които отсядаха в апартаментите, единствената налична дреха за Пейтън в момента беше черна рокля с раздран цип и хавлиен халат с монограма на Риц-Карлтън. И ако хавлиеният халат беше напълно приемлив за закуска на балкона заедно с Джей Ди, по-интересният въпрос беше какво, по дяволите, щеше да облече тя, за да отиде до нейната стая и да си събере багажа.

Вероятно би могла да заеме от Джей Ди някое сако или тениска, която да наметне върху роклята си, и да слезе до нейната стая. Разбира се, може би дори щеше да си залепи бележка на задника с надпис *Здравейте, богаташи, аз току-що прекарах цялата нощ в чужда стая, където ме скъсаха от е…*

— Но аз си мислех — Джей Ди прекъсна мислите на Пейтън, все още захапал темата за голфа, — че може да е забавно, ако ти покажа няколко тънкости на игрището.

Пейтън се засмя и намаза с масло един боровинков мъфин.

— Убедена съм, че ще бъде забавно. За теб.

— Стига, Пейтън — подкачи я той, — не искаш ли да разшириш хоризонтите си? Да опиташ нещо ново? Да надзърнеш в „моя свят“, както обичаш да се изразяваш?

Пейтън наклони глава.

— Знаеш ли, ти имаш право. Хайде да разширим хоризонтите си. Аз ще се науча да играя голф този следобед, а после ти може, хм, чакай да видим… — Тя се престори на замислена за момент, после вдигна показалец. — Сетих се: ти може да се храниш с безмесна храна до понеделник. — Тя сви рамене равнодушно. — Вижда ми се справедливо.

Джей Ди се замисли. После се засмя, разпервайки ръце.

— Може би е най-добре да отидем на плажа. — Той набоде едно голямо парче бекон в чинията си, захапа го с наслада и й намигна.

— Ето тази идея ми харесва — съгласи се Пейтън, като сви крака под себе си и се облегна назад на стола, зареяла поглед във вълните, които милваха пясъка. Да, определено плажът беше чудесна идея.

Малко по-късно Пейтън се спусна по вътрешното стълбище на хотела четири етажа по-долу, където беше нейната стая. Не беше най-удобното нещо на света, предвид обувките на високи токчета, но така вероятността да срещне хора беше по-малка, отколкото ако вземеше асансьора, което на свой ред намаляваше вероятността някой да

забележи нескопосния кърпеж, който тя и Джей Ди бяха направили върху роклята.

За късмет, те бяха намерили една безопасна игла, с която да прихванат ципа. Докато я закопчаваше, той я беше целунал по шията и ръцете му бяха обгърнали тялото й, и макар Пейтън да знаеше, че трябваше да побърза да освободи стаята си, той я беше притиснал до стената и тъкмо се канеха да се впуснат в сериозни пакости, когато иззвъня телефонът. Обаждаха се от пътната агенция, за да променят датите на полетите им за следващия ден. Пейтън се измъкна, оставяйки Джей Ди да им обясни, че и двамата искаха да променят датите на самолетните си билети, но само единият от тях трябваше да удължи престоя си в хотела с още една нощ. Да се сещат за другото.

Когато Пейтън влезе в стаята си, тя погледна часовника и видя, че разполага с време колкото да вземе един бърз душ, преди да освободи стаята. Но всичко по реда си. Тя извади блекберито си и прегледа имейла си. За щастие беше събота и положението беше относително спокойно. Когато стигна до последното съобщение, видя, че има имейл от Джей Ди, изпратен преди около пет минути. Тя отвори съобщението и прочете:

Престани да си проверяваш имейла и се връщай тук.

Пейтън се разсмя. Еха, за Джей Ди това беше доста сантиментално. Тя се изкъпа, приготви се, нахвърля вещите си в куфара и преди да се усети, се беше върнала в луксозния апартамент, отваряйки вратата с резервната карта, която й беше дал Джей Ди.

Въпреки че сега това вероятно беше тяхната стая.

Предвид предисторията им, беше някак сюрреалистично, че Пейтън и Джей Ди имаха нещо „тяхно“. Пейтън натика куфара си в стенния гардероб, възнамерявайки да реши по-късно къде да подреди вещите си. Тя се спря в коридора с мраморни плочки, внезапно разколебана, преди да влезе в дневната на апартамента.

Може би това не беше добра идея.

Може би тя и Джей Ди трябваше да се разделят в апогея на преживяването. Миналата нощ беше съвършена и може би така

трябваше да си остане — само една фантастична, луда нощ. Може би сега на дневната светлина нещата щяха да изглеждат различни.

Пейтън влезе в дневната и чу, че Джей Ди беше в банята. Съдейки по неравномерния плисък на вода, прекъсван от паузи, той явно се бръснеше. Пейтън надзърна зад ъгъла и видя, че вратата на банята беше отворена, затова почука лекичко. Той й каза да влезе. С влизането едва не ахна.

— Здравей — посрещна я с усмивка Джей Ди, подсушавайки лицето си с хавлиена кърпа. Той беше гол до кръста, но шокираният поглед на Пейтън беше прикован на друго място от тялото му.

Той беше обут в дънки.

Джей Ди Джеймисън беше обут в *дънки*.

Той улови в огледалото изражението на Пейтън.

— Защо ме гледаш така?

Пейтън се облегна на вратата, наслаждавайки се на гледката.

— Нищо, просто не допусках, че ти притежаваш дънки, това е всичко.

Сега той я изгледа учудено.

— Разбира се, че притежавам дънки.

Пейтън пристъпи в банята.

— Не знаех, че шивачите на кралицата работят с деним — подразни го тя. Но истината беше, че гледката й харесваше: шик, който нашепваше как един много секси консервативен бизнесмен слизаше на земята през уикенда. А споменахме ли, че от кръста нагоре той беше гол?

— Много смешно. — Джей Ди посегна към трикотажната риза с якичка, която беше метнал върху мраморния плот, преди да започне да се бръсне.

О, не, само това не. С две крачки Пейтън прекоси банята и прегърна Джей Ди през кръста, за да не му позволи да облече фланелката. Тя се надигна на пръсти и го целуна.

— Това сега какво беше? — попита той.

Пейтън се усмихна.

— Не знам, мисля, че си ми липсвал. — Еха. Това беше излетяло от устата й, преди да успее да помисли какво изрича. Пейтън се съвзе бързо. — Или може би те харесвам много, страшно много, в тези дънки.

Джей Ди я погледна. Очите му потърсиха отговор в нейните и Пейтън изпита чувството, че той водеше вътрешен спор дали да се улови за изплъзналите се от устата й думи. Но после той се засмя.

— В такъв случай може би повече не бива да ги събувам.

Вътрешно Пейтън въздъхна с облекчение. Закачки. Флирт. Добре, това го умееше — сега отново бяха на равна нога. Тя прокара ръце по гърдите на Джей Ди. Независимо дали го признаваше, той наистина й беше липсвал. А беше изминал само един час.

— Струва ми се, че мога да те измъкна от тези дънки, ако поискам — каза тя.

— Определено имаш моето позволение да опиташ — отговори Джей Ди. Той се наведе да я целуне и Пейтън разбра, че колебанието й отпреди малко беше погрешно.

Каквото и да беше това между нея и Джей Ди, то определено още не беше свършило.

Денят отлетя прекалено бързо.

Минаваше един часа на обед, когато те най-сетне излязоха навън, под яркото слънце на Флорида. Въпреки че и двамата си бяха взели резервни дрехи, никой не носеше бански костюм и въпреки че Джей Ди настояваше да види Пейтън по бански, просто нямаше начин той да облече нещо, купено от хотелския магазин за сувенири. Пейтън се разсмя и го нарече сноб, но изобщо не се разочарова, когато той предложи вместо това да се разходят по плажа. Разходката ги отведе до близкото кафене на плажа, което ги отведе до обяд и следобедни коктейли. Пейтън повторно се шокира, когато Джей Ди си поръча бира. Поеха обратно към хотела, чувстваха се добре, стоплени и малко слънчасали.

Отчасти заради удобството, отчасти от мързел и откровено, защото наблизо нямаше други заведения, те вечеряха на терасата с изглед към океана. На „местопрестъплението“, както се изрази Пейтън, когато си поръчаха бутилка вино. В известен смисъл Джей Ди беше съгласен — наистина там беше започнало всичко. Но не точно. В действителност, нещата бяха започнали преди осем години на въвеждащия курс в кантората, когато той се бе приближил до най-красивата жена, която беше виждал някога, и й се беше представил.

Джей Ди в никакъв случай не би се описал като особено чувствителен или романтичен мъж, а дори да притежаваше подобни наклонности, той определено ги беше крил досега, дълбоко под маската на рационален адвокат. Но знаеше едно нещо със сигурност. Всичко около този уикенд с Пейтън беше перфектно и той искаше да прекарва повече време с нея. Единственият проблем беше, че той нямаше представа дали тя споделя същото мнение по въпроса. Джей Ди долавяше, че тя се сдържа и той разбираше това по-добре от всеки друг. Може би неговата най-любима част от уикенда беше по-рано същия ден, онзи момент в банята, когато Пейтън каза, че й беше липсвал. Той почти никога не я беше виждал да сваля гарда по такъв начин.

Джей Ди осъзнаваше, че рано или късно той и Пейтън трябваше да поговорят сериозно и ако тя не започнеше, то той щеше да го направи. Поне беше научил нещо от глупавата история с Кларк Кент и нямаше да губи повече време в умуване или предположения какво евентуално си мислеше Пейтън Кендъл.

— Признай си, в университета си била доста сприхава, нали? Пейтън се засмя на въпроса на Джей Ди и поклати глава.

— Не, когато постъпих в правния факултет, дните ми на бунтар и подстрекател бяха отминали. Първата година в колежа, несъмнено поради фамилна обремененост, участвах във всевъзможни протести. Но през втората година просто се изморих да съм толкова… — Тя потърси точната дума. — … постоянно в опозиция.

Те лежаха в леглото, отново бяха отворили плъзгащите се врати към терасата, за да чуват прибоя на океана. Тъй като това им беше втората нощ заедно, вече имаха рутина, „техен“ начин да правят нещата. Двамата се бяха отнесли в лекия, сантиментален разговор на влюбени, които след осем години вражда, изведнъж бяха осъзнали, че вместо това можеха просто да правят секс.

— Иска ми се да можех да те видя в онези бунтарски дни в колежа — каза Джей Ди.

Сгушена в свивката на ръката му, Пейтън не можеше да види лицето му, но долавяше усмивката в гласа му.

— Не искаш, повярвай ми — увери го тя. — Нали се запозна с майка ми, представи си я омекотена с един-два тона.

— Имайки предвид, че лежим тук голи, май предпочитам да пропусна визуализацията на майка ти, в каквато и да е форма. — Джей Ди изви лицето й към неговото. — Макар че съм любопитен, тя наистина ли ме намрази толкова, колкото ми се стори?

— Майка ми по принцип не харесва никого, с когото я запозная — отговори уклончиво Пейтън.

Джей Ди я изгледа проницателно.

— Добре, добре, ти не си й любимец — примири се Пейтън.

— Това тревожи ли те? — попита той.

Пейтън си помисли, че това беше странен въпрос.

— Не, не ме тревожи. — Заедно с бунтарските дни, опитите й да върви по стъпките на майка си отдавна бяха приключили.

Пейтън забеляза, че Джей Ди се успокои след нейния отговор и макар да подозираше накъде биеше той с въпроса си, тя не беше сто процента сигурна. Което означаваше, че щеше да се придържа към лекия и закачлив тон.

— Това означава ли, че сега можем да поговорим какъв си бил ти в колежа? — попита го тя.

— Не.

— Не?

С едно ловко движение Джей Ди внезапно прекатури Пейтън, заплитайки двама им в чаршафа и приклещвайки я под него. Той я погледна с някакво полусмутено, полусериозно изражение.

— Искам да поговорим какво ще се случи, когато се върнем в Чикаго.

Пейтън срещна погледа му. Добре. Хубаво. Честно казано, тя изпита облекчение, че най-сетне щяха да обсъдят това.

— Не знам — отговори искрено тя.

Джей Ди явно не остана доволен от този отговор.

— Мислих за това — продължи Пейтън. — Много мислих.

— И?

— И мисля, че това бяха двете най-прекрасни нощи в живота ми — каза Пейтън. — Много ми се иска да си представя как това би могло да продължи в Чикаго. Но се притеснявам какво ще се случи след вторник.

Тя видя съгласие в очите на Джей Ди.

— Аз също се тревожа — призна той.

— Не мога да те намразя отново, Джей Ди. — Пейтън докосна лицето му нежно.

Той взе ръката й в своята.

— Ти нали каза, че никога не е било омраза. — Джей Ди подхвърли това шеговито, но изражението му остана сериозно.

— Проблемът е, че двамата участваме в тази надпревара да спечелим — продължи Пейтън. — Какво ще стане с онзи, когото не изберат — онзи, който ще трябва да напусне, който трябва да започне от начало, от събеседвания за работа и така нататък? Бих искала да ти кажа, че няма да негодувам, ако изберат теб, че бих могла да преглътна гордостта си и да не изпитвам гняв или неудовлетворение, но честно казано, ще излъжа. Познавам себе си твърде добре. А познавам и теб.

Тя потърси очите на Джей Ди, опитвайки се да прецени реакцията му. Той остана смълчан. После се превъртя и легна по гръб, свил една ръка под главата си.

— Значи казваш, че това е краят? — попита той.

Пейтън почувства как сърцето й се сви.

— Казвам… мисля, че трябва да видим как ще се развият нещата във вторник. После ще му мислим. — Тя се доближи до Джей Ди, за да намери очите му. — Не ми се сърди — промълви тихо тя.

Джей Ди се обърна с лице към нея.

— Не ти се сърдя. Сърдит съм на ситуацията.

Не знаейки какво да каже, Пейтън го целуна, обвила лицето му с ръце, с надеждата, че жестът поне донякъде изразяваше чувствата й. И когато Джей Ди я прегърна и я притисна близо до себе си, положил брадичка върху главата й, Пейтън затвори очи, за да се наслади на момента и си заповяда да не мисли за онова, което ги очакваше в бъдеще.

Джей Ди взе решението си: Пейтън му беше дала своя отговор и толкова.

В действителност, той не бе сигурен, че не споделяше тревогите й. Във вторник единият от тях наистина би могъл да се изпълни с негодувание срещу другия, който би станал съдружник в кантората, и

предвид враждебността, която цели осем години беше крайъгълният камък в отношенията им, кой знае докъде биха стигнали? Макар че Джей Ди имаше определени възражения срещу подхода на изчакване, — откровено казано, изобщо не му харесваше, — той не искаше да й казва това. И определено не искаше да прекара нито миг от оставащото им време заедно в спорове и препирни. Затова не каза нищо повече чак до сутринта.

А на сутринта, когато събуди Пейтън, надвесвайки се над нея, когато преплете пръсти в нейните и я целуна по шията, тъй като не искаше да губи повече време в сън, Джей Ди отново не каза нищо.

На закуска, докато се шегуваха дали биха могли да фактурират този уикенд на сметката на кантората, и как Бен, Ирма и Кейти и всички останали в офиса щяха да реагират, ако знаеха с какво се бяха занимавали, Джей Ди отново не каза нищо.

По време на полета към Чикаго Пейтън облегна глава на рамото му и не помръдна оттам почти през целия полет, а Джей Ди се пресегна през облегалката, улови ръката й и отново не каза нищо.

И накрая, когато самолетът кацна на летище О’Хеър в Чикаго и Пейтън му се усмихна тъжно и печално, сърцето на Джей Ди се сви, защото разбра, че я губеше.

Но дори тогава той не каза нищо.

Колата я остави пред нейната къща. Беше ранен следобед, но Пейтън внезапно си даде сметка, че уикендът беше свършил. Тя се обърна към Джей Ди, без никаква представа какво щеше да каже и с учудване установи, че той вече беше слязъл. Той пое куфара й от шофьора и го помоли да изчака, добавяйки, че щеше да се забави само няколко минути.

Когато влязоха в сградата, Джей Ди занесе куфара й до първия етаж и го остави пред вратата. Но когато Пейтън отключи входната врата, той не я последва вътре.

— Трябва да се връщам в колата — каза той.

Пейтън кимна.

— Благодаря, че ми помогна с куфара.

— Глупости.

Бяха у дома от трийсетина секунди и тя вече ненавиждаше начина, по който се развиваха отношенията им.

Тя се облегна на вратата.

— Не искам в отношенията ни да настъпи неловкост.

— И аз не искам това — каза Джей Ди. Той се поколеба. — Има нещо, което исках да ти кажа, Пейтън, нещо, което държа да разбереш и то е…

Пейтън се напрегна, затаила дъх.

— … и то е, че няма да те преследвам:

Тя премигна. Каквото и да си мислеше, че щеше да каже Джей Ди, определено не беше това.

— Ти взе твоето решение — добави Джей Ди. — Искаш да видиш как ще се развият нещата, когато изборната комисия съобщи решението си и аз те разбирам. И въпреки че не съм ядосан, не знам какво очакваш от мен в отговор на твоето решение. Затова изпитах нужда да кажа, за протокола, предполагам, че…

— Че няма да ме преследваш — довърши вместо него Пейтън. — Разбрах. Всичко е ясно. — Тя се опита да определи колко ядосана беше на Джей Ди, задето си мислеше, че тя беше от жените, които искаха да бъдат преследвани. После се опита да определи колко ядосана беше на себе си, задето тайно си мислеше, че може би искаше да я преследват.

Джей Ди й се усмихна сковано.

— Добре, просто не исках да се опасяваш, че ще вися под прозорците ти и ще надувам парчета на Питър Гейбриъл от стереото на колата или нещо подобно.

Сега Пейтън се разсмя. Мисълта как Джей Ди стоеше пред бентлито със стереоколона на рамо беше просто безценна.

— Прекалено горд ли си за подобно нещо, Джей Ди? — подразни го тя. Пошегува се, но Джей Ди изведнъж стана много сериозен.

— Да — каза тихичко той. И докосна нежно брадичката й. — С теб, Пейтън, само с теб съм сериозен.

Джей Ди задържа погледа й и Пейтън осъзна, че той може би се опитваше да й каже нещо повече, отколкото си беше помислила първоначално. Но не можа да направи нищо повече, защото Джей Ди се обърна, слезе по стълбите и излезе навън.

Пейтън затвори вратата, отиде до прозореца и го видя как се качи в таксито, което го чакаше на улицата. Дълго след като колата потегли,

тя остана загледана през прозореца, прехвърляйки в ума си думите му отново и отново.

Пейтън знаеше, че в главата й цареше пълен хаос. След такъв уикенд тя имаше нужда от трето мнение. От напътствия. Нуждаеше се от някой обективен наблюдател, с когото да обсъди последните два дни, някой, с когото можеше да направи задълбочен анализ на тона и изражението, някой с изпитани умения в мъглявото и рисковано изкуство на разгадаване на всяка една дума. Пейтън се нуждаеше от някого, който познаваше не само нея, но и врага.

Накратко, нещата загрубяваха и тя се нуждаеше от своя военен съветник.

Затова Пейтън взе телефона и се обади на Лейни.

24

Лейни отвори входната врата на къщата, където живееха с Нейт. Пейтън бързо влезе вътре, нетърпелива да се скрие от дъжда, който се лееше из ведро. Двете бяха решили да пропуснат кафенето, обичайното им място за срещи, тъй като Нейт беше излязъл с приятели и защото Пейтън вече беше достатъчно наелектризирана и нямаше нужда от повече кофеин.

Пейтън не беше казала на Лейни нищо конкретно по телефона, а само, че искаше спешно да поговорят, защото държеше да й разкаже на четири очи. Но неспособна да чака повече, още щом влезе в идеално обзаведения ала Марта Стюарт дом на приятелката си, тя хвана бика за рогата.

— Трябва да ти разкажа нещо, което се случи през уикенда — започна Пейтън, оставяйки чантата си върху масичката до вратата, внимавайки да не допусне грешката да я захвърли на дивана, както би направила в собствения си, дом, защото — както услужливо беше отбелязала Лейни единственият път, когато Пейтън бе направила това, — това не беше нейният дом.

— И знам, че ще те шокирам — продължи тя, — затова ще карам направо. — Тя се спря. — Чакай, сега си давам сметка, че аз така и не ти казах, че скъсах с Чейс.

— Не, не ми каза — изрече многозначително Лейни, наблюдавайки зорко усилията на Пейтън да подсуши обувките си върху изтривалката до вратата. — Трябваше да го науча от Нейт.

— Знам, знам, съжалявам. Тези дни всичко се случва толкова бързо и аз смятах да ти кажа, но после изникна пътуването до Флорида. — Пейтън колебливо стъпи с единия крак в коридора. Когато Лейни не каза нищо, тя го прие като знак, че бе получила достъп до вътрешността на дома. Затова влезе в хола. — Но ако ще се почувстваш по-добре, ти си първият и единственият човек, с който споделям това. — Тя се обърна с лице към Лейни. — Спах с Джей Ди.

Лейни зяпна от удивление.

— Знам. — Пейтън се усмихна. — По дяволите, Лейни, аз спах с Джей Ди.

Лейни се отърси от вцепенението си.

— Къде? Кога?

— Този уикенд. В Палм Бийч. Летяхме до там, за да се срещнем с Джаспър Конрой и новия главен юрисконсулт на „Гибсънс“. — Пейтън погледна приятелката си в очите. — Лейни, беше невероятно.

Пейтън посочи към коридора, в посока на кухнята.

— Може ли? Ще си взема чаша вода. — По дяволите, само при мисълта за последните два дни я заливаха горещи вълни. Крачейки по коридора, Пейтън подхвана последващия анализ. — Дори не знам откъде да започна…

— Всъщност, Пейтън, ти би могла да…

— … искам да кажа, правихме секс, да кажем, един милион пъти. Буквално навсякъде — в леглото, на пода, върху писалището, под душа. Сигурно нещастните хора в съседната стая са ни чули, поне когато бяхме под душа. Което ме подсеща да те попитам: вие с Нейт имате ли си от онези малки пейки в банята?

— Всъщност, да имаме, но…

— Добре, защото трябва дати разкажа какъв номер измислих, който улеснява значително…

— Наистина не мисля, че искам да знам за тези подробности…

Пейтън махна през рамо.

— Добре, тогава по-късно. Както и да е, нямах представа колко е готин Джей Ди и нямам предвид само тялото му, което е като изваяно. Като знам какви неща му направих, само това ще ти кажа, но също и как ме гледаше и леле майко, някои от нещата, които ми каза, бяха толкова секси, че направо ми завъртяха главата, като например онзи път, когато ме притисна до стената и ми каза, че иска да…

Междувременно Пейтън стигна до кухнята и млъкна. Нейт и петима други мъже бяха насядали около барплота.

И бяха чули *всичко*.

Шестимата мъже стояха вкаменени със зяпнали усти, когато Лейни на свой ред влезе в кухнята. Пейтън я изгледа убийствено.

— Ти нали каза, че Нейт ще играе софтбол?

Лейни посочи прозореца и леещият се дъжд.

— Отложи се.

Пейтън се вцепени. Мачът е отложен. Гръм и мълнии. Възвърнал своето дар слово, Нейт се обърна към жена си с неотложен въпрос.

— Вие по този начин ли разговаряте? — Той посочи с ръка двете жени.

Лейни сви рамене.

— Да.

Нейт и приятелите му размениха нервен шепот.

Мъже.

Какво знаеха те.

Пейтън погледна към Лейни.

— Може би ще бъде най-добре да отидем в кафенето — предложи тя с вдигнати вежди, които говореха красноречиво на техния шифър. Аз: Умрях от срам. Ти: Загазила си. Следващия път се постарай повече и ме предупреди.

— В светлината на чутото, мисля, че ще ми трябва нещо по-силно от кафе — каза Лейни. Тя взе ключовете от вградената етажерка органайзер, след това пристъпи до съпруга си и го целуна целомъдрено по челото. — Може да закъснея. В хладилника има лазаня.

Нейт кимна.

— Добре, обади ми се от таксито, когато тръгнеш да се прибираш. — Той замълча, погледна крадешком към Пейтън и зашепна в ухото на жена си. — И разбери какъв е номерът с пейката в банята.

Заради проливния дъжд решиха да не се отдалечават много и взеха такси за краткото разстояние до един винен бар. Интимната атмосфера на бара беше в тон с разговорливото настроение на Пейтън. Тя и Лейни се настаниха на кожения диван пред камината. Когато сервитьорката дойде, Пейтън си поръча „дегустация“ от няколко тематични червени вина, смятайки, че изборът и букетът от различни вкусове щеше да й се отрази добре тази вечер.

Лейни си поръча същото.

Пейтън я изгледа учудено.

— Между другото, едва не получих инфаркт, когато ми каза, че онези мъже са от отбора по софтбол на Нейт. Очаквах Чейс да изникне отнякъде, дочул подробностите за Джей Ди.

— Всъщност, Нейт спомена, че Чейс имал среща тази вечер. Така разбрах, че вие двамата вече не се виждате — каза Лейни. — Предполагам, че след всичко случило се с Джей Ди ти не го приемаш тежко?

Пейтън кимна.

— Напротив. Радвам се да го чуя. — Тя харесваше Чейс. И може би при други обстоятелства… е, може би тогава нищо нямаше да се промени. Но все пак, тя го намираше за свестен мъж.

Сервитьорката се появи с поднос, отрупан с чаши. След като подреди по четири чаши пред всяка от тях и им обясни какви бяха вината, Пейтън реши, че беше време да разкаже на Лейни всичко. Или поне версията с червената точка за родителски контрол над деца под 13 години. Лейни я изслуша внимателно и накрая й зададе въпрос, който беше изненадващо откровен за нея.

— Добре, значи всичко е било само секс? — попита Лейни по-меко. — Прозвуча така сякаш те съдя, а аз не те съдя.

Пейтън поклати глава.

— Не, не беше само секс. — Поне това знаеше със сигурност. — Просто това е частта, за която ми е по-лесно да говоря. — Пейтън се поколеба, после реши да сподели истината. — Мисля, че от известно време изпитвам чувства към Джей Ди.

Лейни се разсмя.

— О, наистина ли? Сериозно?

Пейтън изпъна гръб на дивана.

— Ами, щом знаеш толкова много, защо никога не си ми казвала нищо?

— Казвах ти. От години те подканям да се сдобриш с Джей Ди.

— Аз си мислех, че го правиш от някаква шантава републиканска лоялност.

— Не, правех го, защото винаги съм смятала, че ти и той трябва да насочите отношенията си в правилната посока. — Лейни отпи глътка от второто вино, пинотаж от Южна Африка. — Между другото, докато се чукахте като зайци, дали случайно изяснихте откъде се е породила враждата ви?

— Няма да повярваш, ако ти кажа. — Пейтън хвърли развеселен поглед към приятелката си. — Ти каза „чукали сме се като зайци“? Наистина ли?

— Това е най-мръсното нещо, което може да каже един републиканец.

Пейтън си припомни някои моменти от уикенда с друг един републиканец, които спадаха към нецензурираната версия на повествованието.

— О, не съм толкова сигурна — подхвърли тя. — Не успях да ти разкажа какво стана в събота вечерта, когато се върнахме в стаята след вечеря и Джей Ди ме притисна до писалището и каза…

Лейни вдигна ръка.

— Недей. Не искам да знам такива неща. Ще се изчервявам всеки път, когато го видя. Трябва да работя с него, забрави ли?

Тя каза това на шега, но забележката произведе незабавен отрезвяващ ефект върху Пейтън.

— Мислиш ли, че ще продължиш да работиш с него след вторник? — попита тихичко тя.

Виждайки изражението на лицето й, Лейни също стана сериозна.

— Честно казано, не знам кого ще изберат, Пейтън.

Пейтън завърти чашата и се престори на заинтригувана от струйките вино, които се застинаха по вътрешните стени.

— Ако не изберат мен, не знам дали някога ще мога да го погледна в лицето — призна тя. — Не бих понесла той да ме съжалява. — Тя отпи глътка вино. — Разбира се, ако изберат мен, той ще се чувства по същия начин и аз пак ще го загубя.

Лейни въздъхна.

— Ситуацията е много заплетена.

— Трябва да ми кажеш нещо повече от това, Лейни. Ти си моят консилиери. — Пейтън видя стъписаната физиономия на приятелката си. — Това е от „Кръстникът“.

Лейни сви ръце в скута си.

— О! Никога не съм го гледала. Прекалено кървав е. Но това ме подсеща — ти с кого точно воюваш?

— Това е просто израз.

— Интересен израз. Мисля, че моят първи съвет в качеството ми на твой военен съветник или каквото там бях, е да спреш да мислиш за Джей Ди като за враг.

Пейтън се замисли над тези думи. Приятелката й имаше право.

Лейни продължи.

— Сериозно, какво чувстваш към него? Ти вече си спала с него, Пейтън.

Пейтън се вгледа в приятелката си, докато обмисляше въпроса. След малко тя се усмихна.

— Той ме побърква. — Тя видя как лицето на Лейни разцъфна в усмивка. — При това в много отношения, говоря буквално, разбираш ме. Има моменти — много, много такива моменти, — когато ме вбесява. Но все пак…

— Влюбена ли си в него? — попита Лейни.

Пейтън се изчерви.

— Това е малко личен въпрос, не мислиш ли?

Лейни размаха ръце.

— О, боже мой! Най-накрая открихме едничката дума, която може да накара Пейтън Кендъл да се изчерви. Любов. — Тя забоде пръст във въздуха. — Това е, защото майка ти не ти е разрешавала да четеш приказки, когато си била малка.

— И точно когато си мислех, че съм осъзнала всички нива, на които е обърка̀ла живота ми, на повърхността изплува още един проблем.

Лейни се изкиска.

— И така, искаш ли да чуеш втория ми съвет?

— Да не слушам нищо, което ми казва майка ми?

— Добре, тогава може би третия ми съвет.

Сега беше ред на Пейтън да се разсмее.

— Добре, давай.

Изражението на Лейни беше спокойно и делово.

— Щом си луда по Джей Ди, както казваш, тогава, не си ли струва да опиташ с него? Кой знае какво ще се случи след вторник? Може би той ще те изненада. Може би ти ще изненадаш себе си.

Пейтън се замисли. Може би, само може би, Лейни имаше право. Тя изгледа приятелката си с престорено подозрение.

— Сигурна ли си, че не казваш това, защото ти се иска да започнеш да кроиш планове за неделни барбекюта със семейни двойки?

— Ами, да — подхвърли Лейни. — Ти си най-добрата ми приятелка, Пейтън. Разбира се, че искам да намериш онзи човек, който наистина те прави щастлива.

Трогната, Пейтън се пресегна и я прегърна.

— Благодаря ти, Лейни. — Отдръпна се и стисна ръката й. — Толкова бях погълната от всичкото това, че дори не те попитах как си. Обаче забелязах, че пиеш вино тази вечер.

Лейни въздъхна замечтано.

— Да, този месец не се получи. — След това се оживи. — Няма страшно. Истинското удоволствие е в опитите.

— Еха, това е най-мръснишкото нещо, което съм те чувала да казваш.

Лейни изпъна гръб и приглади косата си, явно доволна.

— Аз? Мръсница? В такъв случай, след като вече пресякохме линията, предполагам, че можем да се освободим от задръжките. Не, чакай…

Развеселена, Пейтън видя как приятелката й гаврътна наведнъж виното си. След това Лейни остави чашата на масата и я погледна дръзко.

— А сега казвай за номера под душа. Хайде, Кендъл.

25

Оставаше един ден.

Притесненията на Пейтън какво щеше да каже, когато срещнеше Джей Ди в офиса в понеделник се оказаха безпочвени. Въпреки че през уикенда нещата между тях двамата се бяха променили, животът в кантората течеше по обичайния начин, работата си оставаше същата, което означаваше, че на нея почти не й оставаше време за обяд, още по-малко да прекоси коридора за разговор насаме.

Не помагаше и това, че Ирма беше необичайно тревожна и изнервена. Сякаш внезапно осъзнала, че това можеше да е техният последен работен ден заедно, секретарката на Пейтън влизаше в кабинета й на всеки петнайсет минути, за да я попита какво още би могла да направи, за да бъде „от полза“.

— Сериозно, Ирма, започваш да ме изнервяш — каза Пейтън след десетия път.

— Не искаш ли да се заема с възстановяването на разходите от уикенда? — Върху лицето на Ирма се четеше онова изражение на силно разтревожен човек, — който полагаше усилия да изглежда спокоен, но не беше.

— Да, благодаря, че ми напомни. Ето, заповядай. — Пейтън й подаде цял куп касови бележки от уикенда, само онези, които искаше да й бъдат възстановени.

Ирма кимна, привидно усмирена от дадената задача, и излезе от кабинета на Пейтън. За да се върне пет минути по-късно.

— Тези фактури и касови бележки са объркани. — Ирма прелисти фишовете. — Според фактурата от авиокомпанията ти си се прибрала в неделя, но на фактурата за хотелското настаняване пише, че си нощувала там само в петък.

Досадна прилежна секретарка. Седнала зад бюрото, Пейтън се помъчи да запази спокойствие.

— Реших да остана още една нощ. Не искам клиентът да ми възстановява този разход.

— Още една нощ? — попита объркано Ирма.

— Аз… реших да си почина един ден.

Отначало Ирма изглеждаше слисана, после кимна одобрително.

— Наистина, Пейтън, каквото и да е станало с теб през последните две седмици, на мен ми харесва. — Тя вдигна пръст, внезапно спомняйки си нещо. — Забравих да ти донеса формулярите за отработено време. Ей сега ще ги донеса.

— Няма проблем — каза Пейтън и стана от стола. — Мога да ги подпиша на бюрото ти. — Това беше хитро извинение за съвсем случайно наминаване покрай кабинета на Джей Ди.

Пейтън последва Ирма до бюрото й, където прегледа попълнените отчетни формуляри. Подписваше последния, когато чу Кейти да се обажда.

— О, добре, че си тук, Джей Ди. Имаш ли една минута?

Когато Пейтън чу гласа на Джей Ди някъде зад нея, тя си заповяда да запази самообладание. Та те от години разиграваха етюди пред публика. Сега не трябваше да е по-различно.

Тя погледна през рамо и го видя да стои до нея. По дяволите, всичко беше съвсем различно. Те бяха правили секс.

— Здравей, Пейтън — каза той.

— Здравей, Джей Ди — отговори тя със същия безобиден тон.

Кейти прехвърли листовете, които държеше, без да обръща внимание на неловката ситуация край бюрото си.

— Съвсем се объркаx с тези документи за отчет на разходите — каза тя на Джей Ди, — по-специално с фактурата от хотела. Знам, че ти каза, че трябва да подам за възстановяване стойността на обикновената стая за петък, както и направих, но не трябва ли да отчетеш две нощи? Ти си се прибрал чак в неделя.

Пейтън се изчерви и не посмя да вдигне поглед от отчетния формуляр, който преглеждаше на бюрото на секретарката си.

— Втората нощ беше по лична работа. Аз ще я поема за собствена сметка — каза Джей Ди.

— По лична работа? — повтори учудено Кейти.

С периферното си зрение Пейтън виждаше, че Ирма следеше разговора с наострени уши. Тя реши, че моментът беше изключително подходящ да се върне в кабинета си.

— Реших да остана и играя голф — чу тя да казва Джей Ди на Кейти. — Нали разбираш, да си взема един ден за… почивка.

— О, боже, мой.

Пейтън се спря пред вратата на кабинета си, обърна се и видя Ирма, вторачена в Джей Ди със зяпнала от удивление уста.

Ококорените й очи се стрелнаха към Пейтън. После Ирма прикри устата си с ръка.

— О, боже мой — повтори тя с приглушен, кикот.

С две крачки Пейтън се върна до бюрото на секретарката си.

— Ирма, би ли дошла в кабинета ми? Сега?

Кимайки, все още с дяволита усмивка, Ирма тръгна след Пейтън.

Тя не сваляше ръка от устата си.

Пейтън затвори вратата зад тях и се обърна към Ирма.

— Каквото и да си мислиш, че си открила, ще те помоля да запазиш тази информация за себе си.

Ирма свали ръка от устата си.

— Поне знам какво е станало с теб в последно време.

— Добре, тогава — каза Пейтън. — Ох, наистина не знам какво искаш да кажа сега.

— Ти и Джей Ди сте го направили. — Ирма сниши глас до съзаклятнически шепот. — Ооох… беше ли гневен секс?

— Ще се престоря, че не съм чула това.

— Да разбирам ли, че нещата между вас са сериозни? — попита Ирма.

Но Пейтън остана непоколебима.

— Ирма, искам да ми направиш една услуга. Моля те, не ми задавай повече въпроси, защото знаеш, че няма да ти отговоря. И моля те, не казвай нищо на никого за онова, което чу. Ти знаеш колко грозни могат да бъдат клюките в офиса.

Виждайки колко сериозна беше Пейтън, Ирма въздъхна.

— Добре.

Пейтън се усмихна.

— Благодаря ти. — Тя знаеше колко беше трудно за секретарката й да си държи устата затворена, още повече за нещо толкова пикантно.

Ирма кимна, като измери Пейтън с очи.

— Боже, вие двамата наистина сте решили да сринете всичко, нали?

— Ирма…

— Извинявай. Изплъзна ми се само от устата.

В края на деня Ирма се отби в кабинета на Пейтън. В ръцете си държеше средно голяма кутия.

— Донесоха го куриерите, докато ти провеждаше конферентен разговор — каза тя. — Трябваше някой да се подпише, че пратката е получена, затова се подписах вместо теб. — Ирма остави кутията върху бюрото на Пейтън. — Може ли да ги видя?

Пейтън разсеяно отдели поглед от монитора на компютъра?

— Кого искаш да видиш?

Ирма посочи кутия.

— Обувките, които си си поръчала.

— Не съм поръчвала никакви обувки.

Ирма посочи обратния адрес върху етикета.

— Тук пише Джими Чу.

Пейтън взе кутията и я отвори. Тя препови пластовете фина хартия, които естествено обвиваха друга, по-малка кутия. Когато отвори и нея, тя откри чифт черни обувки на високи токчета. Ирма се надвеси да ги разгледа.

— Ти нямаш ли вече един такъв чифт?

— Имах. Но едното токче се счупи — каза Пейтън. — А, ясно… когато си разпра полата в съда. Една моя приятелка работи в администрацията и каза, че всички говорели за това седмици наред. — Ирма погледна Пейтън. — Сигурно е било много конфузно.

— Да, благодаря ти, Ирма, така беше.

— Тя също каза, че хората говорели повече как ти си овладяла положението. Тя те нарече истинска професионалистка.

Върху лицето на Ирма се изписа гордост.

— Каквото и да ти кажат утре, Пейтън, ти можеш да си тръгнеш оттук с гордо вдигната глава. Никога не съм си мечтала да работя с толкова добър адвокат като теб цели осем години.

Пейтън установи, че очите й се овлажниха. Напоследък всички се бяха размекнали.

— Благодаря, Ирма.

— Разбира се, желателно е да си тръгнеш оттук със здрава пола на задника.

Пейтън се разсмя. С бързо махване за довиждане, Ирма се обърна и излезе от кабинета.

Когато остана сама, Пейтън взе кутията и извади малкия пощенски плик, сложен при обувките. Тя отвори картичката и я прочете с усмивка.

Ти вече знаеш от кого са.

В края на деня Ирма се отби в кабинета на Пейтън. В ръцете си държеше средно голяма кутия.

Пейтън изчака секретарките да си тръгнат, преди да се отправи към кабинета отсреща.

Тя почука на вратата на Джей Ди и се учуди, когато го завари да се приготвя за излизане.

— Тръгваш ли си? — попита.

Джей Ди кимна.

— Приключих. Поне веднъж искам да се прибера по светло.

Пейтън затвори вратата зад гърба си.

— Получих обувките. Не мога да ги приема, Джей Ди.

Той взе куфарчето си.

— Можеш, разбира се. — Той я погледна на излизане. — Освен това, тези ми бяха любимите.

— Джей Ди…

— Не казвай нищо. Наистина. — Джей Ди се обърна и отначало Пейтън си помисли, че щеше да я целуне, но вместо това той отвори вратата и излезе в коридора.

— Късмет утре, Пейтън. — Очите му срещнаха нейните, след това се обърна и си тръгна.

Пейтън остана сама в кабинета на Джей Ди. Беше схванала посланието. Ясно и гръмко. Това й припомни за друг един път, не чак толкова отдавна, когато той си беше тръгнал от дома й по същия начин. Тогава тя не беше хукнала да го гони.

Но този път щеше да го направи.

Освен другото, Пейтън за нищо на света не би допуснала Джей Ди Джеймисън да има последната дума.

Джей Ди посегна да отвори вратата на бентлито и чу леко ядосан глас зад гърба си.

— Ти си истински досадник, знаеш ли?

Обърна се и видя Пейтън да крачи през паркинга право към него. В едната ръка тя носеше чантата и сакото си.

— Това ли дойде да ми кажеш? — попита на свой ред той.

— Да, това е едно от нещата, които дойдох да ти кажа. Пейтън спря пред него и скръсти ръце на гърдите си.

— Освен това дойдох да ти кажа, че противно на твоето убеждение, аз не изпитвам нужда да ме преследват.

— О!

— Не ме гледай по този начин. Най-добре не казвай нищо. Не искам да ме прекъсваш.

Джей Ди видя как Пейтън пое дълбоко дъх.

— Тази ситуация между нас е напълно объркана — започна тя. — Честно казано, аз не съм променила мнението си, че каквото и да е решението на изборната комисия утре, то ще застане между нас. Ще се превърне в голям проблем. — Тя пристъпи към него. — Но чуй, другият вариант е да не бъда с теб. А аз се упражнявах да не съм с теб години наред, Джей Ди. И вече не ми харесва. — Пейтън вдигна поглед към него, сините й очи бяха тъмни и изразителни. — Мисля, че можем да преживеем решението за избора на съдружник, ако сме заедно. — Тя замълча, после се изчерви и се разсмя нервно. — Сега е идеалният момент да кажеш нещо.

В ума на Джей Ди препускаха хилядите неща, които искаше да й каже. Имаше ли време?

— Пейтън, ти си…

Но Джей Ди замълча, когато видя нещо, по-скоро някого, зад рамото й.

— *Гадост*.

Пейтън наклони глава.

— *Пейтън, ти си гадост* — повтори тя. — Добре, че ми каза. Радвам се, че изяснихме това.

Джей Ди прехапа език, за да не се засмее.

— Не, там е Бен — каза й той едва чуто. — Тъкмо слезе от асансьора.

Усмивката на Пейтън се превърна в гримаса.

— По дяволите! Не искам да се разправям с него точно сега.

— Той върви право към нас.

— Знаеш ли какво? Тъй като вие двамата сте първи приятели, ти се оправяй с него. Измисли някакъв начин да се отървеш от него. Бързо.

Пейтън се отдалечи пъргаво, като внимаваше да не поглежда към Бен, и се насочи към стълбището на няколко метра от тях.

— Джеймисън! — провикна се Бен от другия край на паркинга. Докато Бен се приближаваше, внезапно Джей Ди беше обзет от страх. Ами ако Бен — дали нарочно или случайно — кажеше нещо за това кой от тях беше избран за съдружник? И в този момент, независимо дали той искаше да си го признае или не, Джей Ди се запита дали Пейтън правилно смяташе, че те двамата можеха да преживеят решението.

Той прогони тази мисъл и се усмихна на приближаващия се Бен, надявайки се да съумее да остане спокоен.

— Здравей, Бен.

— Къде побягна Пейтън? — попита Бен.

— Пейтън?

— Да, Пейтън. Само преди секунда беше тук, разговаряше с теб.

Дотук с привидното му спокойствие.

— О, Пейтън — възкликна Джей Ди. Оскъдният му актьорски талант заплашваше да надигне отново грозната си глава. — Беше си забравила картата за достъп горе. Видя ме и ме помоли да й дам моята, за да се качи в кабинета си и да си я вземе.

Не беше зле, помисли си Джей Ди. Това прозвуча достоверно. Бен кимна.

— Да, ясно, картата за достъп. — Той наклони глава. — Да не ме мислиш за толкова глупав?

— Какво искаш да кажеш?

— Видях колко близо стояхте един до друг, как тя се беше навела към теб. — Бен му смигна. — Сигурно си решил да намажеш за последно, а?

Сърцето на Джей Ди прескочи един удар.

— Не разбирам за какво говориш, Бен.

Съдружникът се ухили мазно.

— Можеш да захвърлиш преструвките, Джеймисън. Сега сме само ние двамата. Няма да се обадя в „Човешки ресурси“ и да им кажа, че пак чукаш Пейтън. — Той понижи глас. — Направихте ли го някъде извън офиса този път? — С двусмислен смях, той тупна Джей Ди по рамото.

Джей Ди затвори очи.

Пет проклети минути.

Ако си беше тръгнал пет минути по-късно, нямаше да загази.

— Добре, няма проблем — не спираше да говори Бен. — Този път си задръж мръсните подробности за себе си. Сигурно е по-добре да не знам. — И като му намигна отново, Бен пожела на Джей Ди приятна вечер, след което тръгна към колата си.

Джей Ди изчака, гледайки как Бен изчезва зад ъгъла. После почака още малко, опитвайки се да определи дали имаше някаква вероятност Пейтън да не е чула разговора им. Той закрачи бавно към стълбището, където тя се беше скрила, за да избегне Бен. Щом сви зад ъгъла, Джей Ди знаеше, че вероятността Пейтън да не е чула абсолютно всичко беше нулева.

Устата й беше застинала в тъжна черта.

— Кажи ми, че съм изтълкувала погрешно чутото.

Джей Ди искаше да можеше да й каже това повече от всичко на света.

— Това беше много отдавна, Пейтън — каза съвсем тихо той.

Очите й потъмняха от гняв.

— Беше много отдавна, когато ти излъга и каза на Бен, че спим заедно?

— Да.

Тя се отдръпна слисана назад и Джей Ди разбра, че донякъде Пейтън се беше надявала да имаше някакво обяснение за дочутото. Тя го изгледа с изражение на човек, осъзнал, че е бил предаден.

— Кажи ми какво си му казал.

— Не е важно — увери я Джей Ди, макар да знаеше, че не е така.

— Чух как Бен те попита дали поне сме го направили извън офиса този път — процеди хладно Пейтън.

Джей Ди трябваше да погледне встрани, защото не можеше да я погледне в очите. Когато се поколеба, той долови как в гласа на Пейтън се прокрадна паника.

— О, боже, Джей Ди. Той е мой шеф. Какво си му казал?

Джей Ди вдигна поглед към Пейтън. Тя имаше право; трябваше да знае какво точно беше казал. И той трябваше да поеме отговорността за грешките си. Затова Джей Ди се приготви за неизбежното.

— Казах му, че сме правили секс върху бюрото ми една нощ, когато всички други са си тръгнали.

Пейтън премигна.

— Защо? Защо си направил това?

Джей Ди се ненавиждаше, задето бе станал причина за болезненото изражение върху лицето й. Той се опита да извърне очи, но на Пейтън такива номера не й минаваха. Тя пристъпи и го погледна в лицето.

— Нали знаеш как подобни клюки могат да съсипят репутацията на човека и особено репутацията на жената — изсъска тя. — Защо би казал нещо такова на Бен? За да спечелиш преднина? Погледни ме, Джей Ди. Кажи ми.

Когато Джей Ди сведе поглед към нея, той видя отново познатите гняв и недоверие в очите й. Той стисна зъби.

— Не знам, Пейтън. Може би аз съм гаднярът, за когото ти винаги си ме мислила.

Това беше измъкване, той знаеше. Но алтернативата беше истината, а истината — поне като се има предвид начинът, по който го гледаше Пейтън в момента — не беше най-доброто решение.

Пейтън го изгледа с изражение на недоумение.

— Това ли е? Това ли е всичко, което ще кажеш?

— Какво бих могъл да кажа, което ще промени ситуацията? — Джей Ди беше съвсем сигурен какъв отговор щеше да чуе.

А той си мислеше, че очите й не можеха да станат по-студени.

Когато Пейтън отстъпи назад, погледът й беше леден.

— Предполагам, че никога няма да разберем — каза тя с равен, безстрастен тон.

После се обърна и се отдалечи.

26

— Защо мобилният ти телефон не е включен, по дяволите?

Пред Ригли Фийлд, Джей Ди влетя в телефонната кабина, където го чакаше Тайлър, прекалено ядосан да поздрави приятеля си.

Тайлър сякаш не забеляза раздразнението в гласа на Джей Ди. Той извади телефона си и го погледна спокойно.

— Би ли погледнал, батерията е паднала. Сигурно съм забравил да го заредя. Е, нищо.

На Джей Ди му идваше да го удуши. Преди три седмици Тайлър беше предложил да отидат на мач вечерта преди решението на изборната комисия, за да се разсеят. По онова време идеята изглеждаше страхотна. Но сега, след всичко случило се с Пейтън, бейзболът беше последната му грижа.

— Е, нищо? — повтори той. — От един час се опитвам да ти се обадя.

— Съжалявам. — Тайлър наклони глава. — Ти какво искаше?

— Да ти кажа, че няма да дойда довечера.

— Дойде дотук, за да ми кажеш, че няма да дойдеш? — попита Тайлър.

— Да — възкликна Джей Ди с раздразнение.

— Но щом няма да дойдеш… тогава защо си тук! Това да не е някакво пътуване във времето? Ако е така, трябва да ми обясниш как се прави, защото много бих искал да върна събота вечер и да кажа на себе си да не водя госпожица Тъпи мелодии вкъщи, защото момичето е…

— Престани. — Джей Ди обърна гръб на Тайлър. — Трябваше да те оставя да висиш тук цяла вечер и да ме чакаш. — Той тръгна към колата си. Обикновено търпеше глупостите на Тайлър. Но тази вечер не беше в състояние да ги издържи.

— Хей, Джей Ди, чакай, — възкликна Тайлър, като тръгна след него. — Само се пошегувах. Чакай малко.

Джей Ди забави крачка и се обърна. Тайлър видя изражението му.

— Какво е станало?

Джей Ди погледна към небето, клатейки глава. Самият той още не можеше да повярва.

Съдейки по изражението му, Тейлър изказа предположение.

— Кантората. Съобщили са ти решението — изрече той с печален тон.

Джей Ди се засмя горчиво.

— Иска ми се да беше това. — Самият той се потресе от думите си. Това беше сериозно изказване.

Тайлър не беше толкова изненадан. Той се доближи и постави ръка върху рамото на приятеля си.

— Добре, тогава. Искаш ли да ми разкажеш какво стана с Пейтън.

Джей Ди не знаеше откъде да започне. Той прокара пръсти през косата си.

— Аз… ами, съсипах всичко.

Тайлър кимна.

— Слушай, и двамата сме тук и аз вече съм взел билети. Дай да влезем вътре, да си вземем бира и ти ще ми разкажеш всичко.

Джей Ди знаеше, че Тайлър беше взел билети за ложата и му стана съвестно, че парите на приятеля му щяха да отидат на вятъра. Освен това, онази част с бирата не беше лоша идея. Той имаше нужда от повечко алкохол, за да проведе този разговор.

— Добре — съгласи се Джей Ди. И влезе заедно с Тайлър в стадиона.

Да останат се оказа учудващо добра идея.

На Джей Ди му беше по-лесно да говори, докато се преструваше, че следи мача. Споделянето на чувства не беше от уменията, които му се отдаваха естествено, а мачът му даваше възможност да отклонява поглед от Тайлър в определени моменти от разговора.

Той разказа на приятеля си за уикенда в Палм Бийч, за колебанията на Пейтън около решението за избора на съдружник и какво му беше казала на паркинга преди няколко часа.

Което го отведе до разговора между него и Бен, който Пейтън бе чула, и по-важното до лъжата, която беше казал на Бен преди няколко години.

Тук Джей Ди млъкна. Колкото и да искаше да замаже тази част от историята, той знаеше, че това нямаше как да се случи.

Тайлър, който беше мълчал до този момент, вдигна длан към устата и ахна високо.

— Джей Ди… това е ужасно.

— Знам.

— Как реагира Пейтън, когато й призна какво си казал на Бен?

— Не добре. — Джей Ди хвърли бърз поглед към Тайлър. — Поиска да знае защо. Затова аз й казах, че съм гадняр.

— Предполагам, че това не е подобрило нещата.

— Не.

Тайлър погледна Джей Ди с очакване?

— И? Няма ли поне на мен да ми кажеш истината?

Джей Ди притихна, после се загледа в мача.

— Беше преди няколко години на фирменото парти на кантората. Пейтън си беше довела гадже, някакъв писател, с който се беше запознала във фитнес клуба или нещо подобно, и двамата стояха на бара, за да си вземат питие. И си спомням как я наблюдавах… как се усмихваше на онзи мъж. Как се смееше на нещо, което той казваше. Тогава се замислих, запитах се какво би било да… — Той се покашля. — Както и да е, Бен ме улови да я гледам и на другия ден ме хвана на четири очи в кантората и започна да пуска шеги за случката. Аз се изплаших, помислих си, че би могъл да каже нещо пред Пейтън, затова измислих тази история, която трябваше да го отклони по погрешна следа. История, която щеше… да направи нещата да изглеждат по-маловажни, отколкото са.

— Да представи нещата по-маловажни, отколкото са в действителност?

Джей Ди замълча. После извърна бавно глава и погледна Тайлър право в очите. Той не каза нито една дума. Не беше необходимо.

— Откога? — попита Тайлър, шокиран.

Джей Ди се замисли.

— От около осем години, струва ми се.

— Шегуваш се. — Върху лицето на Тайлър се беше изписало недоумение. — Толкова отдавна.

— Ами, да.

— През цялото това време.

— Какво точно искаш да знаеш, да закова точния момент ли? — попита Джей Ди.

— Ами, след като спомена това, ми стана любопитно. Чакай, дай да отгатна — влюбен си в нея от първия момент, когато си я видял — пошегува се Тайлър.

— Всъщност, не, умнико. — Джей Ди замълча. — От втория момент. — *Предполагам, че ще трябва да установиш това сам, Джей Ди Джеймисън.* Да, той беше пропилял години, опитвайки се да отрича дори пред себе си, но онзи лукав неин поглед го беше уцелил право в сърцето.

Тайлър се разсмя.

— Не се обиждай, Джей Ди, но това не е ли прекалено задълбочено за теб?

— Успях да остана забележително повърхностен в почти всички други аспекти на живота ми. Това сигурно балансира нещата.

Тайлър кимна.

— Добър аргумент.

Изведнъж тълпата наоколо изрева и зрителите започнаха да освиркват съдията, а на скамейките настана пълен хаос. Няколко минути Джей Ди и Тайлър се разсеяха, погълнати от играта. После феновете се успокоиха, доволни, че бяха изразили възмущението си и всички се върнаха към бирата, хотдога и фъстъците си. Те бяха фенове на Кънбс и бяха свикнали да преглъщат бързо разочарованието.

Тайлър и Джей Ди си поръчаха по още една бира от минаващия наблизо амбулантен търговец. След като пуснаха парите по хората, седящи в по-долните редове, и бирите им пристигнаха по обратния ред, Тайлър се намести на седалката си.

— Виж, ти трябва да й кажеш.

— Знаех си, че ще кажеш това — отбеляза Джей Ди. — Не мисля, че тя иска да знае. Ти не видя изражението й, когато си тръгна.

— Но преди това е хукнала след теб, за да ти каже, че иска да бъдете заедно. Все още има надежда.

Джей Ди отпи глътка бира.

— Дори ако Пейтън съумее да ми прости за онова, което казах на Бен, според мен тя има право. В най-добрия случай между нас ще настъпи неловкост, след като ни съобщят решението. Ще има много напрежение. Може би дори негодувание. — Той се зае да прехвърля бирата от едната си ръка в другата. — Не искам да започвам нещо с нея, което е обречено на провал. Това би било по-лошо, отколкото изобщо да не съм с нея, струва ми се.

Тайлър се помести на седалката.

— Мислил ли си да… — Той не довърши, тъй като не беше сигурен дали беше редно да предлага такава идея.

— Да. — Джей Ди вече беше обмислил тази възможност, въпреки че не можеше да я изрече на глас. Той прокара пръсти през косата си. — Аз, ъ… уф. — Той пое дълбоко дъх. — Наистина не знам дали бих могъл да направя това. Може би, ако знаех, че щеше да промени нещо. Може би.

— Няма как да знаеш това, Джей Ди.

— Бих го направил, да.

Тайлър улови приятеля си за рамото.

— Иска ми се да можех да кажа нещо повече, приятел. Но според мен ти просто трябва да се запиташ какво си готов да рискуваш, за да бъдеш с нея. Всичко се свежда до това, нали?

Джей Ди се замисли за момент върху думите на приятеля си.

— Виж, тук не става въпрос само за работата — каза накрая той. — Бих искал най-малкото утре да си тръгна оттам с гордост. Не ме бива по самоотвержените постъпки.

— Сериозно? — Тайлър се разсмя.

— Ти имаш ли някакъв конструктивен съвет? Не се обиждай, харесвам баналните коментари и реторичните въпроси, но не можеш ли да ми подхвърлиш поне един кокал с нещо полезно по него?

Тайлър стана сериозен.

— Слушай, мога да ти дам най-различни съвети какво да направиш, е нещото, което не знаеш дали можеш да направиш. Но решението е само твое. Но по отношение на въпроса дали трябва да постъпиш самоотвержено, ще ти кажа това: ако аз бях Пейтън и бях чул онова, което си казал на Бен, изобщо нямаше да ти дам възможността да се обясняваш. Щях да сваля бялата си ръкавица, да те зашлевя през лицето и да си тръгна.

— Само да уточня — в този сценарий ние в анимационно филмче на Бъгс Бъни ли сме?

— Това е метафора, Джей Ди.

— И аз така си помислих.

— Добре, ще бъда по-откровен: не ти се иска да рискуваш, така ли? Ами, много жалко. Майната й на гордостта ти — това е единственият шанс, който имаш.

— Искаш от мен да пожертвам двете най-важни неща в целия ми съзнателен живот — отбеляза Джей Ди.

— Не искам от теб нищо — отсече Тайлър. — Само ти казвам какво според мен трябва да стане, ако искаш да имаш някакъв шанс да бъдеш с нея.

Джей Ди кимна и притихна. Нямаше повече какво да се каже по темата.

Независимо дали му харесваше, той знаеше, че Тайлър имаше право.

27

Пейтън гледаше през прозореца в кабинета си. Вярно, гледката не беше добра. Всъщност, не беше дори посредствена, но ако тя погледнеше надясно, в процепа между два черни небостъргача се откриваше тясна сребърна ивица, където кристалната повърхност на Мичиганското езеро се срещаше с ярката синева на лятното небе.

Странно, че досега Пейтън не я беше забелязала. Всъщност не беше толкова странно, защото нямаше време да гледа от прозореца на кабинета си.

Лейни й беше предложила да й прави компания, и макар да й бе благодарна, Пейтън беше отклонила предложението. Тази сутрин беше изпитание, през което трябваше да премине сама. Освен това сега не беше най-добрата компания. За пореден път Пейтън погледна часовника върху бюрото си. Затвори очи. Десет часа. Най-накрая.

Време беше.

Точно в този момент на вратата се почука. Пейтън се обърна, видя Ирма през стъклото и кимна. Ирма влезе в кабинета.

— Бен каза, че е време да отидеш в кабинета му.

Пейтън не можа да се сдържи и погледна през коридора. Тя видя как Кейти излезе от кабинета на Джей Ди, явно току-що му беше съобщила същото. Пейтън виждаше Джей Ди през стъклото — изглеждаше някак разколебан.

Ако чакаше нея, мислейки си, че щяха да отидат до кабинета на Бен заедно, щеше да чака дълго. След вчерашните събития тя нямаше какво да каже на Джей Ди Джеймисън.

Пейтън го видя да излиза и да поема по коридора към кабинета на Бен. Тя му даде моментна преднина, но тъй като не искаше да се бави повече, излезе от кабинета си с изражение на оптимистична увереност, както се надяваше. Дори да не чувстваше подобна увереност, тя беше решена да изглежда по този начин.

Когато Пейтън стигна до кабинета на Бен, тя завари там не само шефа на отдела, но и другите шестима членове на изборната комисия.

Те бяха насядали в дъга около бюрото на Бен, образувайки полукръг. Пред съдружниците бяха поставени два празни стола, очевидно за нея и Джей Ди.

— Влез, Пейтън — обади се Бен. Изненадана да види празните столове, Пейтън се огледа и видя Джей Ди да стои прав настрани. Той вдигна глава при влизането й и за момент Пейтън се изкуши да извърне очи. После си каза, по дяволите, и го погледна право в очите. С високо вдигната глава седна на единия стол пред бюрото на Бен.

Бен изви глава към Джей Ди.

— Джей Ди?

Пейтън прикова поглед върху партньорите, докато Джей Ди се приближи и седна до нея.

— Пейтън, Джей Ди, знаете защо ви повикахме тук — започна Бен.

С периферното си зрение Пейтън виждаше, че Джей Ди погледна към нея.

— Ние знаем колко е важно това за вас двамата, каква преданост е засвидетелствал всеки от вас на кантората. Всички ние в Изборната комисия изпитваме дълбоко съжаление за обстоятелствата, които ни принудиха да направим този избор.

Пейтън усещаше погледа на Джей Ди върху себе си, докато Бен продължаваше да говори.

— И двамата сте много талантливи адвокати и затова не ни беше лесно да решим. Все пак, бяхме принудени да вземем решение и го направихме.

Пейтън видя как Джей Ди се размърда на стола си и забеляза, че кракът му играеше нервно. Накрая, неспособна да устои, тя го погледна.

Сякаш в очакване на този момент, Джей Ди задържа погледа й. Очите му потърсиха нейните и върху лицето му беше изписано изражение, каквото Пейтън не беше виждала досега. Неувереност.

И тогава нещо се случи. Пейтън видя, проблясване в очите му и той стисна зъби.

— Добре, Пейтън — каза Джей Ди. — Майната му. Той се обърна към Бен.

— Аз напускам.

Пейтън зяпна от удивление.

— Какво?

Това беше колективната реакция на почти всички в помещението. Джей Ди стана от стола.

— Напускам. Оставката ми влиза в сила веднага.

— О, не, няма да стане — каза му Пейтън.

Джей Ди я погледна.

— Да, напускам.

Сега Пейтън също се изправи.

— Не, това няма да стане. — Тя се обърна към Бен. — Не му обръщай внимание, той не знае какво говори. Всеки, който познава Джей Ди знае, че той е готов на всичко, за да получи този пост.

Джей Ди пристъпи към нея, говорейки съвсем тихо.

— Може ли да поговоря с теб за момент.

— Не.

— Благодаря. — Без повече думи, той я улови за лакътя и я поведе към ъгъла на кабинета. Когато стигнаха там, Пейтън скръсти ръце пред гърдите си и понижи глас до едва чут шепот.

— Как смееш дори да си помислиш за това — изсъска тя. — Вече ти казах, не искам служебна победа.

— Аз напускам, Пейтън — каза твърдо Джей Ди. — Дори да изберат мен, аз не мога да приема. Не и след онова, което казах на Бен.

— Добре, разбирам. Mea culpa[1]. Не ме интересува, аз съм готова да приема решението на комисията, каквото и да е то. Поне след днешния ден повече никога няма да ми се налага да те видя. Така че може ли да сме реалисти? — Тя понечи да се върне на стола си, но Джей Ди отново я хвана за лакътя.

— Не. Искам да поговоря с теб.

— Съжалявам, вчера пропусна тази възможност. Сега ме занимават по-важни неща.

— Това, което става между нас, не е ли важно за теб?

— Ти шеги ли си правиш? — Пейтън посочи групата съдружници, които ги наблюдаваха с недоумение и объркване. — Сериозно, Джей Ди, наистина ли искаш да говорим за това сега?

— Да. Сега — каза той.

— О, в такъв случай… съжалявам. Отговорът ми е не. — Пейтън вдигна показалец във въздуха. — Снощи забравих да ти кажа: ти си гадняр.

Зад бюрото си, Бен седеше като на тръни, явно дочул поне последните думи.

— Ей, Пейтън, Джей Ди. — Той ги изгледа слисан. — Вие двамата кога започнахте да се карате?

В ума на Пейтън нахлуха стотици подиграватели забележки. Тя ги прехвърляше бързо, преценявайки дали да използва някоя от тях и дали щеше да й се размине, когато почувства ръката на Джей Ди върху рамото си.

— Искам да поговоря с теб, Пейтън — повтори той. — Можем да го направим тук или на някое по-уединено място. Ти решаваш.

От непоколебимото му изражение Пейтън разбра, че Джей Ди нямаше да отстъпи. Тя се обърна и видя седем чифта изумени и много любопитни очи на съдружниците, приковани върху тях.

Тя се усмихна любезно.

— Бихте ли ни извинили. Ще се забавим само минута.

Пейтън и Джей Ди излязоха от кабинета на Бен и свиха зад ъгъла в главния коридор. Там спряха, изненадани от гледката.

Тълпа, наброяваща поне половината кантора, се беше събрала на големи, шушукащи групи. Адвокати, секретарки, асистенти, всички. Когато те двамата се появиха иззад ъгъла, сред множеството се възцари пълно мълчание. Джей Ди забеляза една групичка около бюрата на Ирма и Кейти, която включваше Тайлър с глуповатата физиономия на хванато насред пакост дете, онзи хлапак Брандън или Брендън и една глава, която подозрително много приличаше на главата на Лейни, снишена зад стайното растение върху бюрото на Ирма.

Всички мълчаха, вторачени в тях двамата.

Джей Ди се почувства принуден да каже нещо.

— Имаме почивка.

Той дочу объркан шепот.

Смятайки, че беше най-добре да не спират, Джей Ди поведе Пейтън към един празен офис. Когато влязоха вътре, той затвори вратата и я заключи.

Пейтън се отдръпна от него, насочвайки се към празното бюро.

— Благодаря. Как смяташ, дали би могъл да привлечеш още повече внимание върху нас?

— Да, мисля, че бих могъл.

Тя се обърна.

— Ти нямаш вече никакво право да се държиш саркастично с мен, чуваш ли? Или може би смяташ, че съм длъжна просто да стоя тук, докато ти…

Джей Ди постави длан върху устата й.

— При други обстоятелства, бих направил това с най-голямо удоволствие, Пейтън. Но сега трябва да ти кажа няколко неща, а ти изобщо не ми помагаш. Затова за момента, искам просто да седнеш и да замълчиш. — Той постави ръце върху раменете й и я избута към стола.

Пейтън надигна глава.

— В никакъв случай — заяви тя с най-възмутения си тон.

Но интересно, отбеляза Джей Ди, тя не каза нищо повече. Макар че не беше необходимо. Изразът в очите й беше красноречив. Което не беше особено окуражаващо.

Джей Ди закрачи из стаята. Усещаше погледа на Пейтън върху себе си, докато кръстосваше помещението.

— Добре, ще започна с това, което казах на Бен. Знам, че е непростимо, съжалявам от мига, в който го казах. Паникьосах се. — Джей Ди погледна Пейтън. — Изглежда, че се издавам с начина, по който те гледам. — Той спря пред нея. — Можеш просто да кимнеш с глава, за да знам дали разбираш какво казвам.

Пейтън поклати глава. С все същия яростен поглед.

Джей Ди закрачи отново.

— Ти ме побъркваш, знаеш това. Начинът, по който се врътваш на токчетата си, с тесните си поли и дръзките забележки и подмятания, и как винаги, винаги трябва да ме парираш за всичко, което казвам и правя, при това цели осем години се опитвам да набера преднина пред теб, да се откъсна от теб, Пейтън, и все не успявам да го направя.

Той отново се спря пред нея, гледаше я умолително.

— Разбираш ли за какво говоря?

Пейтън отново поклати глава отрицателно. Но поне погледът й омекна.

Джей Ди кимна. По дяволите. Той пое дълбоко дъх.

— Влюбен съм в теб, Пейтън.

Устата й зяпна. После се затвори отново.

Джей Ди предположи, че нямаше връщане назад.

— Влюбен съм в теб от самото начало. Ти попита защо няма жена в живота ми и причината… си само ти. — Той прочисти гърлото си. — Знам, че не го показвах. Знам, че на моменти се държах с теб ужасно. Това е само защитен механизъм. Защото истината е, че всеки един ден през изминалите осем години копнеех да ме погледнеш така, както тогава, когато се запознахме.

Той почака някаква реакция.

— Ако това докосва някаква струна в теб, чувствай се свободна да говориш.

Пейтън кимна. Изглеждаше разтърсена, а за Джей Ди мълчанието беше равносилно на агония. Тогава се случи немислимото.

Една сълза се търколи по бузата й. Пейтън се засмя смутено и я изтри.

— Извинявай. Просто си мисля… — промълви и сведе поглед към ръцете си, — колко време изгубихме. — Тя го погледна. — Защо никога не си ми казвал нищо?

Сълзата го довърши. Джей Ди коленичи на едно коляно пред нея.

— Знам, Пейтън. Иска ми се да можех да се върна назад, иска ми се да можех да върна хода на събитията. — Той избърса сълзата от бузата й. — Но го правя сега. Не ми казвай, че е прекалено късно.

Изведнъж на вратата се почука и долетя гласът на Бен.

— Пейтън? Джей Ди? Всичко наред ли е там? Държите се много странно.

Джей Ди видя как дръжката на вратата се завърти. После чу как Бен извика на някой в коридора.

— Обади се на техниците. Питай ги дали имат ключ за тази врата.

Осъзнавайки, че времето му изтичаше, той се обърна отново към Пейтън.

— Ти беше права, когато каза, че изборът на съдружник ще ни раздели. Не можем да оставим това решение в ръцете на кантората, двамата с теб сме прекалено горди за това. Затова аз напускам.

Пейтън Поклати глава.

— Горди или не, не искам да стана съдружник по този начин.

— Знам. Затова… се надявах да пожелаеш да ме последваш.

При това предложение очите й се разшириха. Пейтън прехапа притеснено устни.

— Наистина не знам дали мога да го направя, Джей Ди.

На вратата се почука отново, този път по-силно.

— Искам да отворите вратата. Каквото и да правите вътре, вече прекалявате.

Джей Ди задържа погледа й.

— Можем да го направим, Пейтън. Не бива да им позволим да ни разделят, това беше тяхно решение, не наше. Най-хубавото нещо в тази фирма беше, че можех да прекарвам всеки ден с теб. Не искам да го загубя.

— Какво казваш, че трябва да опитаме някъде другаде? Наистина ли мислиш, че можем да намерим кантора, където ще вземат и двама ни за съдружници?

— Да. Наша кантора. Искам да започнем наша собствена практика.

Пейтън се разсмя.

— Това е абсурдно.

Джей Ди поклати глава.

— Не, не е. Само погледни делото на „Гибсънс“, двамата с теб сме невероятен екип. Нима наистина искаш да отидеш в някоя друга кантора, където ще бъде същото? Същият начин на живот? Същото работно време? Не предпочиташ ли да работиш за себе си и да управляваш собствения си график? Може би дори да излезеш в отпуск?

— Разбира се, звучи страхотно. Но рискът е твърде голям — изтъкна Пейтън.

— Наистина ли? Ти и аз сме дяволски добри адвокати. Основаването на наша кантора вероятно е най-умният ход, който можем да предприемем.

Отново чукане по вратата. Сега гласът на Бен прозвуча много ядосано, когато той се провикна зад вратата.

— Исках само да знаете, че техникът идва насам, за да отвори вратата.

Джей Ди не му обърна внимание.

— Нямаме време, Пейтън. Ти сама го каза: единственият начин да успеем, е да преодолеем това предизвикателство заедно. Знам, че

можем да го направим. Но искам и ти да повярваш. Имам нужда да повярваш… в нас.

Пейтън не каза нищо за един много дълъг момент, през който Джей Ди буквално чуваше ударите на сърцето си. Накрая тя отговори.

— Трябва да се казва „Кендъл и Джеймисън“.

На Джей Ди му трябваше около минута, докато схване. След това се засмя.

— Няма начин: „Джеймисън и Кендъл“. По азбучен ред.

— Ти си казал на шефа ни, че си ме чукал върху бюрото си.

— „Кендъл и Джеймисън“ звучи страхотно.

Пейтън се усмихна победоносно.

— Значи наистина ще го направим? — попита Джей Ди.

Тя протегна ръка.

— Да си стиснем ръцете?

Той взе ръката на Пейтън и буквално я повлече със себе си.

— Искам да те чуя как го казваш, Пейтън. Наистина ли ще го направим?

Пейтън кимна.

— Да.

— Добре. Тогава трябва да знаеш, че от днес нататък не искам да прекарам нито един ден без теб.

Изражението на Пейтън се промени и ведрата усмивка се превърна в нещо по-сериозно. Тя се притисна по-близо до Джей Ди, вземайки ръцете му в своите.

— Дадено — промълви тихо тя.

Джей Ди обхвана лицето й с ръце и я целуна, по-нежно и по-бавно. За първи път над главите им не висеше угроза, за първи път нищо не ги разделяше. Те разполагаха с цялото време на света само за себе си.

Нищо, освен разгневения мъж, който непрекъснато блъскаше по вратата.

И навалицата от най-малко стотина хора, които чакаха нетърпеливо в коридора отвън.

При цялото това недоволство от другата страна на вратата, Пейтън се отдръпна.

— Мисля, че трябва да излезем оттук.

Джей Ди се ухили лукаво.

— Всъщност, има нещо, което бих искал да направя, преди да излезем.

— Така ли? — попита Пейтън. — О, разбирам… празното бюро май те е навело на разни идеи?

— Колко дълго ще ме държиш отговорен за това?

— По-дълго, отколкото си мислиш, уверявам те. — Но думите бяха подсладени с усмивка.

— Добре, ти явно за друго не мислиш, но в моя ум се въртеше нещо друго. — Джей Ди извади мобилния телефон от джоба на сакото си и порови в указателя. Когато намери търсения контакт, той й показа екранчето. — Ти какво мислиш?

Пейтън погледна номера върху дисплея.

— Ако направим това, няма връщане назад.

— Знам.

Тя се засмя.

— Наистина харесвам твоя начин на мислене, Джей Ди Джеймисън. Да го направим.

---

[1] Мой грях (лат.). — Б.пр. ↑

28

Когато вратата се отвори и Пейтън и Джей Ди излязоха, събралата се пред кабинета тълпа моментално утихна.

Най-отпред стоеше Бен, който пристъпи към тях с поглед, който изпращаше гръм и мълнии, и дива ярост.

— Свършихме ли с театралното представление? Може ли най-после да приключим с решението?

Пейтън кимна.

— Всъщност, Бен, ние вече приключихме. Защото аз също напускам.

Тя можеше да се закълне, че чу как няколко човека ахнаха.

Бен присви очи. Той погледна първо Пейтън, после Джей Ди?

— Какви са тези глупости? И двамата напускате?

— Съжалявам, Бен. Но ти ни принуди — каза Джей Ди. — Пейтън и аз решихме да останем заедно.

Пейтън чу едно „ауу“ от множеството зад нея и гласът подозрително напомняше този на Ирма. Но Бен не беше готов да се даде без бой. Той протегна ръка с някакъв запечатан плик. Неговият коз.

— Имам писмо с предложение за съдружие, което ще промени решението на един от вас.

Нито Пейтън, нито Джей Ди помръднаха.

Бен ги погледна стъписан.

— Не искате ли поне да разберете кого избрахме?

Да, по дяволите. Пейтън не отричаше, че част от нея се изкушаваше да измъкне плика от ръката на Бен и да го разкъса веднага.

— Не.

Пейтън погледна към Джей Ди, който я наблюдаваше и тя разбра, че той си мислеше същото. Беше по-добре някои въпроси да останат без отговор.

Осъзнавайки, че никой от двамата нямаше да захапе стръвта, Бен напъха плика във вътрешния джоб на сакото си.

— И двамата сте глупаци — тросна се той.

— Да. Но само защото не направихме това по-рано — каза Джей Ди.

— Не биваше да допускаш да се стигне дотук, Бен. Джей Ди и аз заслужаваме повече уважение — добави Пейтън. — И ако тази кантора оценява стратегическите игри повече от предаността, която засвидетелствахме през последните осем години, то тогава, откровено казано, вие не заслужавате нас.

Джей Ди я погледна развеселено.

— Хубава реч.

— Благодаря. Нахвърлях я, докато ти говореше по телефона.

Джей Ди наклони глава в посока на коридора зад тях.

— Ще тръгваме ли?

— Да. — Неспособна да се сдържи, Пейтън стрелна с очи вътрешния джоб на сакото на Бен, където лежеше пликът. Джей Ди се разсмя и й подаде ръка.

— Хайде, сладкишче, да вървим.

Пейтън го изгледа.

— Не мога да повярвам, че ти току-що ме нарече по този начин пред целия офис.

Тя улови ръката му и рамо до рамо тръгнаха по коридора, всеки покрай своя кабинет, до асансьорите и оттам към изхода. Джей Ди се засмя.

— Казах ти, че е умилително.

— Не, това е бащинско и полусексистко обръщение. Не мога да си представя сходно име, с което жена може да нарече мъж.

— Знам. Тъкмо затова е толкова прекрасно.

Щом вратите на асансьора се затвориха, в офиса избухна истински хаос. От първостепенно значение, разбира се, бяха залаганията и въпросът как да се подходи към казуса с двойната загуба.

Лагерът на Кендъл, начело с Дейни, надлежно отбеляза, че изявлението на Пейтън към Бен гласеше: „Аз също напускам“, което

свидетелстваше неоспоримо за факта, че Джей Ди беше напуснал пръв, следователно Пейтън беше фактическият победител, пък макар и само за няколко кратки минути.

Фракцията на Джеймисън обаче, оглавявана от Тайлър и позоваваща се на тайно добито устно свидетелство от един от членовете на изборната комисия, който беше присъствал в кабинета на Бен, твърдеше, че макар Джей Ди да се беше опитал да напусне първи, Пейтън беше изискала въпросното оттегляне от работа да не се приема, следователно нейното заявление към Бен, гласящо „Аз също напускам“, беше в действителност първата и единствената официална оставка, следователно победителят беше Джей Ди.

В разгара на безредиците Мари, секретарката на Бен, се приближи до него и му прошепна, че го търсят по телефона:

— Приеми съобщението — излая Бен. Който и да беше, можеше да почака. Мари изглеждаше разколебана.

— Той настоява да разговаря с теб незабавно.

Бен не беше в настроение за подобни неща.

— Оправяй се, който и да е — процеди той и тръгна нанякъде.

— Джаспър Конрой е.

Бен се закова на място. Те не биха могли.

Той кимна на Мари.

— Ще се обадя. — Тъй като не искаше да губи повече време, Бен се отправи към кабинета си. Видя премигващата червена лампичка на телефона и веднага вдигна слушалката.

— Джаспър! Радвам се да те чуя. Какво стана на Палм Бийч?

Южняшкият говор на Джаспър прозвуча от другия край на линията.

— Бен, добре, че те хванах. Слушай, напоследък реших да направя някои промени в адвокатския екип на „Гибсънс“… опасявам се, че заложихме прекомерно върху адвокатите. Затова реших да възложа делото на някоя друга, по-малка кантора.

Бен вдигна очи към тавана.

— И коя може да е тя?

— Нова кантора, всъщност. Обадиха ми се днес, да ми кажат, че са отворени за поръчки.

— Джаспър, не можеш сериозно да мис…

— Лоялност, Бен, без нея нямаше да стигна до тук. Съветвам те ти също да се замислиш над тази дума.

— Не се дръж като идиот само за да докажеш, че си прав, Джаспър. Не можеш да им повериш дело за двеста милиона долара.

— О, мисля, че мога — заяви Джаспър. — Казах ти, имам добро предчувствие за тези двамата. Мисля, че ще видиш от тях големи неща. — Той се подсмихна. — Дръж се, Бен. О, да, и благодаря, че ни запозна.

Бен чу приглушеното щракване, когато Джаспър затвори. Той върна слушалката върху вилката и заби поглед в нея.

Те наистина го бяха направили.

Кучи син.

Щом вратите на асансьора се затвориха зад тях, Пейтън се обърна към Джей Ди и потри нетърпеливо ръце.

— И така. Ще трябва да наемем адвокати веднага. Според теб колко ще ни трябват за начало? Петима?

— Десет.

— Хмм… сигурно имаш право — каза замислено тя. — Определено не планирам Джаспър да бъде единственият ни клиент за дълго. Щом подадем заявлението за смяна на юридическото представителство на „Гибсънс“ в съда, хората ще поискат да разберат кои сме.

Джей Ди се облегна на парапета в асансьора.

— Можем да публикуваме малко прессъобщение с информация за контакт.

— Което означава, че ще ни трябва кантора и административен персонал — отбеляза Пейтън.

— Убеден съм, че можем да повикаме Ирма и Кейти да дойдат при нас — в началото двете ще ни бъдат достатъчни.

Пейтън кимна.

— Да. Добре. Хубаво. — Тя вдиша с пълни гърди и се усмихна. — Не мога да повярвам, че го правим.

Джей Ди вдигна вежди.

— Да не си размислила?

Пейтън поклати отривисто глава.

— Не. — През последните няколко минути се бяха случили много неща и тя все още се опитваше да осмисли всичко. Протегна се и хвана Джей Ди за реверите. — Ти си толкова спокоен.

— И възнамерявам да остана спокоен поне през следващите няколко седмици. Макар че едва ли ще имам особени затруднения, като знам къде отиваме.

— Къде отиваме? — повтори Пейтън. — О-о… къде отиваме?

— Забрави ли? — попита Джей Ди. — Ти стана съдружник, макар и в друга кантора, но каза, че само това искаш.

Пейтън се замисли. И тогава й просветна.

— Бора Бора?

Джей Ди се засмя.

— И отсега въвеждам правилата: няма да има абсолютно никаква гласова поща, имейл, блекбери или лаптопи.

— Еха. И какво ще правим с толкова свободно време?

Джей Ди хвана сакото на Пейтън и я притегли още по-близо до себе си.

— Сигурен съм, че ще измислим нещо.

Пейтън обви врата му с ръце.

— Обаче този път искам да стигнем до морската вода.

— Убеден съм, че ще успеем да уредим това — каза Джей Ди с усмивка. — Чувал съм, че наколните бунгала са много уединени.

— Наколни бунгала? — ахна Пейтън. Боже, тя беше забравила за стила на Джеймисън. — Мисля, че дори не искам да знам колко струва нощувката на подобно място.

Джей Ди се отдръпна назад и я погледна в очите.

— Добре, Пейтън, хайде да изясним това сега, да го отметнем веднъж завинаги. Ти познаваш прогнозния бюджет не по-лошо от мен — адвокатските хонорари по делото на „Гибсънс“ само за първата година се очаква да бъдат около двайсет милиона долара. А сега благодарение на нашата гениална маневра, която, вметвам за протокола, беше инициирана от мен, в кантората има само двама съдружници, които ще си поделят тези приходи. Ти и аз. — Той я улови за рамената. — Което означава, че ти ще бъдеш много, много богата жена, Пейтън Кендъл.

Пейтън не откъсваше поглед от Джей Ди, докато осмисляше думите му. Разбира се, тя знаеше, че привличането на „Гибсънс“ за

клиент беше голям удар за тях. Но беше толкова погълната от случващото се между нея и Джей Ди, че не беше пресметнала колко точно голям удар бяха направили.

Двамата с Джей Ди щяха да си разделят почти 20 милиона долара хонорари още през първата година.

Вярно, щяха да имат разходи за кантората, заплати за правния и административния персонал, режийни и така нататък. Но все пак… Двайсет милиона.

Джей Ди се засмя.

— Кажи нещо, Пейтън.

Тя затвори очи и изохка.

— Майка ми ще ме убие.

Сега Джей Ди се разсмя с глас.

— Купи й хиляда въглеродни кредити. Ще го преживее.

Асансьорът спря и когато вратите се отвориха, той хвана Пейтън за ръката и слязоха в гаража. Двамата прекосиха заедно паркинга, насочвайки се към колата на Джей Ди.

— А ако това не помогне, тогава аз ще поговоря с майка ти и ще изгладя нещата — увери я той.

Те спряха пред бентлито. Джей Ди отключи колата и отвори предната врата. Пейтън се усмихна и понечи да се качи.

— Обичам те заради тази твоя увереност, Джей Ди. Колкото и да е неуместно в дадената ситуация.

Внезапно Джей Ди й препречи пътя с ръка.

Пейтън го погледна учудено.

Той наклони глава.

— Ти какво каза току-що?

Пейтън се опита да си спомни.

— Какво? Какво казах — ооо… — Тя скри устата си с ръка. — Казах го, нали?

— Не съм сигурен — заяви Джей Ди. — Ти каза какво ли не. Би ли го повторила?

Пейтън се престори на равнодушна.

— Налага ли се? Така де, нали казват, че действията са по-красноречиви от думите?

С недвусмислен поглед — вероятно онзи, който постоянно го забъркваше в неприятности — Джей Ди пристъпи по-близо до нея.

— И какви могат да бъдат тези действия?

Изведнъж Пейтън разбра, че беше приклещена между Джей Ди и бентлито. Това беше мястото, където обикновено и двамата се забъркваха в неприятности.

— Ами, първо, не бих си тръгнала от кантората, ако не изпитвах поне някакви чувства към теб — изтъкна тя.

— Може да си го направила, защото беше хитър ход за кариерата ти — отбеляза Джей Ди.

— Вярно, вярно — примири се Пейтън. — Но заминавам за Бора Бора с теб — това говори нещо, нали?

— Може би ме използваш само за секс.

— Не е изключено… — отбеляза замислено Пейтън. После вдигна ръце. — Все трябва да има нещо, което да мога да изтъкна. Чакай, сетих се…

Тя докосна лицето на Джей Ди.

— Какво ще кажеш за факта, че в добро и лошо, ти си общо взето единственият мъж, за който съм мислила през изминалите осем години? Това говори ли ти нещо?

Джей Ди прибра нежно един кичур коса зад ухото й.

— Мисля, че да.

— Добре. Или ако ти кажа, че те обичам? — Пейтън потъна в очите му. — Какво би казал ти, Джей Ди Джеймисън, ако ти кажа това?

Джей Ди се усмихна. Той допря чело до челото на Пейтън, затвори очи и й отговори с облекчение.

— Най-накрая.

Издание:
Автор: Джули Джеймс
Заглавие: Закони на привличането
Преводач: Маргарита Спасова
Издание: първо
Издател: СББ Медиа АД
Град на издателя: София
Година на издаване: 2014
Тип: роман
Националност: американска
Печатница: Ропринт ЕАД
Излязла от печат: 24.06.2014
Художник: Thinkstock/Guliver
Коректор: Златина Пенева
ISBN: 978-954-399-085-6
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/8322

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.